

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- መስቀሉን ማሰብ ብቻ አይደለም፤ የጌታን መመለስም መጠበቅ አለብን።
- እግዚአብሔር በምድር ላይ በቋሚነት እንድንገነባ አልጠራንም።
- የጌታ ዳግም መምጣት ዓለምን ለመለወጥ ነው።
- ዛሬ ሰዎችን ከዓለም ለመታደግ ተጠርተናል፤ ዓለምን እንድንለውጥ አይደለም።
- ነገር ግን ጌታ በተመለሰ ጊዜ፤ የሁሉ ነገር ህዳሴ ይሆናል።
- በመጀመሪያ ሲመጣ፤ የጌታ ወንጌል የእኔን የኅጢአት ችግር ፈታ፤ ዳግም ሲመጣ ግን፤ በምድር ያለውን ችግር ሁሉ ይፈታል።
- የጌታ መምጣት ለዚህ ክፉ ትውልድ መጨረሻ ይሰጣል፤ እንዲሁም ለዚህ ዓለም ሰላምን ያመጣል።
- የማያልቅ ሰላም የሚገኘው ጌታ በተመለሰ ጊዜ ብቻ ነው።

3

ሥራ

“ከእናንተ ጋር በነበርንበት ጊዜ፤ ‘ሲሰራ የማይወድ አይብላ’ ብለን ይህን ትእዛዝ ሰጥተናችሁ ነበርና” ከእናንተ አንዳንዶች ሥራ ፈቶች እንደ ሆኑ ስምተናል፤ እነርሱም ያለ ሥራ እየዞሩ በሰው ጉዳይ ጣልቃ የሚገቡ ናቸው። እንደዚህ ያሉ ሰዎች ተግተው ሥራቸውን እንዲሰሩና እንደ ሥራቸው እንዲበሉ በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም አናዛቸዋለን፤ እንመከራቸዋለንም” (2ተሰ 3 ÷ 10-12)

1. መጽሐፍ ቅዱስ እንድንሰራ ያዘናል

ለክርስቲያኖች ሥራ የመምረጥ ጉዳይ በሕይወታቸው ከፍተኛ ውሳኔ ነው። እንደ ክርስቲያን ትክክለኛውን ሥራ ካልመረጠ፤ በጌታ የሚኖረው አድግት ይገታል። በመሆኑም የሚሰራውን ሥራ ሲመርጥ መጠንቀቅ አለበት።

በሰነ ፍጥረት ጊዜ፤ ጌታ ሰውን ብቻ አልፈጠረም፤ ይልቅንም ምን እንደሚሰራም አቅዶአል። አዳምንና ሔዋንን ምድርን እንዲያበጀትና እንዲጠብቁት ሾሟቸው ነበር። በመሆኑም ከውድቀት በፊት የነበራቸው ሥራ የእትክልተኝነት ዐይነት ነበር።

ከውድቀት በኋላ፤ እንጀራን ለማግኘት በላባቸው መጣር ነበረባቸው፤ ምክንያቱም መሬቱ በእነርሱ ምክንያት ተረግሞ ስለነበረ ነው። ይህም ከውድቀት በኋላ ለሰው ልጅ የተሰጠው ሥራ የግበሬነት መሆኑም ያሳያል። ለወደቀ ሰው ግብርና ትክክለኛ የሥራ ምርጫ እንደሆነ እግዚአብሔር ከማንም የበለጠ ጠንቅቆ ያውቃል።

በዘፍጥረት ምዕራፍ 4 እንደምናገኘውም ቃየን አራሽ እንዲሁም አቤል ደግሞ እረኛ ነበሩ። በመሆኑም እረኝነት

ከአራሽነት ተጨማሪ ሥራ ሆነ፤ ይህም በእግዚአብሔር ዘንድ ተቀባይነት ነበረው።

የምድር የሰው ብዛት እየጨመረ ሲመጣ፤ የተለያዩ የሙያ ዐይነቶች ተፈጠሩ፤ ብረት ቀጥቃጭ፤ መዳብ ሰራ፤ የሙዚቃ መሳሪያ ሰራዎች፤ እና ስለታም ነገሮች አምራቾች። እንዲሁም የባቢሎን ግንብ በሚሰራበት ጊዜ ደግሞ (ዘፍ 11 ይመልከቱ)፤ ግንቦቻችንና አናጤዎችም ነበሩ። የባቢሎን ግንብ መሰራት የነበረበት ባይሆንም፤ ሰዎች ግን መገንባትን አውቀው ነበር።

በዘፍጥረት 12 እግዚአብሔር አብርሃምን እንደመረጠው እንመራለን። አብርሃምም እረኛ ነበር፤ ብዙ ከብቶችና በጎች ነበሩት። የልጅ ልጁ ያዕቆብም የእርሱ ዐይነት የእረኝነት ሥራ ይሰራ ነበር።

ከዚያ በኋላ የእስራኤል ሕዝብ ለግብጽ ፈርዖን ሽከላዎችን ሲሰሩ እናገኛለን። በግዞት ነበሩ። ከግብጽ በወጡ ጊዜ ግን፤ እግዚአብሔር ሁሉን ባርነቶችን ሰጣቸው፤ እንደኛው የተለያዩ የቤት እንስሳትን እንዲያረቡ ሲሆን፤ ሌላኛው ደግሞ ማርና ወተት የምታፈልቀውን የከነዓንን ምድር እንዲንከባከቡ ነው። ሁሉን ተሽኮሚ ያስፈለገው ያ የወይን ዛፋ፤ የግብርናን ሥራ በግልጽ ያሳያል። እግዚአብሔር በእርሱ ላይ ቢያምጽና ጣዖታትን ቢያመልከ፤ መሬቱ ምንም እንዳያበቅል ለማዩን መዳብ ምድሩን ደግሞ ብረት እንደሚያደርገው መናገሩ፤ በተስፋይቱ ምድር የሚኖራቸው ዋና ሥራ እርሻና እርብቶ አደርነት እንደሆነ ተጨማሪ ማስረጃ ነው። ከላይ የተዘረዘሩት ሥራዎች በብሉይ ኪዳን ከእግዚአብሔር ይሁንታን ያገኙ ሥራዎች ናቸው።

በዐዲስ ኪዳን የተጠቀሱት መሰረታዊ ሥራዎችን የትኞቹ ናቸው? በጌታ ኢየሱስ ከተነገሩት ምሳሌዎች እርሻና ከብት እርባታ አሁንም ዋነኛ ሥራዎች እንደሆኑ እናገኛለን፤ ማቴዎስ

13 የዘረወ ምሳሌ፤ ማቴዎስ 20 የወይት በታ ምሳሌ፤ ሉቃስ 17 ከእርሻ ወይም ከእረኝነት ተመልሰ ጌታውን ያገለግል ስለነበረው አገልጋይ፤ እና ዮሐንስ 10 ነፍሱን ስለበገቹ አላልፎ ስለሚሰጠው እረኛ፤ ስለ ጌታ።

ጌታ ዐሥራ ሁለቱን ደቀ መዛሙርቱን በሚጠራበት ጊዜ፤ ብዙዎቹ ዓሳ አጥማጆች ነበሩ። ቀራጭ የነበሩትን ሥራቸውን እንዲተዉ ነግሯቸዋል። ከዓሳ አጥማጆቹ ለእንዳንዶች “ሰዎችን አጥማጆች አደርጋችኋለሁ” (ማቴ 4 ÷ 19) ብሏቸው ነበር። ስለዚህ ዓሳ አጥማጅነትም በእግዚአብሔር ይሁንታን ያገኘ ሥራ ነው።

ሉቃስ ሐኪም ነበር (ቆላ 4 ÷ 14)፤ ጳውሎስ ደግሞ ድንኳን ሰሪ ነበር (ሐዋ. ሥራ 18 ÷ 3)። ድንኳን መሥራት ከዓሳ ማጥመድ የሚለየው፤ አምራችነት በመሆኑ ነው። እርሻ ቀጥተኛ ሥራ ሲሆን፤ መዳመጥ፤ ማዳወር፤ መቁረጥ ወይም ድንኳን መሥራት ተጨማሪ ሥራዎች አላቸው፤ በመሆኑም የማምረት ሥራዎች ናቸው።

እግዚአብሔር ከብሉይ እስከ ዐዲስ ኪዳን ድረስ የተለያዩ ሥራዎችን እዚሁጅቷል ለማለት እንችላለን። የጌታ ደቀ መዛሙርት ገበሬዎች ወይም እረኞች ወይም የእጅ ባለሙያ ወይም ዓሳ አጥማጆች ወይም አምራቾች ነበሩ። ሌላ እንድ ሥራ መጨመር እንችላለን፤ የጉልበት ሠራተኝነት። ዐዲስ ኪዳን እንዲህ ይላል፤ “ለሠራተኛ ደመወዙ ይገባዋል” (1ጢሞ 5 ÷ 18)። የጉልበት ሠራተኛ በእጁ ነገሮችን የሚያከናውን ወይም ያልሰለጠነ ሠራተኛ ነው። ይህ ዐይነት ሥራም በመጽሐፍ ቅዱስ የተፈቀደ ነው።

2. ሥራዎችን የሚመራ መርህ

መጽሐፍ ቅዱስን ስናስብ፤ እግዚአብሔር ለሰዎች የተለያዩ ሥራዎችን እንዲሰሩ እንዳዘዘ እንመለከታለን። እነዚህ ሥራዎች

የተመሰረተበት መሰረታዊ መርህ አሽ፤ ይህም፤ ሰዎች ከተፈጥሮ መጠቀም ያለባቸው፤ ጊዜያቸውን ወይም ብርታታቸውን ተጠቅመው ሠርተው በማግኘት ነው፤ የሚል ነው። ይህን መርህ በመጣስ የሚደረግ የትኛውም ሥራ ከመጽሐፍ ቅዱስ ይሁንታን አያገኝም። የዚህ መርህ የተለያዩ መልኮች እንደሚከተለው እንመልከት፤

ሀ. ሀብትን ለመጨመር የተፈጥሮ ሀብት ማውጣት፤ ይህን ዐረፍተ ነገር እንዴት እናብራራው? በዚህ መንገድ ጥሩ ማብራሪያ መስጠት እንችላለን፤ ዘረ ዘሩን ዘራ፤ ቆይቶም ሰላሳ ወይም ስልሳ ወይም መቶ እገኝ። የዚህ ዐይነቱ ብዙት ለሁሉም ከተትረፈረችና እኩል ከሆነችው ከተፈጥሮ የሚገኝ ነው። እግዚአብሔር ፀሐይ ብርሃኗን ለገጠላትኛውም ለጸድቁም እኩል እንድታብራ እድርጓልና። ዝናብም ለሁለቱም እንዲዘንብ እድርጓል። የግብርና ጥሩ ጎን ይህ ነው። ምርትን ከፍ የሚያደርገው እግዚአብሔር ነው፤ ይህም የእግዚአብሔር ዐላማ ሰዎች ከተፈጥሮ ጸጋን እንዲቀበሉ ነው። ይህ ሕግ ለከብት እርባታም ይሠራል። ማንም እርባታን ቢጀምር፤ በጎችን እንዲሁም የሱፍ ምርትና ወተትም ያተርፋል። ይህም ከተፈጥሮ የሚገኝ የምርት መጨመር ነው።

ለ. በዐዲሱ ኪዳን ዓሳ አጥማጅነትን እንደ ሥራ ተመልክተናል። ዓሳ ማጥመድም ከተፈጥሮ ሀብትን እንደ ማውጣት ነው። እኔ ዓሳ ከባሕር ሰላጠመድኩ ማንም ደሃ ወደመሆን አይመጣም። እኔ በዓሳ ማጥመድ ሀብታም ልሆን እችላለሁ፤ በእኔ ምክንያት ግን ማንም ድህነቱ አይጨምርም። የእኔ በግ ስድስት ልትወልድ ትችላለች፤ ላሜም ሁሉን ጥጃዎች ልትወልድ ትችላለች፤ አሁንም በእኔ ምክንያት ድህነቱ የሚጨምር ማንም የለም። ወይም እርሻን እርሼ መቶ አጥፍ ላገኝ እችላለሁ። በእርግጠኝነት

ከመሬቱ ባገኘሁት ምርት ምክንያት የትኛውንም ሰው ወይም ቤተሰብ በረሃብ እንዲሰቃይ ወይም እንዲከሰር አላደረግሁም። በመሆኑም ለሰው ልጅ ሥራ መሰረታዊው መርህ፤ እኔ አገኝለሁ ማንም ግን አይከሰርም፤ የሚል ነው። ከእግዚአብሔር የሚሰጡ መልካም ሥራዎች የሚመነጩት ከዚህ ሕግ ነው።

ሐ. ማምረት፡ እሴትን መጨመር፤ የጳውሎስ ድንኳን መስፋት ከዚሁ መርህ የመነጨ ነው፤ ምንም እንኳን በዐይነቱ የተለየ ቢሆንም። ትርፉን የሚያገኘው እንደ ዓሳ ማጥመድ፤ እርሻ ወይም ከብት እርባታ በተጥታ ወደ ተፈጥሮ በመሄድ አይደለም፤ ከዚያ ይልቅ ጥረቱንና ጊዜውን በማምረት ሥራ ላይ በማዋል ነው። የዚህ ዐይነቱን ሥራ እሴት እንደመጨመር ልናየው እንችላለን። ለምሳሌ፡ እንድ ጨርቅ እንድ ብር ሊያወጣ ይችላል። ቆርጭ፤ ሰፍቺ፤ እና ድንኳን እድርጌ ብሰራው፤ እንበልና በሁለት ብር ሊሸጥ ይችላል። ይህ ማለት ግን እሴቱን ከፍ አደረግሁት ማለት ነው፤ በመሆኑም የጉልበቱን ዋጋም እገኘሁ። ተገቢ የሆነ ድርሻዬን በመውሰዴ ድህነቱ የሚጨምርበት ሰው የለም። በተላሉ ጨርቁ ሊያወጣ የሚችለውን ዋጋ ጉልበቱን እፍሰሼ ከፍ አደረግሁት ማለት ነው። በዚህ መልኩ የጉልበቱን ዋጋ ማግኘቱ ትክክለኛ መንገድ ነው። እንዲህ ያለው ሥራ እሴት የመጨመር ሥራ ሊባል ይችላል።

መ. የጉልበት ዋጋ፤ ለሌሎች ተቀጥሮ የሚሠራን ሠራተኛ በተመለከተ፤ ወይንም ግንቦኝንና ሐኪምን በተመለከተ ደግሞ፤ ይህ የጉልበቱን ዋጋ ከራሱ ሥራ ያገኛል ማለት ነው። ትርፉን የሚያገኘው ከተፈጥሮ ባይሆንም፤ ወይንም እሴት በመጨመርና በማምረት ባይሆንም፤ ብዙ ጊዜውንና ብዙ ጥረቱን በሥራው ላይ ያወጣልና፤ ከዚህ ጋር

የተመጣጠነ ከፍታ ይገባዋል። እግዚአብሔር ለሠራተኛ የሥራው ዋጋ እንዲከፈለው ፈቅዷል።

3. ስለሥራ ምርጫ

መጽሐፍ ቅዱስ የሚይፈቅደው የሚመስል አንድ ሥራ አለ፤ ያም ሥራ ንግድ ነው። እኔም የእናንተን የተለየ ትኩረት እንዲያገኝ የምፈልገው ጉዳይ ነው። ከተቻለ፤ ወጣት አማኞች ወደዚህ ሥራ ባይሰማሩ ተስፋ ባደረግሁ። ግልጽ ዕይታ እንዲኖረኝ፤ ጉዳዩን እንደሚከተለው ሰፋ አደርገዋለሁ። እንበልና መቶ ሰዎች እዚህ አሉን፤ እያንዳንዳቸው አንድ አንድ ሚሊዮን ብር አላቸው። በድምሩ ያለው ንገዘብ መቶ ሚሊዮን ብር ነው ማለት ነው። ያው ከንግድ ትርፍ ስለምንጠብቅ፤ እንበልና ንገዘቤን እጥፍ ማድረግ እፈልጋለሁ። እንበል፤ ያም ማለት የነበረኝ አንድ ሚሊዮን ሁለት እንዲሆን ማለት ነው። ንግዴን የማከናውነው በጽድቅም ይሁን ያለ ጽድቅ፤ አንድ ተጨማሪ ሚሊዮን ያገኘሁ ከሆነ፤ ካሉት መቶ ሰዎች መካከል የሆኑ ሰዎች የተወሰነ ንገዘባቸውን በሂደቱ አጥተዋል፤ ከሰረዋል ማለት ነው፤ ያም ማለት በእጃቸው ላይ የሚኖራቸው ንገዘብ ከአንድ ሚሊዮን የሚያንስ ነው ማለት ነው።

ሁላችንም ክርስቲያኖች ነን፤ በመሆንም ወንድማማቾች ነን። የእናንተን ንገዘብ ለራሴ በንግድ መውሰድ አለብኝን? እኔ የበለጠ ሀብታም እናንተ የበለጠ ደሃ መሆናችሁ ተገቢ ነውን? ተፎካካሪዎቼ እንኳ አህዛብ ቢሆኑ፤ እኔ እኮ ክርስቲያን ነኝ። ስለዚህ እንደ እግዚአብሔር ልጅ፤ ከእግዚአብሔር አመለካከት ጋር የሚሄድ ክብርንና ደረጃን ማስጠበቅ ግዴታዬ ነው። በመሆኔም፤ ንግዴን ምን ያህል በጽድቅ የማከናውን ቢሆንም፤ በአማኞችም ላይ ሆነ በማያምኑት ላይ ተገቢ ያልሆነን ጥቅም ማግኘት እኔን የሚመጥን አይደለም። ይህን በንግድ ውስጥ እንመልከት፤ ማስወገድ የማንችለው አንድ ነገር አለ፤ ያም

ከእናንተ ኪስ ወደ እኔ ኪስ ንገዘብ ለማስተላለፍ፤ እናንተን ማስቃዋት አለብኝ። ይህም እውነት ነው።

ሆኖም እግዚአብሔር ለሰዎች በሰጠው ሥራ ውስጥ፤ የዚህ ዐይነት ችግር የለም። ካረስኩኝ፤ እስከሰባለሁ፤ ከቢታችሁ ያለውን ሩዝ ቅንጣት ታክል ባልነካ፤ እንበልና መቶ ኩንታል ሩዝ ላገኝ እችላለሁ። መቶ ኩንታል ሩዝ በማግኘቴ ማንም የሚሰቃይ አይኖርም። ይህን የማይገባ ትርፍ ልንለው አንችልም፤ እንዲያውም የምድሩን ሀብት እንዲጨምር ማድረግ ነው። በእነዚህ ሁለት ነገሮች መካከል ያለውን ትልቅ ልዩነት እው። በእነዚህ ሁለት ነገሮች መካከል ያለውን ትልቅ ልዩነት ልንገነዘበው ይገባል። እግዚአብሔር የልጆቹ ሐሳብ ትርፍ ማግኘት ላይ እንዲያውጠነጥን አይፈልግም። ሀብትን የሚጨምሩ ነገሮችን እንድንሠራ ይፈልጋል። ይህ መሰረታዊ መርህ ቀላልና ግልጽ ነው። ከጠዋት እስከ ማታ ንገዘብ ስለ ማግኘት በማውጠንጠን አትያዙ። ከዚያ ይልቅ ንገዘብ የምታገኙ ከሆነ፤ የሆነ ሰው እንደሚከሰር ዐስቡ። የእኔን ንገዘብ ከፍ ማድረግ ማለት፤ የሌላውን መቀነስ ማለት ነው። ንግድ የምንለውም ይህንን ነው።

በመሆኑም ከእነዚህ ሶስት የሥራ ዐይነት መካከል መምረጥ አለብን፤ ንግድ፤ የጉልበት ሥራ እና ማምረት። በመጽሐፍ ቅዱስ እንደተቀመጠው፤ በእግዚአብሔር የተፈቀደው መልካም ሥራ ማምረት ነው፤ ምክንያቱም ማምረት ሌላውን ሰው ደሃ ሳላደርግ ምርትን የምጨምርበት መንገድ ነው። ከብቶች የማረባ ከሆነና መቶ የነበሩት ከብቶቹ እራት መቶ ቢሆኑ፤ ብዙ ተጨምሮልኛል፤ ሆኖም ማንም ከእኔ የተነሳ የቀነሰበት አይኖርም፤ ፍጥነቱን ያገኘሁት በቀጥታ ከተፈጥሮ ነውና።

በንግድ ጊዜ ግን እንዲህ አይደለም። ለምሳሌ፡ ከአንድ ቦታ መቶ በጎች ገዝቼ ወደ ሌላ ቦታ ለመሸጥ ወሰድኳቸው እንበል። በምሸጥበት ጊዜ ከእያንዳንዱ በግ አሰር ብር አገኛለሁ፤ ስለሆነም አንድ ሺ ብር ትርፍ ይኖረኛል። ይህን ንገዘብ ያገኘሁት አንድ

ቦግ እንኳ ሳይኖረኝ ነው። በውጤቱም ዓለም ከእኔ ያገኘችው ምንም ዕይነት ሀብት የለም፤ ከዚህ የባሰው ደግሞ በእኔ ንግድ የተነሳ እንዳንድ ሰዎች በኪሳራ ተሰቃይተዋል። በቀላሉ ንግድ ማለት ሳይመርቱ ያልተገባን ትርፍ ማግኘት ማለት ነው፤ የዓለምን ሀብት እንዲጨምር ላላደርግ፤ ገንዘቤ እንዲጨምር አድርጌአለሁና።

ከእግዚአብሔር ዓለም እንደር ስንመለከተው፤ ንግድ ከሁሉም የሥራ ዕይነቶች አነስተኛው ነው። ሥራችንን እንድንመርጥ ምርጫው ከተሰጠን፤ ገንዘባችንን ብቻ ከሚያሳድግ ነገር ይልቅ እሴትን ወይም ሀብትን የሚጨምር ነገርን እንምረጥ። ገንዘብን የሚያሳድግ ነገርን መምረጥ ራስ ወዳድነት ነው።

4. እሴትን መጨመር

የዳውሎስ ድንኳን ሥራን ለሚመስሉ ሥራዎች ያለው መሰረታዊ መርህ ከላይ የዓለምን ሀብት መጨመር ለሚለው ከተቀመጠው መርህ በተወሰነ ደረጃ የተለየ ቢሆንም የእግዚአብሔር ይሁንታ ግን ያገኘ ነው። ድንኳን ስንሰራ፤ ጥጡ፤ ወይም ክፍ፤ ወይም ጨርቁ እንደማይጨምር ግልጽ ነው። ሆኖም በመቁረጥና በመስፋት፤ በጨርቁ ላይ ጊዜን በማፍሰስ፤ የጥራ ዕቃውን ዋጋ እንጨምረዋለን። የመጽሐፍ ቅዱስ አዋቂዎች እንደሚሉት፤ በእነ ዳውሎስ ዘመን ይሰሩ የነበሩ ድንኳኖች ባለ ቀለም ነበሩ። በመሆኑም ዲን አልፎርድ፤ ዳውሎስ “እነዚህ እጆች” ሲል (ሐዋ. ሥራ 20 ÷ 34) ያላይ የነበረው በቀለም የተጨማለቁ እጆቹን ነበር ብሏል። ስለዚህ ዳውሎስ ድንኳን ሲሰራ እየቆረጠ፤ እየሰፋ እና እያቀለመ ነው ማለት ነው።

ሀብትን መጨመር ጥሩና ተቀባይነት ያለው ነገር ነው፤ ነገር ግን እሴትን መጨመርም ጥሩና ተቀባይነት ያለው ነገር ነው። ለምሳሌ፡ ለእኔ ከቀራጭ እንጨት ወንበርን መሥራት ጥሩ ነገር ነው፤ ምክንያቱም ይህን በማድረጌ የእንጨቱን ዋጋ ከፍ

አደርገዋለሁ። ምንም እንኳ በሂደቱ ሀብትን የጨመርኩት ከተፈጥሮ ባገኘሁት ባይሆንም፤ ለዚህ ዓለም ጥቅም ላይ የሚውል እንድን ወንበር ጨምራለሁ። በመሆኑም ማንንም ላልጎዳ ትርፍን አግኝቻለሁ። በመሆኑም እንዲህ ያለውም ሥራ የእግዚአብሔርን ይሁንታ አግኝቷል።

ስለዚህ የተለያዩ ሥራዎችን ስንሠራ እንዱን ወይም ሌላኛውን የሚያሟሉ ነገሮችን የመሥራት ግዴታ አለብን፤ ይህም፤ ወይ የዓለምን ሀብት እንዲጨምር ማድረግ አለብን አለዚያም፤ በዕቃዎቹ ላይ እሴትን መጨመር አለብን።

5. ንግድ ብቻን (Pure Commerce) በተመለከተ

በተወሰነ ደረጃ ኢኮኖሚክስ ስላጠናሁ፤ በዓለም ላይ ንግድ ምን ያህል አስፈላጊ እንደሆነ አረዳለሁ። ሆኖም እኔ ከርስቲያን ነኝ፤ የኢኮኖሚ ምሁር አይደለሁም። ጌታ ኢየሱስ በእርግጥም እንዲህ ብሏል፤ “ተመልሼ እስከመጣ ድረስ በዚህ ገንዘብ ነግዱበት” (ሉቃ 19 ÷ 13)። በዚህ ቦታ ያለው የጌታ ቃል ትርጉሙ ግን፤ ነጋዴዎች በንግዳቸው ሙሉ በሙሉ እንደሚያዙ፤ እኛም በሥራችን ሙሉ በሙሉ እንድንያዝ ጌታ እንደሚፈልግ የሚያሳይ ነው። እንደምናውቀው የነጋዴ ሙሉ ትኩረት ገንዘብን ስለማግኘት ነው። ገንዘብ የማግኘት እድል ባለበት ቦታ ሁሉ፤ ነጋዴው ሙሉ በሙሉ ጥቅም ለማግኘት ይሮጣል። እንደዚሁ ጌታ በዚህ ቦታ እየገለጸ ያለው፤ ተከታዮቹ እያንዳንዱን አገጣጣሚ፤ እንድሉም አድል ሳይመልጣቸው እንዲጠቀሙበት እንደሚፈልግ ነው። በሌላ አባባል፤ ልባችንን ሁሉ በሥራው ላይ እንድናደርግ ነው።

ንግድ እየታወቀ የመጣው በጢሮስ እንደሆነና በራእይ 18 ላይ እንዳለው በባሊሎን እንደሚጠናቀቅ ሁላችንም የምናውቅ ይመስለኛል። በሕዝቅኤል 28 ላይ መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚያስተምረን፤ የንግድ ምሳሌ የጢሮስ ንጉሥና የሰይጣን

ትክክለኛ ወኪል የነበረው ነው፤ “መንገድህ ስለደረጀ፤ በመጽ ተሞላህ፤ ንጉሳትንም ሠራህ፤ ስለዚህ ከእግዚአብሔር ተራራ በውርድት አባደድህህ፤ ጠባቂ ከሩብ ሆይ፤ ከእሳት ድንጋዮች መካከል አስመጣህህ” (ሕዝ 28:16)። ስለሆነም ሌሎችን በመጉዳትና የዓለምንም ሀብት የማይጨምር ሥራ በመሥራት ትርፍን ማግኘት እንግዚአብሔር ልጆች ከእግዚአብሔር ይሁንታን ያገኘ ሥራ እንዳልሆነ ብናስብ መልካም ነው። ይህ ዐይነቱ ሥራ በከፋ መርሆች ላይ የተመሰረተ የሰይጣን ሥራ ነው።

ንግድ የሌሎችን ንገዝብ የመውሰድ ክፉ መርህን ይከተላል። በእኔ ኪስ ውስጥ ያለው ንገዝብ ሲጨምር፤ በሌላው ኪስ ውስጥ ያለው ይቀንሳል። እንበልና በዓለም ላይ 4 ቢሊዮን ሕዝብ ይኖራል፤ የዓለም አጠቃላይ ሀብትም 20 ቢሊዮን ዶላር ነው። የሆነ ሰው በንግድ ንገዝብ ለማግኘት ቢሞክር፤ ከዚህ የሚከተለው ውጤት ግልጽ ነው። የእንደ ሰው ኪስ ውስጥ ያለው ንገዝብ ሲጨምር፤ በሌላው ውስጥ ያለው ይቀንሳል። ምክንያቱም በዓለም ላይ ያለው አጠቃላይ የንገዝብ መጠን ውስን ነው። እንግዲህ እንዱ ሌላኛውን ኅድቶ የራሱን ንገዝብ ከፍ ቢያደርግ፤ ይህን ንግድ ብቻ (Pure Commerce) እንለዋለን። እኔ ያጠመድነውን ዓላ፤ ወይም የሰበሰብነውን እህል፤ ወይም የሠራነውን ድንኳን መሸጥ የለብንም እላልኩም። ልንሸጣቸው እንችላለን፤ እነዚህ ግን ንግድ ብቻ የሆኑ እንቅስቃሴዎች አይደሉም። ለምን? ምክንያቱም ምርታችንን በንገዝብ ነው የምንለውጠው፤ እንዲሁም ትርፋችን ከተፈጥሮ የተገኘ ነው። ራሳችንን ሀብታም ለማድረግ ሌሎችን አልዘረፍንም።

የክርስቲያን መሰረታዊ አስተሳሰብ፤ የእግዚአብሔር ሕዝብ ሌሎችን በፍጹም መዝረፍ የለበትም፤ የሚል ነው። የእግዚአብሔር ልጅ መሆንን ያክል ከፍ ያለና አስደሳች ስጦታን ያገኘ ለእማኝ፤ ከሰዎች ትርፍን መሰብሰብ በማያጠያይቅ ሁኔታ

መጥፎ መሆኑ ይታየዋል። የመንግሥታችን መሪ ወደ ኩሊንግ ተራራ ቢመጣና፤ በዚያ ያለው ሕዝብ በወባ መጠቃቱን ቢመለከት፤ ለራሱ ትርፍን ለማግኘት ሲል መድኃኒቱን ይሸጥላቸዋልን? ከታካሚዎች ንገዝብን ያገኛልን? ማግኘትስ ይፈልጋልን? በፍጹም። ካለው ሥልጣን እንደር፤ እንዲህ ዐይነቱ ምግባር እጅግ በጣም መጥፎ ነው። እንግዲህ ልንገራችሁ፤ ክርስቲያን ሌሎችን በመጉዳት ትርፍን ቢያገኝ ከዚህ የከፋና አሳፋሪ ነገርን አድርጓል።

እኛ ክርስቲያኖች የከበረ ቦታና ክብር ያለን ነን። በመሆኑም ሌሎችን በመጉዳት የምናገኘው ትርፍ፤ ልንቀበለው የማንችለው አሳፋሪ ተግባር ነው። በንግድ ብቻ ራሳችንን ሀብታም ማድረግ የለብንም። ከዚያ ይልቅ የሚዘራ ገበሬ እንሁን፤ እግዚአብሔር ምርትን እንድታበዛ ተፈጥሮን አሟላልና። ይህ በንግድ ብቻ ንገዝብን ከማግኘት እጅጉን የተሻለ ክብር ያለበት ነው።

እንግዲህ አካሄዳችን ወዴት ነው? የእንደን ነገር ብዛት ወይም እሴት መጨመር አለብን። እንዲህ ያሉ ሥራዎች የእግዚአብሔርን ይሁንታ ያገኙ ናቸው። ንግድ ብቻ ግን በእርሱ ዘንድ ተቀባይነት የለውም። ለሕዝቅኤል 28 ትልቅ ትኩረት ሊሰጥ ይገባል፤ ምክንያቱም በመጽሐፍ ቅዱስ ለመጀመሪያ ጊዜ በንግድ የማትረፍ የታየው በጢሮስ ንጉሥ ላይ፤ በዚህ ክፍል ነው። “መንገድህ ስለደረጀ፤ ... ንጉሳትንም ሠራህ፤ ቢል ጌታ ይቃወመዋል። የንግድ ምንጭስ ስህተተኛ ነው። ከዚያ ወደ ራእይ 18 እንመጣለን፤ ይህ ክፍል ባቢሎን፤ በዚህ ዓለም መጨረሻና በሚመጣው መንግሥት መጀመሪያ ላይ ምን እንደሚፈረድባት የሚያሳየን ነው። በዚያን ጊዜ የምድር ነጋዴዎች፤ ከሕዝቅኤል 28 ጀምሮ ለብዙ ክፍል ዘመናት የነበሩ ሁሉ፤ ለባቢሎን ያዝኑላታል፤ ያልቅሳሉም። ሲነግዱ ከነበሩት መካከልም፤ ወርቅ ዝቅተኛው ሲሆን “የሰዎች ነፍስ” ደግሞ ትልቁ ነው (ቁ 12:13)። ከወርቅ እስከ የሰው ነፍስ፤ እነዚህ ነጋዴዎች የተቻላቸውን ሁሉ

ነግደዋል። ዋናው ምኞታቸው ትርፍ ማጋበስ እና ሀብታም መሆን ነው። በዚህ ምክንያት፤ በክርስቶስ ወንድሞችና እህቶች የሆኑ ሁሉ፤ ከዚህ መሸሽ አለባቸው።

ሆኖም ንግድ ብቻ የሆነውና የምርት ሽያጭ የሆነው መለየት አለበት። ምርትን መሸጥ የተፈቀደ ነው፤ ሆኖም መግዛትና መሸጥ ብቻ የሆነ የንግድ ልውውጥ እና መስላ ልምዶች በእግዚአብሔር በፍጹም ተቀባይነት የላቸውም። ሁለቱም መሸጥ ቢሆኑም፤ እንዲሁ ከእንዲሁ በእጅጉ የተለዩ ናቸው። ድንኳን ብስራና በሚቀጥለው ቀን ብሽጠው፤ ዳውሎስ ይሰራው የነበረውን ዐይነት ሥራ እየሰራሁ ነው፤ ሆኖም ዛሬ ዐስር ድንኳኖች ብገዛና ነገ ብሸጣቸው፤ ዳውሎስ ይሰራ ከነበረው ሥራ በጣም የተለየ ሥራ ውስጥ ነኝ። የሠራችሁትን ነገር መሸጥ፤ ጌታ የባረከው ሥራ ነው፤ ነገር ግን እንደ ነጋዴ ሸቀጦችን እየገዙ መሸጥ ያልተገባ ትርፍን ለማግኘት የታለመ ነው። በክርስትናና በመጽሐፍ ቅዱስ ዕይታ፤ ይህ ከሥራዎች ሁሉ ዝቅተኛው ሥራ ነው። እንደ ሰው ትርፍ እንዲያገኝ ከማድረግ ባለፈ፤ የህዝቡን ሕይወት ለማሻሻል ምንም አይጠቅምም።

ንግድ ብቻ በሆነ ሥራ የተሰማራ ሰው፤ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ጉላፈነት የሚሰጠው ወንድም መሆን የለበትም። እንዲህ ዐይነቱ ሰው ከገንዘብ ጉዳይ ወይም ተጽዕኖ ነጻ የመሆኑ ጉዳይ በጣም አጠራጣሪ ነውና። መንገዶችን ግልጽ ነው፤ የእግዚአብሔር ልጆች ከገንዘብ ተጽዕኖ መላው በመላው ነጻ ካልወጡ በስተቀር ሊያገለግሉ አይችሉም። እሁንም ለገንዘብ የሚሮጡ ከሆነ፤ ቤተ ክርስቲያን ቀጣይነት አይኖራትም። በመሆኑም ትክክለኛውን ሥራ መምረጥ አለብን።

ወንድሞችና እህቶች ለሥራቸው የተለየ ትኩረት መስጠት አለባቸው፤ ጌታ መምጫውን የሚያዘግደው ከሆነ፤ ቤተ ክርስቲያን ብዙ መከራዎችን ማድረግ አለባት። ከዚያም አስተሳሰባችን መላው በመላው ይለወጣል፤ ዋናው ጉዳይ ምን ያህል ገንዘብ

አገኘን የሚለው አይደለም፤ እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኙ ነገሮችን እንዲት እናከናውን የሚለው ነው።

6. ከሁሉም የሚሻል ሥራ

እረኞችና ገበሬዎች አምራች ሰዎች ናቸው፤ ነጋዴዎች ግን አምራች አይደሉም። በመሓል ብዙ ዐይነት ሠራተኞች አሉ፤ ሐኪሞች፤ ነርሶች፤ ግንባሮች፤ የፋብሪካ ሠራተኞች፤ እና ሌሎችም። ጉልበታቸውን ያፈላሉና በመጽሐፍ ቅዱስም ሥራቸው መልካም ሥራ እንደሆነ ይወስዳል። ቢያመርቱም፤ ከማንም ምንም አይወስዱም። ትርፋቸውን የሚያገኙት ከተፈጥሮም ከሌሎች ሰዎችም አይደለም። ጊዜያቸውን፤ የሰውነት ጥንካሬያቸውንና አእምሮአቸውን ተጠቅመው ለሕይወት የሚያስፈልጋቸውን ያገኛሉ። ሠራተኛ ደመወዙ ይገባዋል። ከሁሉም የሚሻለው ግን የማምረት ሥራ ነው፤ ከዚያ ቀጥሎ ደግሞ ሠራተኛነት ነው።

አምራች ሰዎች ከሰው ምንም ሳይወስዱ፤ ከተፈጥሮ ብቻ ትርፋቸውን ያገኛሉ፤ ሠራተኞች ደግሞ ከሰውም ከተፈጥሮም ምንም አይወስዱም፤ ነጋዴዎች ግን ከተፈጥሮ ምንም አይወስዱም፤ ሌሎች ሰዎችን እየነዱ የማይገባቸውን ትርፍ ያገኛሉ። እነዚህ ሶስቱ በየራሳቸው ባህርይ ይለያያሉ። አምራቶች ከሁሉም የተሻለ ሥራ አላቸው፤ ትርፋቸውን ከተፈጥሮ ይሰበስባሉና። የሠራተኞች መደብ በጉልበታቸውና በአእምሮአቸው ወይም በሁለቱም ደመወዛቸውን ያገኛሉ። ማግኘታቸውም ማንንም የበለጠ ደሃ አያደርግም። ነጋዴዎች ብቻ ግን በዝቅተኛ ሥራ የተሰማሩ ናቸው፤ ምክንያቱም ትርፋቸውን የሚያገኙት ከንጹህነታቸው በመንጠቅ ነው።

7. ባፈታችን ያለው ሕግገድ

ውይይታችንን ከመዝጋታችን በፊት፤ ስለዚህ ጉዳይ ስንናገር በተወሰነ መልኩ መላላሰስ አለብን። ነጋዴ እና ደላላ የሆኑ ወንድሞቻችንን እስከ ማግለል መኮነን የለብንም፤ ምክንያቱም እነዚህ ሰዎች የራሳቸውን ሥራ የመምረጥ አጋጣሚው አልነበራቸውም። ሆኖም ከዚህ በኋላ ሥራቸውን እንደሚቀይሩ ተስፋ እናደርጋለን። እንደ ወንድም አውቃለሁ፤ ከትምህርት ቤት በወጣ ጊዜ ጥሩ ክርስቲያን ነበር። ወደ ንግዱ ዓለም ከተቀላቀለ በኋላ ግን፤ ይህ ሊቀጥል አልቻለም፤ ልቡ ተበላሽቷል። ያልተገባ ትርፍ ከማግኘት ውጪ ሌላ ምንም አያስብም። የሆነ ነገር እንዲገዛ ሲጠየቅ፤ ከነገሩ ጥሩ ትርፍ ለማግኘት እብዝቶ ይሞክራል። እንደገና አላለሁ፤ ልቡ ተበላሽቷል። ለዚህም ነው የትኛውም ወንድም ንግድ ብቻ በሆነ ሥራ ለመስማራት እንደማይመርጥ ተስፋ የምናደርገው።

ንግድ ብቻ የሆነ ሥራ በመጽሐፍ ቅዱስ ተቀባይነት ስለሌለው፤ ከዐስርና ከሃያ ዓመታት በኋላ እስተሰበሰቡት መላ በመላ ተለውጦ፤ ማንም ንግድን እንደማይመርጥ ተስፋ አደርጋለሁ። እኛ አማኞች ከመነገድ ይልቅ ማስተማርን፤ ገዝቶ ከመሸጥ ይልቅ በእጆቻችን መሥራትን መምረጥ አለብን። በእርግጥ በእርሻና በከብት እርባታ ያመረትነውን መሸጥ፤ ወይም እንደ ነገር ላይ የተወሰነ እሴት ጨምረንበት መሸጥ፤ ትክክለኛ ሥራ ነው። ብዙ ጉልበታችንን ባፈሰስንበት መጠን ብዙ ባርኮትን ከእግዚአብሔር እናገኛለን።

ዛሬ ሀብታም መሆን ሰገኝል፤ ድሆች ነን። ለእኛ ሀብታም መሆን ከባድ እልመሆኑን መግለጽ እወዳለሁ፤ ምክንያቱም እኛ እንደ አማኞች ታማኝና ጠንቃቄች ነን፤ እንዲሁም ገንዘባችንን በማጨስ፤ በመጠጣትና በድሎት ኑሮ እናጠፋለን። ጆን ዌስሌይ ከመሞቱ በፊት ዌስሌያኖች ታማኞችና ጥንቁቆች በመሆናቸው፤

በዓለም ላይ ከሁሉ የበለጡ ሀብታሞች እንደሚሆኑ ገምቶ፤ ጉዳዩም በጣም እንዳሳሰበው ሲናገር ነበር። እንደ ገመተውም ሆነ፤ ዌስሌያኖች በጣም ሀብታም ናቸው፤ እግዚአብሔርስ አላቸውን?

በመደምደሚያው፤ ወጣት አማኞች ገንዘብ የሚያገኙት ታማኝ በሆኑ መንገድ እንደሚሆን እንጠብቃለን ማለት እወዳለሁ። በመግዛትና በመሸጥ ብዙ ነገር ለመሥራት አታልሙ። መርሆአችን ገንዘብን ሳይሆን ሀብትን መጨመር መሆን አለበት። በመሆኑም የምናገኘው ገንዘብ ንጹህ ይሆናል፤ ለእግዚአብሔር የቀረበ እንደመሆኑም ይባረካል። ስለዚህ ህጋችን ሰራተኛ መሆን ወይም ማምረት የሚል ነው። ንግድን ለመከልከል ባንደፍርም፤ ንግድን ብቻ ለመሥራት መምረጥን ግን እናስወግዳለን። ይህ ዐይነት ሥራም ክርስቲያንን ወደ ጥፋትና ወደ መፍረስ የሚያዘቅጥ፤ እንዲሁም ራሳቸውን በብዙ ስቃይ እንዲወጉ የሚያደርግ ነው (1ጢሞ 6 ÷ 9-10)።

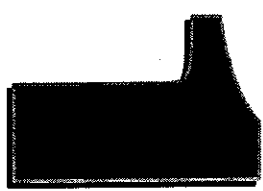
፫ምፅራቶች ሐሳቦች

- አንድ ክርስቲያን ትክክለኛውን ሥራ ካልመረጠ፤ በጌታ የሚኖረው እድገት ይገታል።
- የተፈቀዱ ሥራዎች የተመሰረቱበት መሰረታዊ መርህ አለ፤ ይህም፤ ሰዎች ከተፈጥሮ መጠቀም ያለባቸው፤ ጊዜያቸውን ወይም ብርታታቸውን ተጠቅመው ሠርተው በማግኘት ነው፤ የሚል ነው።
- በቀላሉ ንግድ ማለት ሳያመርቱ ያልተገባን ጎርፍ ማግኘት ማለት ነው፤ የዓለምን ሀብት እንዲጨምር ሳላደርግ፤ ገንዘቤ እንዲጨምር አድርጌአለሁኛ።
- ሥራችንን እንድንመርጥ ምርጫው ከተሰጠን፤ ገንዘባችንን ብቻ ከሚያሳድግ ነገር ይልቅ እሴትን ወይም ሀብትን የሚጨምር ነገርን እንምረጥ።
- ንግድ የሌሎችን ገንዘብ የመውሰድ ክፉ መርህን ይከተላል።
- የክርስቲያን መሰረታዊ እስተሳለብ፤ የእግዚአብሔር ሕዝብ ሌሎችን በፍጹም መዝረፍ የለበትም፤ የሚል ነው።
- ምርትን መሸጥ የተፈቀደ ነው፤ ሆኖም መግዛትና መሸጥ ብቻ የሆነ የንግድ ልውውጥ እኛ መሰል ልምምዶች በእግዚአብሔር በፍጹም ተቀባይነት የላቸውም።
- ንግድ ብቻ በሆነ ሥራ የተሰማራ ሰው፤ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ኅላፊነት የሚሰጠው ወንድም መሆን የለበትም።
- ነጋዴ እና ደላላ የሆኑ ወንድሞቻችንን እስከ ማግለል መኮነን የለብንም፤ ምክንያቱም እነዚህ ሰዎች የራሳቸውን ሥራ የመምረጥ አጋጣሚው አልነበራቸውም።
- እኛ አማኞች ከመነገድ ይልቅ ማስተማርን፤ ገዝቶ ከመሸጥ ይልቅ በእጆቻችን መሥራትን መምረጥ አለብን።
- ህጋችን ሠራተኛ መሆን ወይም ማምረት የሚል ነው።
- ንግድን ለመከልከል ባንደፍርም፤ ንግድን ብቻ ለመሥራት መምረጥን ግን እናስወግዳለን።

ከፍል ሞስት

የእግዚአብሔር ውሳኔ ማዳን

የእግዚአብሔር ጽድቅ

እንደ መግቢያ እንዲጠቀመኝ ሁሉን ጥያቄዎችን ላንሳ፡፡ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጽድቅ የተነሳ የእግዚአብሔር ጽድቅ ሆነን ተቆጥረናልን? የኢየሱስ ክርስቶስ ጽድቅ የሚለውስ ሐሳብ በዐዲስ ኪዳን ውስጥ ምን ያህል ጊዜ ተጠቅሷል? የሁለተኛውን ጥያቄ በቅድሚያ ልመልስ፡፡ ሙሉ ዐዲስ ኪዳንን ብናገላብጥ የኢየሱስ ጽድቅ የሚለውን ሐሳብ የምናገኘው እንደ ጊዜ ብቻ ነው፡፡ በ2 ጾጥ 1÷1 “... በአምላካችንና በአዳኞችን በኢየሱስ ክርስቶስ ጽድቅ በኩል እንደ ተቀበልነው ዐይነት ከቡር እምነት ለተቀበሉት” ብሏል፡፡

ወደ መጀመሪያው ጥያቄ እንመለስ! በኢየሱስ ጽድቅ የእግዚአብሔር ልጅ ሆኛለሁ ብሎ መናገር ትክክል አይደለም፡፡ የክርስቶስ ጽድቅ እርሱን በእግዚአብሔር ፊት የእኛ አዳኝ እንዲሆን ብቁ የሚያደርገው ብቻ ነው፡፡ በእውነቱ የክርስቶስ ጽድቅ እኛን ማዳን ቢችል ኖሮ፤ መስቀል አስፈላጊም ባልሆነ ነበር፡፡ የእርሱ ጽድቅ በምድር ሲመላለስ የነበረው ጽድቅ ነው፡፡ በክርስቶስ ጽድቅ አልዳንንም ይልቁንም የዳንነው እርሱ በመስቀል በእግዚአብሔር ፊት በፈጸመው ጽድቅ ነው፡፡

የበለጠ ግልጽ ለማድረግ፤ የዳንነው በሞቱ ነው፡፡ አለበለዚያ፤ ሕይወቱ እኛን ከማጽደቅ ይልቅ ይከንኘናል፡፡ ምክንያቱም እርሱ የእግዚአብሔር ውድ ልጅ ነው እናም ነቀፌታ የለበትም፡፡ በተቃራኒው ደግሞ እኛ ጎጠኦተኞች እና ከልርግማን ቢታች ነን፡፡ ስለዚህም የእርሱ ጽድቅ በአባቱ ፊት ለኩነኔ የተገባን መሆኑን ይበልጥ የሚያጋልጥ ነው፡፡

በእግዚአብሔር ጽድቅ ድኅናል የሚል ሐሳብ በመጽሐፍ ቅዱስ ላይ ማግኘታችን በጣም አስገራሚ ነው፡፡ ይህ በሮሜ ምዕራፍ

አንድ እና ምዕራፍ ሶስት ላይ ተደጋግሞ ተገልጿል፡፡ ስለዚህ የዳንነው በክርስቶስ ጽድቅ ላይሆን በእግዚአብሔር ጽድቅ መሆኑን ልብ እንበል፡፡ እርሱ አዳኝነን፡፡ ሮሜ ምዕራፍ ሶስት እንደሚናገረው ማለት ነው፤

“አሁን ግን ሕግና ነቢያት የመስከፍሉት፤ ከሕግ ውጭ የሆነ፤ የእግዚአብሔር ጽድቅ ተገልጦአል፡፡ ይህ የእግዚአብሔር ጽድቅ ኢየሱስ ክርስቶስን በማመን የሚገኝ ጽድቅ ነው፡፡ ልዩነት የለም፤ ምክንያቱም ሁሉም ጎጠኦትን ለርተዋል፤ የእግዚአብሔርም ክብር ኃድሎአቸዋል፤ በኢየሱስ ክርስቶስ በሆነው ቤዛት እንዲያው በጸጋው ጸድቀዋል፤ በደሙም በሆነው እምነት፤ እግዚአብሔር የማስተላለፍ መጋወቅ አድርጎ አቅርቦታል፤ ይህንም ያደረገው ቀድሞ የተፈጸመውን ጎጠኦት ሳይቀጣ በትዕግስት በማለፍ ጽድቁን ለማሳየት ነው፤ በአሁኑ ዘመን ይህን ያደረገው፤ ጽድቁን ይኸውም እርሱ ራሱ ጸድቅ ሆኖ፤ በኢየሱስ የሚያምነውን የሚያጸድቅ መሆኑን ለማሳየት ነው” (ሮሜ 3 ÷ 20-26)፡፡

እንደተረዳሁት፤ የእግዚአብሔር ጽድቅ ከባህርይው ጋር የግድ መስማማት አለበት፡፡ እግዚአብሔር ምንም ዐይነት ነገር ሲያደርግ ከባህርይው ጋር እንደማይጣረስ እርግጠኝ ነው፡፡ ስለዚህም የእግዚአብሔር ጽድቅ ምንድን ነው? ባህርይውስ? እውነት ለመናገር፤ እንደ ጎጠኦተኛ በምንም እንዳን ግድ የለንም፤ ዋናው መዳኖችን ነው፡፡ ነገር ግን እግዚአብሔር ጸድቅ ነው፡፡ እኛን በሚያድንበት ጊዜ እንኳ ቢሆን የጽድቅ ባህርይውን ይከላከላል፡፡ እግዚአብሔር ይቅር ሲለን በቸልተኛነት ይቅር ብያችንለሁ አላለም፡፡ ምንም ዐይነት መንገድ እኛን ለማዳን ይጠቀም፤ ራሱን መካድ አይችልም፤ ለማዳን የተመረጠው መንገድ ከእግዚአብሔር ባህርይ የሚጣላ ከሆነ ለማዳን አይጠቀምም፡፡ ይህን መንገድ መጠቀም እንኳ ቢችል ጽድቁን

ስለሚጣረስ አይጠቀምበትም! ከሰው በተቃራኒ እግዚአብሔር እኛን ለማዳን ብሎ አያመቻቸውም፡፡

እውነት ለመናገር፤ እኛ ኅጢአተኞች እንደመሆናችን ለዳንገበት መንገድ የምንሰጠው በታ ገብተኛ ሊሆን አይገባውም፡፡ ነገር ግን ምግባራችንን የጠበቅን ሰዎች ብንሆን፤ እግዚአብሔር ያለ ምንም ልዩነት ማዳን ገዝቶ አይደለም እንላለን፡፡ እኛን ለማዳን የተጠቀመበት መንገድ የእርሱን ክብር መቀነስ የለበትም፡፡ እለበለዚያ፤ እግዚአብሔር ሰላዳንን አናመሰግናውም፤ ነገር ግን ግድ የለሽ እንደሆነም እንናገራለን፡፡ በምትኩም፤ እግዚአብሔር እኛን ለማዳን ለራሱ ሲል እውነተኛ እንዲሆን እንፈልጋለን፡፡ ምንም እንኳ ይህ ሐሳብን የሚከፋፍል ቢሆንም፤ ድነት ታማኝ የሚሆነው በዚህ መንገድ ብቻ ነው፡፡

በናኪንግ ደስ የሚል አጋጣሚ ተፈጠረ፤ እኛም ይህንን ምሳሌ ከዚህ ጋር ላመሳስለው፡፡ እንደ ጊዜ እንደ ሚሽነሪ በናኪንግ ዩኒቨርሲቲ እንድሰብክ ጋበዘኝ፡፡ ኮሌጅ ስድረስ ቻንስለሩ ራሱ መጥቶ ተቀበለኝ፡፡ የሚያስፈራ ፊት ስላለው ተማሪዎቹ ፊቱን አያዩትም፡፡ ወደ አጥቢያው እንድ ላይ ገባን፡፡ እንዲሁም እርሱ ነፍሳዊውን መራ፡፡ በመድረኩ አካባቢ የተቀመጠ እንደ የእበባ ማስቀመጫ ነበር፡፡ እናም በስብከቱ ወቅት ቻንስለሩን በመጠየቅ ሐሳቤን ለማብራራት ተጠቀምኩበት፡፡ “እንድ ተማሪ ይህንን የእበባ ማስቀመጫ ቢሰብር ምን ታደርጋላችሁ?” “በትምህርት ቤቱ መተዳደሪያ ደንብ መሰረት ሰማንያ ዶላር መክፈል አለበት” ቻንስለሩ መለሰልኝ፡፡ “ተማሪው ይህ ገንዘብ ባይኖረውስ?” ጠየኩት፡፡ “ቢኖረውም ባይኖረውም መክፈል አለበት” በማለት ሐሳቡን አጸና፡፡ “ለምሳሌ ያንን ተማሪ በተለየ ሁኔታ ትወደዋለህ እንበል” ቀጠልኩኝ “ባጣም ስለምወድህ ይህንን ገንዘብ መክፈል የለብህም ትላለህ?” መለሰልኝ፡፡ “እንዲህ ዐይነት ነገር የለም ምክንያቱም በትምህርት ቤቱ ሕግ መሰረት መክፈል አለበት፡፡” የሕጉ መከበር ቻንስለሩ ተማሪውን መውደዱ እና ስለመውደዱ

ላይ አይመሰረትም፡፡ በርግጥም የዩኒቨርሲቲው ሕግ ላይ ሊደራደር አይችልም፡፡ እለበለዚያ ሁሉም የእበባ ማስቀመጫዎች ተሰባብረው ያልቃሉ፡፡

በቻንስለሩ ደንብ መሸርሸር ምክንያት የእበባ ማስቀመጫዎቹ ሁሉ መሰበረቸው እንደማይቀር ለማንም ይገባዋል፡፡ የሚወደውን ተማሪ መርዳት ከፈለገ ግን፤ በራሱ ላይ ምንም ችግር መፍጠር የለበትም፡፡ በተመሳሳይ መንገድ እግዚአብሔር ሰዎችን ሲያድን፤ ሰዎች እንዲያመሰግኑት እንዲሁም እንዳይታዘቡት ብቻ ሳይሆን ስይጣንንም አፉን ባዘጋ መንገድ ደህንነታችንን መፈጸም ነበረበት፡፡

ስለዚህም ቻንስለሩን “ይህ ዕቃ ተሰብሯል፤ ሕጉ ደግሞ መከበር አለበት፤ ተማሪውን በጣም ስለምትወደው ምን ታደርጋለህ?” በማለት ጠየኩት፡፡ “ጥሩ...” አቅማማ፡፡ እንዲህ በማለት ተጨንኩት፡፡ “ምን ታደርጋለህ ታዲያ?” “አስቸጋሪ ነው” መለሰልኝ፡፡ “በርግጥ ተማሪውን የምትወደው ከሆነ” ቀጠልኩኝ፡፡ “በተመሳሳይ የትምህርት ቤቱ ሕግ እንዲጣስ ካልፈለክ መክፈል አለብህ አትላውም፡፡ ይልቁንም ወደ ቤት ትቸኩላለህ ሰማንያ ዶላር ከአካውንትህ ትወስድና ለተማሪው ይህን ገንዘብ ወስደህ ከፈል ትላለህ፡፡ ያን ጊዜ ሕጉ አልተጣሰም በተመሳሳይ ተማሪውን እረድተኸዋል፡፡”

በዩኒቨርሲቲው ሕግ መሰረት ገንዘቡን ስለክፈል ተማሪውን ከዚህ በኋላ ማንም አይናገረውም፡፡ ስለዚህ ይህ የቻንስለሩ ጽድቅ ነው ሊባል ይችላል፡፡ ይህ እኛን እግዚአብሔር የቀረበበት መንገድ ይመስላል፡፡ እኛ ኅጢአት ሠራን እግዚአብሔር ጸድቅ ነው፡፡ ይወደናል፤ ስለዚህ ዝም ብሎ ጸድቃችኋል አላለንም፡፡ ይልቁንም “ልጄን አሰጣችኋለሁ በእርሱ መዳን ትችላላችሁ” አለን፡፡ ይህ ምን ዐይነት ተጨባጭ ድነት እንደሆነ አያችሁ? ድነት ዝም ብሎ እግዚአብሔር አዳነን አይደለም፡፡ ድነት ማለት

እግዚአብሔር ውድ ልጁን ሰጠን ማለት ነው። ምንም እንኳን በገጠኦችና በጠዳላችን ከእግዚአብሔር ከብር የጎደልን ብንሆንም የእግዚአብሔርን ልጅ እንደራሳችን ጽድቅ ይዘን መቅረብ እንችላለን።

እንደ እንግዳ አጋጣሚ ተፈጠረ። ከሰበከው ከጥቂት ቀናት በኋላ፣ የአበባ ማስቀመጫው ተሰበረ። የቻንስላሩ ፊት ደስተኛ አልነበረም። “እንዲከፍል ትፈልጋለህ?” ስል ጠየቅኩት፤ “አዎ” ብሎ መለሰልኝ። ቻንስላሩ ምንም ፍቅር ከሌለው፣ በቀላሉ በሕጉ መሰረት ይዳኛል። ነገር ግን እግዚአብሔር እኛን ይወደናል። በተመሳሳይ፣ እግዚአብሔር ለእኛ ፍቅር ባይኖረው ትልቅ ችግር አልነበረም። ነገር ግን እግዚአብሔር እኛን በጣም ይወደናል፤ እንዲሁም ከባህርይው ጋር የማይስማማ ነገር ለማድረግ ፍቃደኛ አይደለም።

ድኅት ምንድን ነው? ድኅት ምንም እንኳን ጎጠኦተኛ ብሆንም በልጁ ወደ እግዚአብሔር መግባት አግኝቻለሁ ማለት ነው። ስለዚህ በኢየሱስ ጽድቅ አልዳንንም። ነገር ግን እርሱ የእግዚአብሔርን ጽድቅ ሙሉ አደረገው። እርሱ ጽድቅ ስለሆነ እኛን ለማዳን ብቁ ሆኗል።

እንደ ጊዜ የተወሰኑ ተማሪዎች ወደ እኔ መጡ እነዚህ ተማሪዎች ሶስት ዓመት መጽሐፍ ቅዱስ ከተማሩ በኋላ የተመረቁ ናቸው። ወጣት ቅዱሳንን ጥያቄ መጠየቅ አወዳለሁ፤ ስለዚህም “በእግዚአብሔር ጽድቅ ወይስ በእግዚአብሔር ፍቅር ዳንን?” በማለት ጠየቅኳቸው። የቱ ነው የተሻለ ዋስትና ያለው በእግዚአብሔር ጽድቅ ወይስ በእርሱ ፍቅር መዳን? “ፍቅር” በማለት በእንድኅት መለሰልኝ። “አይደለም”፤ መለስኩላቸው። “በእግዚአብሔር ፍቅር ብንድን ኖሮ የተሻለ ዋስትና አናገኝም ነበር።”

ፍቅር ማጣት ጎጠኦት አይደለም። ጽድቅን ማጣት ግን ጽኑ ችግር ነው። በእግዚአብሔር ፍቅር ከዳንን እግዚአብሔር ለዚህ ዓመት ይወደን ይሆናል፤ በሚቀጥለው ዓመት ላይወደን ይችላል። ስለዚህ በዚያን ዓመት ደህንነታችን አደጋ ላይ ነው። በእግዚአብሔር ጽድቅ ከዳንን ግን እግዚአብሔር ጽድቅ አልባ ሊሆን አይችልም። እግዚአብሔር ያዳንን በፍቅሩ ብቻ ከሆነ ምናልባት “ከዚህ በኋላ አልወዳችሁም” ሊለን ይችላል። ያን ጊዜ ምንም ማድረግ እንችላለን።

ለምሳሌ በዩኒቨርስቲ ውስጥ ያለውን የአበባ ማስቀመጫ ሰበራችሁት እንበል። ቻንስላራችሁ ከጀርባ ወዳሉት ከፍሎች ወስዶ “በሕጉ መሰረት መክፈል ነበረብህ፤ ነገር ግን እኔ ስለምወድህ ዝም በል፤ ለማንም እንዳትናገር እኔም ዝም አላለሁ” ብሎ ሊያረጋጋችሁ ይችላል? እኔ በእናንተ ቦታ ብሆን የሚሰማኝን ልንገራችሁ። ቻንስላሩን ባየሁት ቁጥር ልቤ ሊወጣ ይደርሳል። ምክንያቱም ይህ ሰው ነገ ሐሳቡን ቀይሮ እንድከፍል ሊጠይቀኝ ይችላል። ነገር ግን ለማንም ዶላሩን ከሰጠኝ እና ለትምህርት ቤቱ ከክፈልኩ በድፍረት አመለሰሁ። ገንዘቡን ማን እንደሰጠኝ ብዙ አይጨንቀኝም። ትልቁ ነገል በሕጉ መሰረት መክፈል ነው። ቻንስላሩም ይሁን ማንም ገንዘቡን ከሰጠኝ ለትምህርት ቤቱ ለመመለስ አጠቀምባታለሁ። ድኅትንም በተመለከተ፣ ኢየሱስም በመስቀል በፈጸመው ጽድቅ እግዚአብሔር ይቅር ብሎናል።

ስለዚህም የዳንነው በእግዚአብሔር ጽድቅ እንጂ በእግዚአብሔር ፍቅር አይደለም። ከዚህም ተነስተን ልባችን ታርፋለች፤ ጽድቅ አምላካችንንም እናመስግናለን!

መስቀል ላይ ከተሰራው ሥራ በኋላ እግዚአብሔር ባይፈቅድ እንኳ እንድናለን። ይህንን በማለቱ እግዚአብሔር ይቅር ይበልኝ እናንተም ምህረት አድርጉልኝ። (እዚህ ጋ ማሳየት የፈለኩት

በመስቀል ላይ የተሰፈውን ሥራ ትልቅነት ነው) ደህንነታችን የተመሰረተው እኛ በምናስበው ነገር ላይ አይደለም፡፡ በዚህ ነገር ላይ ስህተት እንዳትሰሩ፡፡ ገንዘቡ እንዴ ከተከፈለ በኋላ ዕዳ እንደሌለባችሁ ሁሉ ማለትም እንዴ ከዳናችሁ በኋላ በፀፀት የተሞላችሁ ብትሆኑ እንኳ አለመዳን እትችሉም፡፡ እንደ ጊዜ የድነት ፍሬ አፍርቷልና፡፡

ድነት የተመሰረተው በእግዚአብሔር ፍቅር ላይ ሳይሆን በእግዚአብሔር ጽድቅ ላይ ነው፡፡ እግዚአብሔር ጽድቅ ስለሆነ ድነናል፡፡ በርግጥ እኛን ለማዳን ልጁን እንዲሰጠን ያደረገው ፍቅሩ ነው፡፡ ስለዚህም በልጁ በኩል ወደ እግዚአብሔር እንቀርባለን፡፡ ይህ የእግዚአብሔር ጽድቅ ነው፡፡ ፍቅር ወደ መስቀል መራው፤ መስቀል ወደ ጽድቅ አደረሰን፡፡ የእግዚአብሔር ፍቅር ልጁን ለእኛ እንዲሰጥ አስገደደው፡፡ የእግዚአብሔር ጽድቅ ደግሞ እኛን ወደእርሱ እንድንቀርብ አበቃን፡፡

ከመስቀል በፊት፤ ጉዳዩ የእግዚአብሔር ፍቅር ነበር፤ ከመስቀል በኋላ ግን የእግዚአብሔር ጽድቅ ጉዳይ ነው፡፡ እንዴ ከዳንን ጉዳዩ ተፈጸመ!

እግዚአብሔር ከሕጉ ሳይጣላ አጸደቀን፡፡ ሮሜ 3 ፥ 21-26 ያለውን እናንብብ፤ “አሁን ግን ሕግና ነቢያት የመሰከሩለት፤ ከሕግ ውጭ የሆነ፤ የእግዚአብሔር ጽድቅ ተገልጦአል፡፡ ይህ የእግዚአብሔር ጽድቅ ኢየሱስ ክርስቶስን በማመን የሚገኝ ጽድቅ ነው፡፡ ልዩነት የለም፤ ምክንያቱም ሁሉም ኀጢአትን ሰርተዋል፤ የእግዚአብሔርም ክብር ጎድሎአቸዋል፤ በኢየሱስ ክርስቶስ በሆነው ቤዛነት እንዲያው በጸጋው ጸድቀዋል፤ በደሙም በሆነው እምነት፤ እግዚአብሔር የማስተላለፍ መሥዋዕት አድርጎ አቅርቦታል፤ ይህንም ያደረገው ቀድሞ የተፈጸመውን ኀጢአት ሳይቀጣ በትዕግስት በማለፍ ጽድቁን

ለማሳየት ነው፤ በአሁኑ ዘመን ይህን ያደረገው፤ ጽድቁን ይኸውም እርሱ ራሱ ጽድቅ ሆኖ፤ በኢየሱስ የሚያምነውን የሚያጽድቅ መሆኑን ለማሳየት ነው” (፲ኛሜ 3 ፥ 20-26)፡፡

የእግዚአብሔርን ጽድቅ እንዳየን ችግራችን ይፈታል፡፡ እግዚአብሔር ካዳነን በኋላ አላዳንኳችሁም አይለንም፡፡ ምክንያቱም እርሱ ጽድቅ ነው፡፡ ኀጢአተኛ ሊሆን አይችልም፡፡ ስለዚህ መንግሥተ ሰማያት የምንገባው በሰውር አይደለም፡፡ ወደ መንግሥተ ሰማያት መግባታችንን ሰይጣንም ሆነ መላዕክት ሊቃወሙት አይችሉም፡፡ ምክንያቱም ድነትም ሆነ ጽድቅ ያገኘው በእግዚአብሔር ነው፡፡

ይህ በመልካም ሥራችን ላለመዳናችን ሕያው ማስረጃ ነው፡፡ ምናልባት እንዳንደች ሕጉን ሳልጠብቅ ከዳንኩ፤ ሕጉን መጠበቅ ምን ያደርግልኛል ብለው ያስባሉ፡፡ ቁጥር 27፤ 28 እና 31ን እናንብብ “ታዲያ ትምህህት ወዴት ነው? እርሱማ ቀርቶአል፡፡ በየትኛው ሕግ? በሥራ ሕግ ነውን? አይደለም፤ በእምነት ሕግ ነው እንጂ፡፡ ማንም ሰው ሕግን በመፈጸም ሳይሆን፤ በእምነት አንደሚጸድቅ አናረጋግጣለን፡፡ ... ታዲያ እንዲህ ከሆነ ከእምነት የተነሳ ሕግን ዋጋ የሌለው አናደርግ ይሆን? ፈጽሞ አይደረግም፤ ሕጉን እናጽናለን እንጂ፡፡” ጳውሎስ እዚህ ጋ የሚጠቀመው “አይደለም” ጠንካራ ነው፡፡ ሕጉን መጠበቅ ብቻ አይደለም በክርስቶስ ኢየሱስ ላይ ባለ እምነት እናጽናዋለን እንጂ፡፡

ይህንን ነገር እንደሚከተለው ላብራራው፡፡ የአበባ ማስቀመጫውን ሰበርኩ፡፡ ይህ ማለት ኀጢአትን በመሥራቱ ሕጉን ተላለፍኩ፤ ምናልባት ሕጉን ተቀብያለሁ ብዬ ችክ ማለት አችላለሁ፡፡ ምክንያቱም ሁሉን አማራጮች ስላሉኝ ነው፡፡ ለምሳሌ አውቶብሱ ላይ ከመሳፈፈ በፊት ትኩት እገዛለሁ፤ አለበለዚያ ስወርድ እጥፍ እከፍላለሁ፡፡ በሁለተኛው መንገድ ሕጉን ማጽናት አችላለሁ፡፡ መደበኛ ትኩት ካልገዛሁ ሁሉን

አጥፍ የመከፈል ቅጣትን መቀበል አለብኝ። ስንደርስ ጠብቀን አይባልም፤ በመስኮት ወጥቶ መሮጥም አይቻልም። ምክንያቱም ይህ የሚያቻል ነገር ነው። ስለዚህ የድርጅቱን ቅጣት በመቀበል ሕጉን ጽኑ እናደርገዋለን።

ከእግዚአብሔር ሕግ የሚያመልጥ በምድር ላይ ማንም የለም። ሁላችንም ኅጢአትን ሠርተናል። ልጁን የሰጠን እግዚአብሔር የተመሰገነ ይሁን፤ ኅጢአትን ያደረግን እንኳ ብንሆን ኢየሱስ ለኛ የተሰጠ ዋጋ ነው። ዛሬ እግዚአብሔርን በማመን ሕጉን እናጸናለን። ስይጣንም ምንም ይበለን የእግዚአብሔር ልጅ ቅጣታችንን በመስቀል በመስቃየት እንደተቀበለን እናውቃለን።

ሕጉ ኅጢአትን የሰራ ሁሉ መቀጣት አለበት ይላል። ልጁ ለኔ ስለተቀጣልኝ እግዚአብሔር የተመሰገነ ይሁን። ልጁ ኢየሱስ በመስቀል ስለተፈረደበት ዛሬ እኛ መዳን ሆኖልናል። ስለዚህ ኢየሱስን ስቀበል የእግዚአብሔርን ጽድቅ እቀበላለሁ። በኢየሱስ ወደ እግዚአብሔር መምጣት ሆኖልኛል። ኢየሱስን ስለሰጠኝ እግዚአብሔር እንደሚወደኝ እርግጠኛ ነኝ። ስለዚህ በእግዚአብሔር ፊት ስመላለስ በፍርድነት አይደለሁም። ምክንያቱም በኔ ኅጢአት ምክንያት ኢየሱስ ተቀጥቶልኛል። ስለዚህም እግዚአብሔር የኅጢአቱን ክፍያ እሱም ኢየሱስን ከልጁ እንደወሰደ አይካደኝም።

ዕድሜያቸው ወደ ዐሥራ ሁለት ዓመት የሚጠጋ ሁለት አህቶች ነበሩ። አንድ ክርስቲያን ወንድም ስለ ድኃታቸው ሲጠይቃቸው በዕድሜ ክፍ የምትሰው “በእግዚአብሔር ጸጋ ድኛለሁ” ብላ መለሰችላት። ታናሽዬዋ ግን “በእግዚአብሔር ጽድቅ ሳላቋርጥ ድኛለሁ” አላችው። በእውነት መልሳቸው ግሩም ነው። በስሙ የሚይታብሉ መልሶች ናቸው።

የእግዚአብሔር ጽድቅ አይለወጥም። በእኛ ላይ ምንም ይድረስ ራሳችን የምናስበው ምንም ይሁን መዳናችን የማይለወጥ ሆኖ ይቆያል። የኛ ድኅነት የማይናወጠው የእግዚአብሔር ጽድቅ ነው። እግዚአብሔርን ጽድቅ አልባ የሚያደርግ ስለሌለ የተባረከ ይሁን። እውነታው ይህ ከሆነ፤ የእግዚአብሔር ልጆች ከማመስገን እንዴት ያመልጣሉ?

ስንድን፤ ከእግዚአብሔር እንድንሸከመው የተሰጠን ነገር እለ፤ ያም የክርስቶስ መስቀል ነው። መስቀል ካለ የምንፈራው ነገር የለም። እንጠፋለን ብንል “መስቀሉን?” ብለን ጌታን እንጠይቀዋለን። አንድ ነገር ልንገራችሁ እግዚአብሔር መስቀሉን ያከብረዋል። ልጁን የሰጠን በመስቀል እንዲሞት ነው። በልጁ ሞት ወደ እርሱ እንመጣለን፤ ይህ የእግዚአብሔር ጽድቅ ነው።

በኢየሱስ ጽድቅ መዳናችን የዐጂስ ኪዳን ትምህርት አይደለም። መጽሐፍ ቅዱስ የሚለን የእግዚአብሔር ጽድቅ አድኖናል ነው። የኢየሱስ ጽድቅ ኢየሱስ በእግዚአብሔር ፊት ለእኛ ዋጋ መሰሉ እንዲሆን ያደረገው ነው። የርሱ የግል ጽድቅ ከእኛ ድኅነት ጋር አይገናኝም። በጽድቅ ጎዳና ስንቀመጥ የምንይዘው ራሳችን ክርስቶስን እንጂ የእርሱን ጽድቅ አይደለም። መጽሐፍ ቅዱስ ኢየሱስ ራሱ የጽድቅ መገናጸፊያ ሆነን ይላል። (1 ቆሮ 1 + 30) ስለዚህ በእርሱ ጽድቀናል። ይህ ማለት ግን በእርሱ ጽድቅ አልሆነም። ወደ እግዚአብሔር የምንቀርብው በኢየሱስ በራሱ በኩል ነው።

ይህ የእግዚአብሔር ጽድቅ ማለት እኛን ያዳኝን እግዚአብሔር ጽድቅ እንደሆነ ያሳየ ነው። ይህም ዕዳችንን ለመክፈል ችሏል። እኛ ልንቀበለው የተገባን ቅጣትን ሌላ ሰው ተቀብለልን። ስለዚህ አምልጠው ለመውጣት እንደሚጥሩ እስረኞች አይደለንም። በፍጹም እዳችን ስለተከፈለ ዛሬ ነጻ ወጥተናል።

አሁን ጽድቅ የሆነው ለምንድን ነው ብለን እንጠይቅ ይሆናል። ለምሳሌ በአውቶቡስ ላይ ኪስ አውላቂ ነህ ብለን እናስብ። ተደረሰብህና ተያዝክ፤ እኛም ወደ ዳኛ ቀረብክ። ዳኛው ቦርሳ እንደሰረቀህ ሲጠይቅህ አምን ብለህ የእምነት ቃልህን ሰጠህ። ዳኛውም የሰረቀከውን እንድትመልስ ፈረደብህ። የሰረቀከው በእጅህ ካለ በቀላሉ ትመልሰዋለህ። ነገር ግን በእጅህ ከሌለ ላጠፋኸው ጥፋት መቶ ዶላር ትቀጣለህ። መቶ ዶላሩስ ካለህህ? በዚያን ሰዓት ባትከፍል እንኳ ፍርድ ቤቱ ለቀቀህ እንበል። ሌብነትህን ትተህ እንኳ ሰውዬውን ባየኸው ቁጥር ትደነግጣለህ። ላጠፋኸው ጥፋት ግን ከከፈለህ ግን እንድትከፍል ይጠይቀኛል ብለህ ስለማትፈራ ዳኛውን መንገድ ስታየው አትደነግጥም። ከዚህ በተመሳሳይ ንግሥትኛ ነበርሁ። ነገር ግን እግዚአብሔርን (ዳኛውን) ሳየው፤ እንደ ጊዜ ስለከፈልኩ ዳግም እንደማይጠይቀኝ እርግጠኛ ነኝ። ስለዚህም አሁን ጽድቅ ሰው ነኝ፤ የጸደቀሁ ንግሥትኛ። ንግሥትን ሠርተናል በልጁ ሥራ ግን ጽድቀናል። በእግዚአብሔር ፊት ጽድቅ ነን፤ ጽድቅ ማለት ዕዳዬን በከፈለልኝ በልጁ በኩል በእግዚአብሔር ፊት ጽድቅ ሰው ሆኖ ተቆጥራለሁ ማለት ነው። ታሪኩ ላይ ያለውን ሌባ ብሆን፤ መቶ ዶላር ተከፍሎልኛል ማለት ነው፤ እግዚአብሔር መቶ ዶላሩን አልቀበልም ካለ እስከአሁን ንግሥትኛ ነኝ። እርሱ አንድ ጊዜ ከተቀበለ፤ ከዚህ በኋላ ንግሥትኛ አይደለሁም።

የኢየሱስ ጽድቅ የኛ አዳኝ እንዲሆን አበቃው፤ በመስቀል ጽድቅን ስለፈፀመ እኛን አዳነን። የእግዚአብሔር ጽድቅ በክርስቶስ በኩል ለእኛ ይገለጣል።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- የኢየሱስ ጽድቅ እርሱን ለእኛ የገጠሉት ዋጋ ብቁ የሚያደርገው የራሱ ጽድቅ ነው።
- የክርስቶስ ጽድቅ እኛን ማዳን ቢችል ኖሮ መስቀል ባለስፈለገ ነበር።
- የክርስቶስ ሕይወት እኛን ከማጽደቅ ይልቅ ይኮንናል።
- የዳንኒው በክርስቶስ ጽድቅ ሳይሆን በእግዚአብሔር ጽድቅ ነው።
- እግዚአብሔር እኛን በሚያድንበት ጊዜ እንኳ ቢሆን ለጽድቁ ይጠነቀቃል።
- ለማዳን የመረጠው መንገድ ከባህርይው ጋር የማይገናኝ ከሆነ ለማዳን አይጠቅምም።
- ምግባራችንን የጠበቅን ከሆንን፤ እግዚአብሔር ማንነቱን በሚያሳንስ መንገድ ተጠቅሞ እንዲያድነን አንፈልግም።
- እኛን የሚያድንበት መንገድ የእርሱን ክብር መቀነስ የለበትም።
- ድነት ዝም ብለን ድነናል ማለት አይደለም፤ እግዚአብሔር እኛን ለማዳን ውድ ልጁን መስጠት ነበረበት በዚህም የሳይጣንን አፍ ዚጋ።
- እግዚአብሔር ሰውን ባይወድ ኖሮ የእግዚአብሔር ጽድቅ በአስፈሪ ፍርድ በቀላሉ ይረጋገጥ ነበር።
- ድነት የተመሰረተው በእግዚአብሔር ፍቅር ላይ ሳይሆን በእግዚአብሔር ጽድቅ ላይ ነው።
- ፍቅር ልጁን እንዲሰጠን ወደ መስቀል መራው፤ መስቀል ላይ የተሰራው ጽድቅ እኛን አዳነን።
- የእግዚአብሔርን ጽድቅ /ኢየሱስን/ ካልያዝን ሆንን በመቀጣት እናጸናለን።

ገጠላት የሚለው ቃል በሮሜ መጽሐፍ

የእግዚአብሔርን ጽድቅና ሰዎችን ለማዳን የተጠቀመበትን መንገድ አይተናል። እግዚአብሔር ከምንድን ነው ያዳኝን? የሚለውን ሐሳብ ደግሞ ቀጥለን እናያለን። የድኅነትን ገንቢ ጎን አይተናል። እሁን ደግሞ አፍራሽ ጎንን እናያለን። በእንደ በኩል የእግዚአብሔር ጽድቅ ሲኖር በሌላ በኩል ደግሞ ገጠላት አለ።

በዐዲስ ኪዳን መጽሐፍት ገጠላት ከሁሉም የተለያዩ ጎኖች ይታያል። በብዙ ቁጥር እና በነጠላ ቁጥር ተለያይቶ ተቀምጧል። ልዩነታቸው የሚመሠረተው በአውቀትና በተግባር ላይ ነው። የሐንሰና ዳውሎስ ገጠላት የሚለውን ቃል በብዛት የተጠቀሙ ጸሐፍት ናቸው። የሐንሰ እንዳንድ ጊዜ በብዙ ቁጥር ቢጠቀም፤ አብዛኛውን ጊዜ በነጠላ ቁጥር ነው የሚጠቀመው፤ ዳውሎስ ግን በሁለቱም (በብዙም በነጠላም) ቁጥር ይጠቀማል። ዳውሎስ ገጠላትን በብዙ ቁጥር ሲጠቀም ሊያሳየን የሚፈልገው የሠራነውን ገጠላት ነው። ሊቆጠሩ ይችላሉ፤ ያ ማለት የግብር ገጠላት ነው ማለት ነው።

ነገር ግን እያንዳንዱን የሕይወት ክፍላችንን የሚመለከት ገጠላት የሚባል በነጠላ የተገለጸ አለ፤ ይህ የኛን ሕይወት የሚያሳይ ነው። ብዙ ስለሆነው የግብር ገጠላት የሚያወራ አይደለም። በውስጣችን የገጠላት ምንጭ አለ ማለት ነው። ዳውሎስ ሁለቱን እንዴት እንደለያየቸው እንመልከት። የመጀመሪያው ከገጠላት ሥራ ጋር ይገናኛል። ሁለተኛው ደግሞ ገጠላትኛውን ይመለከታል። ገጠላትኛ ማን ነው ብላችሁ እንድን ህፃን ብትጠይቁት ገጠላትን የሚሠራ ሁሉ ገጠላትኛ ነው ይላችኋል። መጽሐፍ ቅዱስን ያነበቡ ሰዎች መልስ ግን ከዚህ በጣም የተለየ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ ገጠላትን

የሚሠሩ ገጠላትኛ ይሆናሉ አይለንም። ይልቅም ገጠላትኞች ስለሆንን እንድን ገጠላት ባንዱ ላይ እንሠራለን። እኔ ቻይናዊ ነኝ፤ ስለዚህ ቻይንኛ እናገራለሁ። ነገር ግን ቻይንኛ የሚናገሩ ሁሉ ቻይናዎች ናቸው ማለት አይቻልም። ስለዚህ ዳውሎስ ገጠላት የሚለውን ቃል የሚጠቀመው በጥንቃቄ ነው። ገጠላት የሚለውን በብዙ ቁጥር ሲጠቀመው ግብራችንን ያሳያል፤ ብዙ ገጠላቶችን እሠራለሁ ምክንያቱም እኔ ገጠላት (ነጠላ) ነኝ። ገጠላትኝነቴ እና ገጠላት አለመሆኔ የሚወሰነው በውስጤ ባለው የገጠላት ምንጭ ነው። የገጠላት ሥር በውስጤ ስላለ በስሩ የገጠላት ፍሬ አፈራለሁ።

የሮሜ መጽሐፍ ገጠላትን በእንደ በኩል፤ ጽድቅን በሌላ በኩል ያስቀምጥናል። የመጀመሪያዎቹ ስምንት ምዕራፎች በተፈጥሮአቸው ጠንካራ እስተምህሮ ይዘዋል፤ እናም በሁለት ይከፈላሉ። ከ5÷12 በፊት እና ከ5÷12 በኋላ። የመጀመሪያው ክፍል ስለ ገጠላት ይቅርታ ያወራል። (የገጠላት ይቅርታን ስለማግኘት፤ 4÷3, 22) ሁለተኛው ክፍል ደግሞ ጽድቅ ስለማድረግ ያወራል (5÷19)፤ የመጀመሪያው ምህረት ነው። ይህም ብዙ ገጠላቶችን ስለሠራን ነው። የሁለተኛው ደግሞ እርነት ነው። ከ5÷12 በፊት ገጠላትኛ የሚለውን ቃል እናገኝም። ምክንያቱም የምናነበው ስለተፈፀሙ በደሎች ነው። ከ5÷12 በኋላ የተዘረዘሩ ገጠላቶች እናገኝም፤ ያለው ገጠላትኛውን ራሱን እንድናየው ሆኖ ነው።

እንደ የወንጌል አገልጋይ ሮሜ 3÷23ን ሲጠቅስ “ሁሉም ገጠላትን ሰርተዋል፤ ሺል ሁሉም ገጠላትኞች ናቸው ማለት ነው? ገጠላትኛ የሚለው ቃል ገጠላትኛውን እንደማይደርስ ልብ በል። ይልቁንም ገጠላትን ሰርተዋል የሚለው የሚናገረው ስለ ገጠላትኛው ነው። በትክክል ስንመለከተው ገጠላትኛው ገጠላትኛ እንደሆነ አያስተውልም። በርግጥም እውነተኛ ማንነቱን ማወቅ አይችልም። ይህ ይሰርቅ ዘንድ የተገባ ነው?

አንደዚህ ዐይነቱን ነገር ምን ትላታላችሁ? በዚህ ክፍል ውስጥ ጳውሎስ ስለ ተፈጸመ ገጠአቶች ብቻ ነው የሚያወራው። በፍጹም ስለ ገጠአተኛው አያወራም። ገጠአትን ስርተዋል የሚለው ቃል የድርጊት ገጠአቶችን የሚያሳይ ነው። በዚህ መሠረት ግለሰቡ የሚያውቀው የተፈጸመ ገጠአቶችን ነው። እርሱ ገጠአተኛ እንደሆነ ምንም እውቀት የለውም። ይህ እውነት የሚኖረው በመቶዎች የሚቆጠሩ ጊዜያት ከወደቀ በኋላ ነው። ከዚያ በኋላ ግን ገጠአተኛ እንደሆነ ይገነዘባል።

ብዙዎች ገጠአተኛ እንደሆኑ ያምናሉ። ይህ በእውነት ነገርን ማቅለል ነው። በዚያን ጊዜ የሚናገሩት ገጠአትን እንዳደረጉ ነው። ገጠአት መሆናቸው አይታያቸውም። ከገጠአት እንደመወለዳችን ጳውሎስ ሁላችንም ገጠአትን ሠርተናል ሲል መናገር የፈለገው ገጠአትን በብዙ ቁጥር ነው። ስለዚህ ገና ገጠአትን በነጠላ ቁጥር አላየነውም ማለት ነው። በእውነት በአንበት ጊዜ ከገጠአት እንደተወለድን አይተነው ይሆን? መዝሙረኛው አንድ ቀን “ከፍር ቁጥር የለሰው ክፉት ከባኛልና የገጠአቱ ብዛት ስለያዘኝ ማየት ተስኖኛል” (መዝ 40÷12) በማለት ተናገረ። ሰዎች የሚመለከቱት የሚለሩትን ገጠአት ብቻ ነው። ስለዚህም እግዚአብሔር ገጠአትን በመማር ጀመረ (ብዙ ቁጥር ያለውን ገጠአት) ስለዚህም የልጁ የኢየሱስ ክርስቶስ ደም ከገጠአታችን ሁሉ አነፃ። በሮሜ መጽሐፍ ከ18 ባለውም የመጀመሪያ ክፍል በእግዚአብሔር ምህረት የገጠአት ይቅርታ ማግኘታችን ላይ ያተኩራል። ሌላ ምንም ነገር አይናገርም። ሁለተኛው ክፍል ስለ ልጁ ደም አያወራም። በዚህ ክፍል ምህረት በዚያኛው ደግሞ አርነት። እግዚአብሔር የገለጠውን ሰው አይሸፍነው።

አንድ ቀን በሻንጋይ አንድ ሚሽነሪ “እግዚአብሔር ገጠአቱን ይቅር አለኝ (ነጠላ)” በማለት መሰከረ። እኔ “ከመጽሐፍ ቅዱሳዊ ነገር እየተናገርክ ነው፤ እግዚአብሔር ገጠአትን ይቅር

አይልም” አልኩት። “ምን ልዩነት አለው?” ጠየቀኝ። “ብዙ ነው” መለስኩለት፤ “በመጀመሪያ እግዚአብሔር በነጠላ ቁጥር ገጠአትን ይቅር ማለት አይችልም፤ ምህረት ግን ያስፈልገኛል። እግዚአብሔር ባዘጋጀልን ጽድቅ በኩል ብቻ ምህረትን አገኛለሁ። በእኔ ውስጥ ያለው ገጠአት ግን ኃይል ነው። ምንም ያክል ገጠአት ይቅር ቢባል በኔ ያለ ገጠአት እንዳለ ይኖራል። እግዚአብሔር ይህንን ገጠአት ከክርስቶስ ጋር በመስቀል ነፃ እውጥቶኛል። ይህ ጣትን በመቀረጥ አይሆንም፤ መቀረጥ ያለበት አንገቱ ነው። በውስጣችን የገጠአት ንይል አለ፤ ነገር ግን ከ5÷12 በኋላ ያለው ክፍል የሚያሳየን እርጌው ሰው እንደተሰቀለ ነው፤ መንገዱ በግልፅ ተሰምሯል። ሁለት ነገሮች ይረብሹኛል፤ የመጀመሪያው የገጠአት ልምድ ነው፤ ሌላው በውስጡ ያለው የገጠአት ስር ነው። ለመጀመሪያው በደሙ የተደረገ ምህረት አለን፤ ለሁለተኛው በመስቀሉ በኩል እርነት መውጣትን አግኝቻለሁ። ሞቻለሁ ስለዚህ የሞተ ሰው ከገጠአት ሕግ አርነት ወጥቷል። ስለዚህም በገጠአት (ነጠላ) እና በገጠአት (ብዙ) መካከል ያለውን ልዩነት ልብ ልንል ይገባል።

እሁን ደግሞ የሐንስ ገጠአት ሲል ሌላ ትርጉም ይሰጠናል። ይህም ጳውሎስ ያልተጠቀመበት ነው። እንዲሁም መጽሐፍ ቅዱስን የምናጠና ሁሉ ልብ ልንለው ይገባል። ብዙ ጊዜ የሐንስም፤ ጳውሎስ በተጠቀመበት መልኩ ገጠአትን በብዙ ቁጥርና በነጠላ ቁጥር ይጠቀመዋል። ነገር ግን 1 ዮሐ1÷7 ላይ ገጠአት ነጠላ ቁጥር ነው። በዚህ ክፍል ጳውሎስ ቢሆን ብዙ ቁጥር ይጠቀም እንደነበር እርግጠኛ እንሆናለን። በመቀጠል በቁጥር 8 ላይ ያለው ገጠአት ነጠላ ነው፤ ነገር ግን ቁጥር 9 ላይ ገጠአት በብዙ ቁጥር ሁለት ጊዜ ተገልጧል። ይህ ደግሞ እንደ ጳውሎስ ነው። ነገር ግን ሁለቱም የሚጠቁሙት የግብር ገጠአትን ነው። በርግሞ ቁጥር 8 ላይ የተጠቀመው ከጳውሎስ ጋር በተመሳሳይ መንገድ ነው። ይህ የገጠአትን መኖር

ያላየናል። የሐንሰ ሳይሆንን የጻፈው ጎጠሕት እንደሆነ ለሚሉት አይደለም ነገር ግን ጎጠሕት የሰብንም ለሚሉት ነው። ነገር ግን “ጎጠሕት የሰብንም” ለየሐንሰ ውሸት ነው።

የአጠቃቀም ልዩነት ያለበት ቦታ ቁጥር 7 ብቻ ነው። “የልጁ የኢየሱስ ክርስቶስ ደም ከጎጠሕት ሁሉ ያነፃል” ብሎ ሲናገር የሚያወራው ስለ መርህ ነው። የጎጠሕት ሥር በደሙ አይነፃም፤ መጥምቁ የሐንሰ በየሐንሰ ወንጌል 1÷29 ላይ ተመሳሳይ አጠቃቀም አለው። በማግስቱ፤ ኢየሱስ ወደ እርሱ ሲመጣ አይቶ እንዲህ አለ፤ “እነሆ! የዓለምን ጎጠሕት የሚያስወግድ የእግዚአብሔር በግ፤” ካለን መረጃ በመነሳት የኢየሱስ ደም የግብር ጎጠሕትችንን ያነጻል። ስለዚህ የሆነ ሌላ ሊናገረው የፈለገው ተጨማሪ ሐሳብ አለ ማለት ነው። እያ ያም ከጎጠሕት ስለሚነሳ ችግር ነው።

ኢየሱስ የጎጠሕትን ችግር ሲፈታ መጥቷል። እንደ እግዚአብሔር በነነት ጎጠሕትችንን በመስቀል ላይ ተሸከመ። በዚህም ምክንያት የጎጠሕትን ችግር ለመጨረሻ ጊዜ ፈታው። በእግዚአብሔር ብርሃን እንደሆነ በብርሃን የምንመላለስ ከሆነ እርስ በርስችን ሀብረት አለን። ምክንያቱም የኢየሱስ ደም ከጎጠሕትችን ያነጻናል።

ብርሃን ምንድን ነው? በመጽሐፍ ቅዱሳችን ላይ ሁለት ዐይነት ብርሃን እናገኛለን። የመጀመሪያው ቅድስና ነው። ሁለተኛው ወንጌል ነው። በዚህ ክፍል ያለው ብርሃን የሚያወራው ቅድስናን ነው? በእንደ በኩል ብርሃን የጨለማ ተቃራኒ ነው። በሌላ በኩል ደግሞ የመደበኛ ተቃራኒ ነው። ብርሃን የሚቃረነው ከጨለማ ጋር ነው ወይስ ከሚሰወር ጋር? ይህ ክፍል ስለ ቅድስና ነው የሚያወራው የምንል ከሆነ የሚከተለውን በአትኩሮት እናንብብ! “እርሱ ቅዱስ እንደሆነ በቅድስና ብንመላለስ እርስ በርስችን ሀብረት አለን” ይላል ነገር ግን ቀጥሎ የሚመጣው ቃል (“የልጁ የኢየሱስ ደም ከጎጠሕት ያነፃል”) ከዐውዱ የወጣ

ይመስላል። ስለዚህ ብርሃኑ የወንጌልን መግለጫ ይጠቅል እንላለን።

በወንጌል ብርሃን ብንመላለስ የእግዚአብሔር ልጅ እንዴት! ሰው እንደሆነ እና ለሰው እንዴት እንደሞተ እናውቃለን። እግዚአብሔር ከዚህ በኋላ ከክፉት የተነሳ አይሰወርም። በብሉይ ኪዳን ዘመን የምናውቀው ነገር ሲኖር እግዚአብሔር እንደተሰወረ ነው። ዛሬ ግን እግዚአብሔር ራሱን ገልጧል። የብርሃንን አምላክ ካወቅን የልጁ የኢየሱስ ደም ከጎጠሕት ሁሉ ያነፃል። ስለዚህ የሐንሰ የተጠቀመው ጎጠሕት (ነጠላ) ግልፅ የሆነ ይመስለኛል። ስለዚህም አሁን የጎጠሕት ባህርይም ይሁን ጎጠሕት ለዘላለም እንደተረቱ እና ያለን።

ዳንኤል ስቲል በ19ኛው ምዕተ ዓመት ከተነሱ ሜቶዲስቶች መካከል በጣም ጥሩው ነው። የጄ.ኤን.ደርቢ ጥሩ ንደኛው ነበር። በሁለተኛው የወንጌል መገለጥ ላይ ጥርጣሬ አለው። እንደ ቀን ደርቢ በወንጌል ብርሃን የምንሄድ ከሆነ የልጁ የኢየሱስ ደም ከጎጠሕት ያነፃል ብሎ አስተያየት ሰጠ። ስለዚህም ዛሬ እግዚአብሔር በብርሃን ስላለ ወንጌልን ከሰማን በብርሃን እንመላለሳለን በማለት አወጀ። ስቲል፤ የደርቢን “ወንጌል ሁሉ ነገር ነው” የሚለው ሐሳብ አልተዋጠለትም፤ ስለዚህም ጥያቄ እነሳ። “ደርቢ ሰው ወደዚህ ብርሃን ባይመጣስ?” በማለት ጠየቀ። “እግዚአብሔር ብርሃን ስለሆነ ጀርባው ላይ ያበራል” በማለት መለሰለት። ጥያቄው ሰውዬው ወደ ጌታ ከመምጣቱ በፊት ምን ያህል ንፁህ ነበር የሚለው አይደለም። እግዚአብሔር የፍቅር አምላክ ነው። በብርሃኑ ከተመላለሱ ጎጠሕቱን ያነፃኛል። ለብርሃኑ ጀርባዬን ከሰጠሁ የእርሱ ብርሃን አይቆረጥም። ይህ የምናመልጥበት ወንጌል ነው። እግዚአብሔር የጎጠሕትን ችግር እንዴት እንደፈታው እያችሁ! በእኔ ውስጥ ጎጠሕት የሚባል ነገር አለ፤ ከእኔ ውስጥ ደግሞ የጎጠሕት ግብር ይወጣል።

ዳውሎስ በመልዕክቱ በጎሳቱ ቁጥርና በነጠላ ቁጥር የተገለጸውን ጎጠኦት ግልጽ ያደርገዋል። በ2 ቆሮ5÷21 “እኛ የእግዚአብሔር ጽድቅ ሆነን እንቆጠር ዘንድ ጎጠኦት ያላወቀውን እንድንልጁን ስለ እኛ ጎጠኦት አደረገው” ይላል። እዚህ ጋ ጎጠኦት የሚለው አጠቃቀም ከዮሐንስ ጋር ይስማማል። “ጎጠኦት ያላወቀው” የሚለው በግብሩ ውስጥ ጎጠኦት እንደሌለ የሚያሳይ ነው። ነገር ግን ኢየሱስ ራሱ እንድንወቅት ላይ ጎጠኦት ሆኗል። ኢየሱስ ስለ እኛ ጎጠኦት አላደረገም፤ ራሱ ጎጠኦት ሆኖ ጎጠኦታችንን በመስቀል ገደለው። በዚያ ቀን የጎጠኦትን ጥያቄ ሁሉ በእኛ ቦታ በመሆን መሰሰው። እግዚአብሔር ኢየሱስን ሰዋው፤ በጎጠኦት ምክንያት የተፈጠረው ችግር ይፈታል።

ወደ ሮሜ መጽሐፍ እንመለስ። ሰው በክርስቶስ ኢየሱስ ለመጀመሪያ ጊዜ ሲያምን የሚገባው ነገር በጣም የቆሸሸ እንደሆነ ነው። ስለዚህ ነገር ብዙ ያወራል። በእግዚአብሔር ፊት አቀርቅሮ ይኖራል እና ከ5÷12 በፊት ባለው ክፍል መሠረት ትኩረት የተሰጠው በግብር ጎጠኦት ላይ ነው። ከጎጠኦት ላይ ጎጠኦት ... እንዴት እንደታጠበ። ምናልባት በዚያን ጊዜ ሰውየው ከጎጠኦት እንደተወለደ አይገባውም።

ጎጠኦት በእኔ ስላለ መጽሐፍ ቅዱስ ስለ ጎጠኦተኛው በግልጽ ያወራል። ስለዚህም ቶሎ እናደጃለሁ። በውስጤ ያለው የጎጠኦት ስር ጎጠኦትን እንድንሰራ ያደርገናል። ስለዚህ ያን ጊዜ ጎጠኦተኛ መሆኔን እምናለሁ። እንድንቀን ጥሩ ልሆን እንደማልችል ከመገንዘቤ በፊት ሮሜ 7 ላይ ያለውን ልምምድ ብዙ ጊዜ እለማመደዋለሁ። በመስተዋት ላይ ፊቱ ላይ ጭቃ አያለሁ። ስለዚህም ስለ መስተዋቱ እግዚአብሔርን አመሰግናለሁ። ጎጠኦት በመሥራቱ እጸድቃለሁ። ኢየሱስ እንዲያገኝ እጠይቀዋለሁ። ምክንያቱም የማየው በጭቃ የተሰወሰ ፊቱን ብቻ ነው። የሚያሳዝነው ከጭቃ መሠራቱን አለማወቁ ነው። ምናልባት ከሺህ በላይ ጎጠኦት ቆጥረ በደመ.

ነፅቻለሁ። ነገር ግን ከጭቃ የተሠራሁ ነኝ። በታጠብኩኝ ቁጥር ጭቃ እየሆንኩ እመጣለሁ። ከጎጠኦት መወለዳችሁን አታውቁምን? ስለዚህ እግዚአብሔር መጨረሻ ያለበት ከእናንተ ጋር ነው። እግዚአብሔርን ልትጠይቁት የሚገባው የጎጠኦት ይቅርታን ብቻ አይደለም፤ ከራሳችሁ እርነት መውጣት አለባችሁ።

በአንድ በኩል የግብር ጎጠኦት፤ ዕብራውያን 10 ከጎጠኦት ወቀባ ህሊናችን መንጸቱን ያሳየናል። በሌላ በኩል ከጎጠኦት እርነት የምንወጣበት መስቀል ያስፈልገናል። ስለዚህም አማኝ ድነትና እርነት ያስፈልገዋል። ጎጠኦትን የሰራ የጎጠኦት ይቅርታ ያስፈልገዋል። ያው ሰው ጎጠኦት በውስጡ ስላለ እርነት መውጣት አለበት።

ሮሜ 7÷7 እናም “እንግዲህ ምን እንላለን? ሕግ በራሱ ጎጠኦት ነውን? በፍጹም አይደለም፤ ነገር ግን በሕግ በኩል ባይሆን ኖሮ፤ ጎጠኦት ምን እንደሆነ ባላወቅሁም ነበር፤ ሕጉ “አትመኝ” ባይል ኖሮ፤ ምኞት ምን እንደ ሆነ በርግጥ አላውቅም ነበር። ጎጠኦት ግን ትዕዛዜ ባስገኘው ዕድል ተጠቅሞ በእኔ ውስጥ ማንኛውንም ዕይነት አገል ምኞት አስነሣ፤ ጎጠኦት ያለ ሕግ ምሁት ነውና” (7-8) የሚለው እንዴት ግልፅ ነው። ከዚያ ውድቀት በኋላ ብዙ ጎጠኦቶችን ሠርቼ ራሴን ማየት እጀምራለሁ። አሁን ጉዳዩ እንድንወይም ብዙ ጎጠኦት ማድረግ አይደለም፤ ትልቁ ችግር ያለው ራሴን እሰመጨረሱ ላይ ነው። ምንም እንኳን ጥቂት ጥሩ ነገሮችም ብሠራ ከጎጠኦት የተወለድኩ ጎጠኦት ነኝ።

ይህንን እንጸላለን አስቀምጦን ለመጀመሪያ ጊዜ ጎጠኦት ስንሠራ የተወሰኑ የተሳሳቱና በጣት የሚቆጠሩ ልምምዶች ያሉን ይመስለን ነበር። በመጨረሻ ግን ሁሉ ነገራችን ከጎጠኦት እንደተሰራ ይገባናል። እኔ መላ በመላ የማልጠቅም ነኝ። ከሮሜ 7÷7-8 ቀጥሎ የሚመጣው ምንድን ነው? የማደርገውን አላውቅም፤ ለማድረግ የምፈልገውን አላደርግም፤ ... በእኔ፤

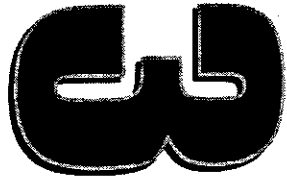
ማለትም ገጠላትና በዘያው ተፈጥሮ ውስጥ ምንም በነ ነገር እንደማይኖር በውቃላት፤ በነ የሆነውን የማድረግ ምኞት አለኝ፤ ነገር ግን ልፈጽመው አልችልም (፪ኛው 7 ÷ 15፤ 7 ÷ 18)።

ስለዚህ የገጠላት ጉዳይ ውጫዊ አይደለም፤ ነገር ግን የውስጥ ችግር ነው። መጀመሪያ አካባቢ ድርጊቱ የተሳሳተ ቢሆን እንኳ ልዩ ጥሩ ነው እል ነበር። ጌታን በደንብ እያወቅሁ ስመጣ ግን ምንም እንኳ የምሰራው መልካም ቢሆን ልቤ ግን መጥፎ ነው እላለሁ። ከብዙ ወደ ነጠላው እንሄዳለን። አማኝ በመጀመሪያ ገጠላትን ዐይነት በዐይነት ይፈታል። ይህ ካልሆነ ገጠላትን በነጠላ ማየት አይችልም። እግዚአብሔር ሁል ጊዜ ዐይኖቻችንን ይከፈትልን። እንዲሁም እነዚህን ጉንሽ ቃላት ይባርክ!!!

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- ዳውሎስ ገጠላትን በብዙ ቁጥር እና በነጠላ ሲጠቀም አጠቃቀሙ የተለያየ ነው።
- ገጠላት በነጠላ ቁጥር የገጠላት ስር በውስጣችን እንዳለ ሲያሳይ ገጠላት በብዙ ቁጥሩ የሠራናቸውን ገጠላቶች ያሳያል።
- ገጠላት ስለሆንኩ ገጠላትን አሰራለሁ።
- ሰው ድርጊቶቹ ላይ ካተኮረ ማንነቱን ይፈሳል።
- ብዙዎች የገጠላት ስር በውስጣቸው እንዳለ የሚያውቁት ደጋግመው ከወደቁ በኋላ ነው።
- እግዚአብሔር የገጠላት ይቅርታ ብቻ ላይሆን የሰጠን ከገጠላትም አርነት አውጥቶናል።
- ደሙ የገጠላት ይቅርታን ሲያመጣ መስቀል ደግሞ ከገጠላት አርነት አወጣን።
- ሁላችን ዐይነት ብርሃን አለ፤ የመጀመሪያው ቅድስና ሲሆን ሁለተኛው ደግሞ ወንጌል ነው።
- በወንጌል ብርሃን ብንመላለስ እግዚአብሔር ከከፋት የተነሳ ራሱን አይሰውርም።

የመጀመሪያ ገጠላት

“አዳምም ሚስቱን ሐዋንን ተገናኝቶ አርቧም ወንሳ ቃየንን ወለደች፤ “እግዚአብሔር ርዳታ ወንድ ልጅ አገኘሁ” አለች። ደግሞም ወንድሙን አለልን ወለደች። አለል የበግ አረኛ፤ ቃየንንም አራሽ ነበር። በአንድ ወቅት ቃየን ከምድር ፍሬ ለእግዚአብሔር መሥዋዕትን አቀረበ። አለልም መጀመሪያ ከተወለዱት በነች መካከል በባቸውን መስዋዕት አድርጎ አቀረበ። እግዚአብሔር ወደ አለልና ወደ መሥዋዕቱ ተመለከተ፤ ቢቃየንና በመሥዋዕቱ ግን አልተደሰተም፤ ስለዚህ ቃየን ከፋኛ ተናደደ፤ ፊቱም ጠቆረ።”

እግዚአብሔር አምላካም ቃየንን እንዲህ አለው፡- “ስምን ተናደድህ? ለምንስ ፈትህ ጠቆረ? መልካም ብታደርግ ተቀባይነትን አታገኝምን? መልካም ባታደርግ ግን ገጠላት በደጅህ እየደባች ናት፤ ልታሸንፍህ ትፈልጋለች፤ እንተ ግን ተቆጣጠራች፤ ቃየንም ወንድሙን አለልን። “አስቲ ና፤ ወደ መስኮ አንገውግ” አለው፤ በመስኮም ባለ፤ ቃየን ወንድሙን አለልን አጠቃውነ ገደለውም።” (ዘፍ 4 ÷ 1-8)

የመሥዋዕት ትርጉም ምንድን ነው? አንደኛው መሥዋዕት ትርጉም፡እግዚአብሔር ለስጦታ ያለውን አቋም የሚያሳይ ነው። መሥዋዕት ምላሴያዊ ነው። መሥዋዕት የሚጠላን ሰው ስጦታ እግዚአብሔር አይቀበልም። በዕብራውያን 11 ÷ 4 አቤል አያሱስን አይቶ በሱ በኩል ወደ እግዚአብሔር ቀረበ። በሰዋው በኩል አያሱስን እያየው ነበር። እግዚአብሔርም በቦጉ ውስጥ አያሱስን ተመለከተ። ቃየን ግን ገጠላት በእርሱ እንዳለ ስለዘነጋ የአህል ቁርባን አቀረበ። አዳም ገጠላትን በመሥራቱ፤ ገጠላት ወደ እርሱ መድረሱን ዘንግቶታል። ምናልባትም ለራሱ “አልገደልኩም፤ ምንም ገጠላት አላደረኩም” ሳይል አይቀርም። ስለዚህም የራሱን መልካም ነገር ይዞ ቢቀርብ መስዋዕቱን እግዚአብሔር እንደሚቀበለው አርግጦኛ ነበር።

ቃየን ያልገባው ነገር ገጠላትን የመሥራትና ያለመሥራት ጉዳይ አለመሆኑ ነው። ይህ ሰው በመንፈሱ ደኅዝ ነበር፤ በራሱ

ኩራት አለው፤ እናም አውር ነው። ሰው ከእግዚአብሔር ጋር ያለው ግንኙነት መበላሸቱን ረስቷል። ራሱ አሊያም እጻም መሳቱን ዘንግቷል። ኅጢአትን ስላልበራ ምን ይሁን? በእንድ ሰው ምክንያት ኅጢአት ወደ ዓለም መግባቱን አያውቅም። (ሮሜ 5 ÷ 12) ይህ ሰው እጻም ነው። የእርሱ ኅጢአት እና የኅጢአት ሁሉ ምንጭ ነው። ቃየን ከወጣትነቱ ጀምሮ የራሱን ህሊና እንደጠበቀ ይታያል። ስለዚህም ወደ እግዚአብሔር ያለ ፍርሀትና መንቀጥቀጥ ቀረበ። የሰው ልጅ ኅጢአትን በመሥራቱ ምክንያት ኅጢአት ወደ ምድር መግባቱን አላስተዋለም።

እንድ ጊዜ ከእንድ መስለም ጋር እየተወያየሁ ነበር። ሁለታችንም እንድ ዐይነት አምላክ እንደምናምንና እንደምናመልክ ነገረኝ። ነገር ግን የመለስኩለት በዚህ መልኩ ነበር “ብዙ ሰዎች እግዚአብሔርን ደስ የማሰኘት ስሜት የላቸውም። ቢኖራቸውም፤ በኅጢአታቸው ሊያመልኩት አይችሉም። ምክንያቱም እግዚአብሔር ቅዱስ አምላክ ነው።” መስለሞች በመልካም ሥራቸው ወደ እግዚአብሔር ሊደርሱ እንደሚችሉ ይናገራሉ። እንድ የመንደር አባባል አለ። “ምናልባት ሁብታም አያት እንዲኖርህ ትመኛለህ” ነገር ግን ካልፈለግህስ? እግዚአብሔር የጡት አባትህ መስሎህ በዚያው መንገድ ልትቀርበው ትሞክር ይሆናል። እውነታው ግን እግዚአብሔር እንደሚያሞላቅቅህ አያት አይቀበልህም፤ ስለዚህ ምን እናድርግ?

ዘፍጥረት 4 ÷ 1-8 ወደ እግዚአብሔር እንዴት መምጣት እንዳለብን ያሳያል። የተጠቀምከው መንገድ ከተሳሳተ ወደ እርሱ መቅረብ አትችልም። ምናልባት ብዙ አክብሮት እንዳሳየህ ልትናገር ትችል ይሆናል። ካልተቀበለውሰን? ኅጢአት ወደ ዓለም መግባቱ እውነት ነው። ይህ ደግሞ በእጻም በኩል ነው። አቤልና ቃየን ወደ እግዚአብሔር ለመጀመሪያ ጊዜ ሲመጡ ሁለቱም ንፁሐን ነበሩ። እስከዚያች ጊዜ ድረስ ሁለቱም

ኅጢአት አልሠሩም። ቃየን ገበሬ ነበር፤ እናም ታማኝ ነበር። ወደ እግዚአብሔር የቀረቡበትን አቀራረባቸውን ስንመለከት በኤደን ገነት እግዚአብሔር ሰውን የሚያይበት መነፅር ነበር። ከኤደን ገነት ውጪ ያለው ሀብረት የሰው ልጅ ፍላጎት ላይ የተመሠረተ ነበር። ሁለቱም ወንድማማቾች ትልቅ ኅጢአት ነበረባቸው። ነገር ግን ከሁለቱ የእንዱ (የቃየን) ስህተት እንደ ነበር እግዚአብሔር ተናገረ። ስለዚህም ወደ እርሱ አልተመለከተም። አቤልን ግን ተራኪው እንደጻፈልን የበግ መሥዋዕትን በኩራት ስላቀረበ ተቀበለው።

“በፊትህ ላብ ትበላላህ” የሚለው ትልቅ እውነት (ዘፍ 3 ÷ 14) ሰው በአትክልቱ ስፍራ እንደማይኖር የሚያሳይ ነው። በኤደን ገነት እግዚአብሔር ሰውን ፈልጎ ይመጣ ነበር። ሳር በተፈጥሮ ያድጋል፤ እህል ያለማቋረጥ ያፈራል፤ ማዳበሪያ አያስፈልገውም ነበር። ምርቱም የተትረፈረፈ ነበር። እሁን ግን ገበሬ ሲኮን መሬት ከሰው ተቃራኒ ሆነች። ምክንያቱም ተረግማለችና ነው። በግብርናም ይሁን በፖለቲካ አሊያም በትምህርት፤ ሁሉ ነገር በኤደን ገነት እንዳለመኖራችን መራር ነው። ከኤደን ገነት ውጪ ያለው ሰው እንዴት እንደ ኤደን ገነት ነዋሪ ሆኖ ይሠዋል? እንዴት ምንም እንዳልተፈጠረ ማስመሠል ይቻላል? ከክርስቶስ ውጪ ወደ እግዚአብሔር የሚያደርስ መንገድ የለም።

ዛሬ ላይ ያለው ጥያቄ ሰው ምን ያህል መጥፎ ነው የሚል አይደለም። ይልቁንም ምን ያህል የደነዘዘ ነው የሚል ይሆናል። ለምሳሌ እንድ ልጅ ደስተኛ አይደለም። ሳህኑን መስበር ብቻ ሳይሆን ሽርባውንም ይደፋል። ከትምህርት ቤት በኋላ ምንም እንዳልተፈጠረ ሆኖ መጣ። እርሱ ሊረሳው ይችላል ቤተሰቦቹ ግን አይረሱትም። በዝንጉ ባህርይው እጅጉን ተረብሸዋል። ቃየን ይህንን ልጅ ይመስላል ብዬ ልናገር። አቤልም ሆነ ቃየን የሚኖሩት በኅጢአት ዓለም ነው። በራሳቸው መልካም ሥራ

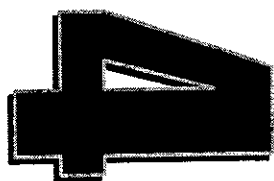
ተመስርተው መምጣት የለባቸውም፡፡ የእግዚአብሔር በግ ለእነርሱ ያስፈልጋል፡፡

የኅጢአትን ምንጭ የማያውቅ ሰው ይዘግይም ይፍጠን ኅጢአቱ ወደ ፊት መውጣቱ አይቀርም፡፡ የክርስቲና ወንጌል፡ ኅጢአት ብቻ ባይሆን ለኅጢአት ባህርያችንም ኢየሱስ ያስፈልገናል በማለት ይነግረናል፡፡ የምንኖረው በአደን ገነት አይደለም፤ ቃየን እግዚአብሔርን ይወዳል ስለዚህም እግዚአብሔርን ማምለክ ፈለገ፡፡ ነገር ግን መሥዋዕቱ ስህተት ነበር፡፡ ስለዚህም ተቀባይነትን አጣ፡፡ እንደ ቃየን ጥሩ ልንሆን እንችላለን፡፡ ሆኖም እግዚአብሔር ክቡርና ቅዱስ አምላክ ነው፡፡ በብዙ ፍርሀትና መንቀጥቀጥ ወደፊቱ ስንመጣ እግዚአብሔር ያን ጊዜ እንደ ውድ ልጁ ይቀበለናል፡፡

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- በራሱ ከራት ያለው ሰው እውር ነው፡፡
- አዳም ኅጢአት እና የኅጢአት ሁሉ ምንጭ ነው፡፡
- የተጠቀምከው መንገድ ከተሳሳተ ወደ እግዚአብሔር መቅረብ አትችልም፡፡
- ግብርናም ይሁን ፖለቲካ እሊያም ትምህርት፤ ሁሉ ነገር በአደን ገነት እንዳለመኖራችን መራር ነው፡፡
- ከክርስቶስ ውጪ ወደ እግዚአብሔር የሚያደርስ መንገድ የለም፡፡
- የኅጢአትን ምንጭ የማያውቅ ሰው ይዘግይም ይፍጠን ኅጢአቱ ወደ ፊት መውጣቱ አይቀርም፡፡
- ኅጢአት መሆናችንን አውቀን በብዙ ፍርሀትና መንቀጥቀጥ ወደፊቱ ስንመጣ እግዚአብሔር ያን ጊዜ እንደ ውድ ልጁ ይቀበለናል፡፡

የእርጌውና የዐዲሱ ሰው ተጋድሎ

አማኝ ዳግም ከተወለደ በኋላ ልብ ሊለው የሚገባ ነገር በዐዲስ ፍጡርነቱ ምን ያህል እንዳተረፈ እና ከተፈጥሮ ውርሱ እንዴት እንዳመለጠ ነው፡፡ ይህ እውቀት በመንፈሳዊው እውነት እንዲያድግ ይረዳዋል፡፡ ስለዚህም በሥጋ ያለውን ነገር መዘርዘር ይገባናል፡፡ እናም ጌታ ኢየሱስ በመዋጀቱ በሥጋ ውስጥ ያሉ ብዙ ነገሮችን ይፈታል፡፡ በአጠቃላይ ዐዲስ ፍጥረት በመሆናችን ያገኘነውን ነገር በሙሉ እንነጋገራለን፡፡

“ሕጉ መንፈሳዊ እንደሆነ እናውቃለን፤እኔ ግን ለኅጢአት እንደ ባርያ የተሻገጥኩ ሥጋዊ ነኝ፡፡” (ኮሮን 7 ÷ 14)

“እንዲህ ከሆነ ይህን የማደርገው እኔ ራሴ ባልሆን በኔ የሚኖር ኅጢአት ነው፡፡” (ኮሮን 7 ÷ 17)

እነዚህን ሁለት ክፍሎች በማንበብ ሥጋ በኅጢአት የተሞላ መሆኑን እንገነዘባለን፡፡ እንዲሁም እኔ ተብሎ የተገለፀው ኅጢአት የኅጢአት ጉልበት ነው፡፡ እዚህ ጋ እኔ የተባለው በተለምዶ እኔነት የምንለው ነው፡፡ መንፈሳዊውን ሕይወት በእውነት ለማድነቅ ከፈለግን ሥጋ የያዛቸውን ነገሮች መርሳት የለብንም፡፡

ጌታ ኢየሱስ ከክርስቶስ ከኅጢአታችን በመስቀል ገላግሎናል፡፡ መጽሐፍ ቅዱስ “እርጌው ሰዎችን ከእርሱ ጋር ተስቅሏል” (ኮሮን 6 ÷ 6) ይለናል፡፡ በመጽሐፍ ቅዱስ ላይ እንደም በታ ራሳችን እንደተሠቀልን እናነብም፡፡ በዚህም ኢየሱስ ሁሉን መሥራቱን እና ያለን፡፡ እኛ ምንም መሥራት አያስፈልገንም፡፡ እኛ ማድረግ

ያለበት በዚህ እውነት መተማመን ብቻ ነው (ፎሜ 6 ÷ 11)። ከዚያም የእርሱ ሞት ከኅጢአት ጎይል ነፃ ሲያወጣን እናየዋለን (ፎሜ 6 ÷ 14)።

መጽሐፍ ቅዱስ በኅጢአት ምክንያት ራሳችንን እንድንሠቅል እያስተምረንም፡፡ የሚያስተምረን መስቀሉን እንድንሸክም ነው፡፡ ብዙ ጊዜ ጌታ ኢየሱስ ራሳችንን እንድንክድ ነግሮናል፡፡ እንዲሁም መስቀሉን ተሸከመን ልንከተለው ይገባል፡፡ እንግዲህ ጌታ ኢየሱስ ራሳችንን የዳኘበት መንገድ ኅጢአታችንን በመስቀል በዳኘበት መንገድ የተለየ መሆኑን ያሳያል፡፡ መስቀል ላይ እስከሚመጣ ጌታ ኅጢአታችንን እንዳልተሸከመ እናወቃለን፡፡ ነገር ግን መስቀሉ ጋ ከመድረሱ በፊት በኖረበት ዘመን ሁሉ ማንነቱን ዝቅ አድርጎ እንደተመላለሰ የታወቀ ነው፡፡ በዚህ ምክንያት አማኝ ኅጢአትን ለማሸነፍ የሚያስፈልገው ሁለት ደቂቃ ብቻ ነው፡፡ ሆኖም ዕድሜውን ሙሉ ራሱን መካድ አለበት፡፡

የገላትያ መጽሐፍ በግልፅ በአማኝና በሥጋ መካከል ያለውን ግንኙነት ያሳያል፡፡ በእንደ በኩል “የክርስቶስ ኢየሱስ የሆኑት ሥጋን ከክፉ ምኞቱና መሻቱ ጋር ስቅለውታል” (5 ÷ 24) ይለናል፡፡ ይህ ማለት ሰው የጌታ የኢየሱስ በሆነበት ቅጽበት ሥጋ ተሰቅሏል ማለት ነው፡፡ መንፈስ ቅዱስ ካልበራለት በስተቀር አማኝ እንደ ጊዜ ስለተሠቀለው ሥጋ የለም ብሎ ሊያስብ ይችላል፡፡ ነገር ግን መጽሐፍ በሌላ በኩል “እንግዲህ በመንፈስ ኑሩ አላለሁ፤ የሥጋንም ምኞት አትፈጽመውም፡፡ ሥጋ መንፈስ የማይፈለገውን መንፈስም ሥጋ የማይፈለገውን ይመኛልና፤ እነዚህ እርስ በርሳቸው ስለሚጋፈዙ፤ የምትፈልጉትን አታደርጉም” (5 ÷ 16-17) ይለናል፡፡ ይህ በጌታ በኢየሱስ አምኖ መንፈስ ቅዱስን የተቀበለ ሰው ሥጋ እንዳለው ብቻ ሳይሆን ጎይልኛ እና በምኞት የተሞላ መሆኑንም ጭምር የሚያሳይ ነው፡፡ እነዚህ ሁለት ምንባቦች እርስ በርስ ይጋጫሉ?

በፍጹም፡፡ ቁጥር 24 የኅጢአትን ሥጋ ሲያሳይ ቁጥር 17 ደግሞ ስለ እኔነት ያወራል፡፡ መስቀል ስለ ኅጢአት የተሠራ ሥራ ነው፡፡ በመስቀሉ ጌታችን ሰዎችን ከኅጢአት ነፃ እድርጓቸዋል፤ ኅጢአት ከዚያ በኋላ ገዢ እይሆንንም፡፡ በመቀጠል በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት ኢየሱስ ወደ ሕይወታችን ሲገባ አማኝ ራሱን ማሸነፍ ይችላል፡፡ ኅጢአትን ማሸነፍ የእንደ ጊዜ ጉዳይ ሲሆን ራሱን መካድ ግን የህልት ተፅእኖ ነው፡፡

እንደ አማኝ እውነተኛ ድካትን ሲረዳ ማለትም ጌታን እንደ ግል አዳኙ እድርጎ ሲቀበል ዐዲስ ፍጥረት ይሆናል፡፡ ወዲያውኑ ዳግም ይወለዳል፤ ኅጢአትንም ድል ይነሳል፡፡ በጣም አሳዛኙ ነገር ብዙ መልካም ሥራዎች በዳነው ኅጢአተኛ ሕይወት አለመገለጣቸው ነው፡፡ ስለዚህ ኅጢአትን ድል ማድረጉ የሚያመጣለት የድካትን ግማሹን ክፍል ብቻ ነው፡፡ ኅጢአቱ ሁሉ ይቅር ተብሏል፡፡ ሆኖም ዳግም ኅጢአት አለማድረግ አይችልም፡፡ እንደእንደ ጊዜ የእግዚአብሔር ማዳን በሙላት ይሰበክ ይሆናል፡፡ ነገር ግን አማኞች ሙሉ በሙሉ እርነት አይወጡም፤ ምክንያቱም የምህረቱ ፀጋ እና በጎ ምኞት የኅጢአትን ጎይል ድል የማይነሳ በመሆኑ ነው፡፡

ነገር ግን አማኝ በዳነበት ጊዜ ሙሉ ድካትን ይቀበላል፡፡ ጥቂት ጊዜ የኅጢአት ሽንፈት ሲያጋጥመው፤ ከራሱ ጋር ግን ሁል ጊዜ ጦርነት ላይ ነው፡፡ እንዳለመታደል ሆኖ እንደዚህ ዐይነት አማኞች ጥቂት ናቸው፡፡ ይህን ያህል ናቸው ብለን በቁጥር ማስቀመጥ ባንችል እንኳ፤ ብዙ ግን እንዳልሆኑ መናገር ይቻላል፡፡ ከዚህ በተቃራኒ አብዛኛው አማኝ የያዘው ግማሽ ድካትን ብቻ ነው፡፡ አማኞች ጎይላቸውን የሚጨርሱት ኅጢአት ላይ ነው፡፡ ምናልባት እነዚህ ሰዎች ዐዲስ ሕይወትን ሲያገኙ እኔነት ምን እንደሆነ እንኳ አያውቁ ይሆናል፡፡

ዐዲስ ፍጥረት ከመጽኑ በፊት አማኝ የነበረው ተሞክሮ ከዚህ ነገር ጋር ይያያዛል። ብዙዎች ከመዳኖቸው በፊት ጥሩ ወደመሆን ያዘነበሉ ነበሩ። ምንም እንኳን በተፈጥሯቸው የቁጣ ልጆች ቢሆኑም ሀሊኖቸው በብርሃን የተሞላ ነው። ጥሩ የማድረግ ኅይላቸውም እስተማማኝ ነው። እነዚህ ሰዎች ከጎጠኣት ጋር ትግል የለመዱ ናቸው። ይህ በምክንያትና በምኞት መካከል ያለ ትግል ነው። እነዚህ ሰዎች ወንጌልን በሙሉ ሊሰሙ፤ የጎጠኣትን ይቅርታ ቶሎ እንደተቀበሉ ሁሉ የድል መንሳትንም ፀጋ ይቀበላሉ። በሌላ ክፍል ያሉ ሰዎች ግን፤ በክርስቶስ ኢየሱስ ያለ እምነታቸው ጨለማ የነበረ እና ብዙ ጎጠኣትን የተለማመዱ ምንም መልካም በሕይወታቸው የማይታይ ናቸው። የጎጠኣትን ይቅርታ ይቀበሉና ጎጠኣትን ድል የማድረግን ፀጋ ይዘገቡታል። እነዚህ ሰዎች ከዳኑ በኋላ ከጎጠኣት ጋር ግብ ግብ ሲያደርጉ ይኖራሉ።

ለምንድን ነው እንዲህ የሆነው? ምክንያቱም ሰው ደግሞ በተወለደበት ቅፅበት መታዘዝን የማሻ ዐዲስን ሕይወት ስለሚቀበል ነው። ሕይወት ከመታዘዝ ባሻገር ከሥጋ ነፃ መሆንን ይፈልጋል። የእግዚአብሔር ሕይወት ፍፁማዊ ስለሆነ ፍፁም ሥልጣን ይሻል። በሰው ልጅ መንፈስ ላይ የመለኮት ሕይወት በቅጽበት የድሮ ጌታውን ጎጠኣትን ትቶ በመንፈስ ቅዱስ እንዲያፈራ ይጣራል። ምንም እንኳን በሰው ውስጥ ያለው ጎጠኣትም ስር የሠደደ ቢሆንም፤ የሰው ፍቃድ በከፊል በዐዲስ ሕይወት ይታደሳል። ስለዚህም ዐዲስ ሕይወት ከጎጠኣትና ከእኔነት ጋር ይጋጠማል። ይህም ሆኖ ድሉ ብዙ ጊዜ ወደ ጎጠኣት ያደላ ነው።

በዚህም የተነሳ በሥጋና በዐዲስ ሕይወት መካከል ያለውን የተወጣፈ ትግል ማጥፋት አይቻልም። እንደዚህ ዐይነት ሰዎች ብዙ ስለሆኑ ስለ ልምምዳቸው እንናገራለን። እንባቢዎቹን

ማስታወስ የምፈልገው ከጎጠኣት ጋር ያለ ትግልና ሽንፈት (ከራስ ጋር አላልኩም) አላስፈላጊ መሆኑን ነው።

ሥጋ የማፈልገው ሙሉ በሙሉ ሊቆጣጠረን ነው፤ ይህ ደግሞ ከዐዲስ ሕይወት ፍላጎት ጋር ሙሉ በሙሉ ተመሳሳይ ነው። ሥጋ ሰውን ሁል ጊዜ ሊገዛው ይፈልጋል። ዐዲስ ፍጥረት ደግሞ ለመንፈስ ቅዱስ ሙሉ በሙሉ መገዛት ይሻል። ዐዲስ የመንፈስ ሕይወትና ሥጋ ሁሉ እንደተቀዋወሙ ነው። የመጀመሪያው እዳም ተፈጥሮ ከዐዲስ ሰው ተፈጥሮ (ከክርስቶስ) ይለያል። የአሮጌው ሰው ምኞት ምድራዊ ነው፤ መንፈሳዊው ሰው ግን ምኞቱ ሰማያዊ ነው። ሥጋ ራሱን የሁሉ ነገር ማዕከል ሲያደርግ፤ዐዲስ ሕይወት ግን ኢየሱስን ማዕከል ያደርጋል። ሁለቱ የተለያዩ ስለሆኑ አማኝ በሕይወቱ የማያቋርጥ ትግል ውስጥ ሲኖር ሊገረም አይገባም። ሥጋ ሰው ጎጠኣትን እንዲሠራ ይሻል። የመንፈስ ሕይወት ግን ጻድቅ እንዲሆን ያደርገዋል። ሙሉ ድነትን ያልተቀበለ ሰው ዐዲስ ፍጥረት ከሆነ በኋላ እንደዚህ ዐይነት ትግል በሕይወቱ ይበዛል።

ዐዲስ አማኞች እንደዚህ ዐይነት ትግል በሕይወታቸው ሲያገኙ ሁል ጊዜ ይገረማሉ። ከዚህም የተነሳ ወደፊት ለመጓዝ የማይችሉ ይመስላቸዋል። እንዳንዶች ደህንነታቸውን እስከመጠራጠር ይደርሳሉ። ይህ ትግል በውስጣቸው ያየለው ደግሞ ስለተወለዱ እንደሆነ ማየት ይሳናቸዋል። በፊት ሥጋ ያለምንም ጣልቃ ገብነት ገዢ ነበር። ስለዚህም ብዙ ጎጠኣት ይሠራሉ። ቢሆንም ምንም ያደረጉ እይመስላቸውም ነበር። በመንፈሳቸው መታን ነበሩ። ዐዲስ ሕይወት ብዙ ሰማያዊ ቁምነገሮችን፤ ፍላጎቶችን፤ ብርሃናትን፤ እና እውነታዎችን ይዞ ስለመጣ ይህ ብርሃን እርጌው ሰው ቆሻሻ እና ብልሹ መሆኑን ያጋልጣል። ዐዲስ ፍላጎት ለዘመናት የቆየውን እድፈት ይጸየፈዋል። ከዚህ በተቃራኒው የእግዚአብሔርን ምኞት ለመሙላት ይሻል። ስለዚህ ሥጋ ከመንፈስ፤ መንፈስ ከሥጋ

ከአውቀት ማጣት የተነሳ ድል ያጣ ይሆናል፡፡ እንደዚህ ዐይነት የሚያጋጥሙት ልምምዶች እንዲያውቅ ያስቸኩሉታል፡፡ በዚህም እግዚአብሔር ክርስቶስ ከአፍጌው ሰው ጋር በምን ዐይነት ሁኔታ እንደጨረሰ ይረዳል፤ እናም በማመን የተሠራሉትን ይቀበላል፡፡ የተሠራሉትን ነገር በእምነት ካልተቀበለ ግን እውነታው እውቀት ብቻውን ለተጋድሎ ምንም ፋይዳ እንደሌለው ይገባዋል፡፡ ብዙ ሽንፈቶች ምናልባት ቀድሞ የምናውቀውን እንድንገለግመድ ረድተውን ይሆናል፡፡

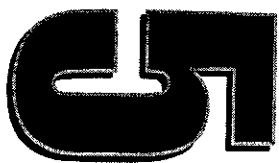
ይህ ተጋድሎ ጊዜ በጨመረ ቁጥር እያደገ ይመጣል፡፡ አማኝ ተስፋ ቆርጦ ወደ ፊት መገስገስን ካላቆመ ብዙ ተጋድሎዎችን በሕይወቱ ይለማመዳል፡፡ ይህ ትግል እርህነትን እስኪያገኝ አይቆምም፡፡ ነገር ግን እርህነት በመጨረሻ ይገለጣል፡፡

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ከገጠኦቻችን በመስቀል ገላግሎናል፡፡
- ኢየሱስ ሁሉን ስለሰራው በመጽሐፍ ቅዱስ ላይ እንድም ቦታ ራሳችን እንደተሠቀልን አናነብም፡፡
- የእግዚአብሔር ቃል ራሳችንን በገጠኦች ምክንያት እንድንሠቅል ላይሆን የሚያስተምረን መስቀሉን እንድንሸከም ነው፡፡
- አማኝ ገጠኦችን ለማሸነፍ የሚያስፈልገው ሁለት ደቂቃ ብቻ ቢሆንም መስቀሉን ግን ዕድሜውን ሙሉ መሸከም አለበት፡፡
- “ሥጋን ምኞት አትፈጽሙ” የሚለው ቃል ሥጋ እንዳለን ብቻ ሳይሆን ኅይለኛ እና በምኞት የተሞላ መሆኑንም ጭምር የሚያሳይ ነው፡፡
- ገጠኦችን ማሸነፍ የእንድ ጊዜ ጉዳይ ሲሆን ራስን መካድ ግን የዕለት ተዕለት ተግባር ነው፡፡
- ዳግም የተወለደ አማኝ ገጠኦችን ድል ቢነሳም ብዙ መልካም ሥራዎች በዳነው ገጠኦች ሕይወት ስለማይገለጡ፤ ገጠኦችን ድል ማድረጉ የሚያመጣለት የድህነትን ግማሹን ክፍል ብቻ ነው፡፡
- በሥጋና በዐዲሱሕይወት መካከል ያለውን የተጣጣሪ ትግል ማጥፋት አይቻልም፡፡
- የእርጌው ሰው ምኞት ምድራዊ ነው፤ መንፈሳዊው ሰው ግን ምኞቱ ለማያዋ ነው፡፡ ሥጋና መንፈስ የራሳቸው ሐሳብና ኅይል አላቸው፤ ሁለቱም ለድል ይጋደላሉ፤ መንፈስ ካሸነፈ አማኝ በደስታ ይጥለቀላል፤ ሥጋ ካሸነፈ አማኝ በወቀሳ ይሞላል፡፡

አማኝ የሚሸነፍበት ምክንያት

"ገለሲህ በክርስቶስ ኢየሱስ ያሉት አሁን ሆኑ፤ የተባባሰውም፤ ምክንያቱም የሕይወት መንፈስ ሕግ በክርስቶስ ኢየሱስ ከኅጢአትና ከሞት ሕግ ነጻ አውግቶልኝ፤" (1ኛ ማሪ 8 ÷ 1-2)

የእግዚአብሔር ልጆች ትልቅ ችግር አለባቸው፡፡ እንደ እግዚአብሔር የልብ ምኞት መኖር አይችሉም፡፡ ብዙዎች እንደዳኑ ይናገራሉ በርግጥም ድነዋል ከግብራቸው እንደ ካየው ግን፤ ለአትክልት ስፍራው አይደሉም፡፡ ደህንንነት ሙሉ ነው፤ ቃል የተገባልንም መሬት ማርና ወተት የሚያፈስ ነው፡፡ ስለዚህም ለሮሜ 7 ሙሉ ትኩረት ልንሰጥ ይገባል፡፡ ይህ ምዕራፍ ወደ ትትረፈረፈው ዓለም ይመራናል፡፡

"ምክንያቱም ሁሉም ኅጢአትን ሰርተዋል፤ የእግዚአብሔርንም ክብር ኅድሎአቸዋል፤ በኢየሱስ ክርስቶስ በሆነው በገነነው እንደያው በዘንወ ዳድቀዋል፤ በደሙም በሆነው እምነት፤ እግዚአብሔር የማስተካከሪያ መሥዋዕት አድርጎ አቅርቦታል፤ ይህንም ያደረገው ቀድሞ የተፈጸመውን ኅጢአት ላይቀጣ በትዕግስት በማለፍ ጽድቁን ለማሳየት ነው፤" (ሮሜ 3 ÷ 23-25)፡፡ አሜን! በክርስቶስ ደም አርነት ወጥቻለሁ፡፡ ሮሜ 6 በእኔና በክርስቶስ መስቀል መካከል ያለውን ግንኙነት አሳይቷል፡፡ ስለዚህም ጽድቅ ተደርጌያለሁ፡፡ ይህ የመስቀሉን ተፅዕኖ እንድንረዳ ያደርገናል፡፡ እውነት ለመናገር ሮሜ 7 በአሮጌውና በዐዲሱ ሰው መካከል ያለውን ተጋድሎ አያሳይም፡፡ በተመሳሳይ በሁለቱ ተፈጥሮዎች መካከል ያለውን ተቃርኖም አያሳይም፡፡ ሮሜ 7 የሚነግረን ከራሳችን እንደምንጣላ ብቻ ነው፡፡ ይህም ማለት የምወደው እያለ የሚልወደውን አደርጋለሁ የሚል ነው፡፡ አሳፋሪው ነገር ትህት ልሆን ሲገባኝ ኩፋ መሆኔ ነው፡፡ እንዲሁም ትዕግስተኛ መሆን ሲገባኝ ተናዳጅ መሆኔ ነው፡፡ ይህ በዓለም ያለ ትልቅ ተጋድሎ ነው፡፡

አውሎስ የድልን ሚስጥር ያገኘው እንዴት ነው? እባካችሁን ሮሜ 7 ላይ ላሉ ሁለት ሐሳቦች የተለየ ትኩረት ሰጡ፡፡ አንድ ሕግ፤ በሌላ በኩል ፍቃድ ነው፡፡ ስለዚህ እዚህ ጋር የምናገኘው በአሮጌውና በዐዲሱ መካከል ያለ ግጭትን አይደለም፤ ይልቅንም በሕግና በፍቃድ መካከል ያለውን ነው፡፡ ይህ ግጭት በሰው ብቻ ሳይሆን በሙሉ አፅናፈ ዓለም ያለ ነው፡፡ ሰው ፍቃዱ ከተፈጥሮ ጋር ሁሉ ተቃራኒ ሲሆን ያገኘዋል፡፡ የሰባት ሕግ ተፈጥሯዊ ነው፡፡ ሁል ጊዜ እንደ ዐይነት ስለሆነ ሕግ ነው እንላለን፡፡ በሁሉም ቦታ እንድን ነገር ከከፍታ ላይ ብትለቁት ወደ ታች ይወድቃል፡፡ የሰባት ኀይል ሁሉን ወደ መሬት ማወከል ይገትታል፡፡ እንድን መጽሐፍ ይገዛል ላለመልቀቅ ከወሰንኩ የሰባትን ሕግ እቋቋመዋለሁ፡፡ ለመጀመሪያ በእጄ ያለው ክብደት ሁለት ኪሎ ይመዝናል፡፡ ቀስ በቀስ ክብደቱ ወደ አራት ኪሎ ሲያድግ ይሰማኛል፡፡ ከዚያ አራት ኪሎ ይሆናል፡፡ ከዚያም መጽሐፉን ለዘላለም ይገዛ መቆም እንደማልችል እረዳለሁ፡፡ ተስፋ መቁረጥ አለብኝ ነው፡፡ የማይቋቋሙት ነው፡፡ ከዚህም በተጨማሪ ሕግ ሁሉ ያሸንፋል፤ ፍቃድ ሁል ጊዜ ይንበረከካል፡፡ ይህ በዓለም ያለ እውነት ነው፡፡ ሕግ በጊዜ እና በቦታ ስለማይወሰን ኀይሉን ሁል ጊዜ ያሳያል፡፡

ሮሜ 7 ኅጢአትን በተመለከተ ትልቅ መገለጥ ነው፡፡ ኅጢአት ድርጊት ብቻ አይደለም፡፡ ኅጢአት ሕግም ነው፡፡ አማኞች ሁል ጊዜ ሲወድቁ የሚገኙት የኅጢአትን ባህርይ ባለማወቃቸው ነው፡፡ ለምሳሌ አንዲት እህት አንድ ጊዜ "ዛሬ ለምን ስሜቴን መቆጣጠር እንዳቃተኝ አልገባኝም" አለችኝ፡፡ ከአባባሏ የተረዳሁት፤ ለወትሮው ጥሩ ነበርኩ ዛሬ ግን ያለ ልማዴ ስሜቴን መቆጣጠር አልቻልኩም የሚል ነው፡፡ ይህች እህት ከእግዚአብሔር ዕይታ አንጻር ኅጢአት በመሆንዋ እንደሆነ አላወቀችም፡፡ ሌሎች ብዙ ኅጢአቶችን እንደምትሰራ ጥርጥር የለውም፡፡

የቆዳ በሽታን በምላሌነት እንደሰደደ፡፡ በሰውዬው ላይ ያለው ቁስል በቆዳው ውስጥ ጥልቅ ከሆነ፤ እርሱ የሥጋ ደዌ ነው፡፡ ስለዚህም እርሱከሰ ነው ይባላል፡፡ ነገር ግን የቆዳ በሽታው ሰውነቱን መላ ቢሸፍነው ሆኖም ግን ጠልቆ ካልገባ ንጹህ ነው (ዘሴዋውያን 13)፡፡ ለምንድን ነው እንዲህ የሆነው? በመንፈሳዊ ቋንቋ የገጠአተኛ ምላሌ የሆነው የቆዳ በሽተኛ በመጨረሻ የገጠአትን ምንነት ያሳወቀ ነው፡፡ ገጠአትሕግ ነው፤ ድርጊት ብቻ አይደለም፡፡ ይህንን ማወቃችን ወደ ድል ያመጣናል፡፡

እንደ ቀን በእኔ ማለትም በሥጋዬ ምንም መልካም እንደሌለ ተረዳሁ፡፡ ገጠአትን የማደርገው እንዳንድ ጊዜ ሳይሆን ሁል ጊዜ ነው፡፡ በሮሜ 7 ÷ 21 ጳውሎስ ያገኘውን ታላቅ ግኝት ያሳየናል፤ “ስለዚህ ይህ ሕግ እየሰራ እንደሆነ ተረድቻለሁ፤ ይኸውም በት ነገር ለመሥራት ስልልግ ክፋት ከእኔ ጋር አለ፡፡” በተደጋጋሚ የመውደቁ ምክንያት ሕጉ መሆኑን ተረዳ፡፡ ከዳንን በኋላ ዐዲስ ፍቃድ አለን፤ ይህንን ፍቃዳችንን ከገጠአት ጋር ማጋጠም ትልቅ ስህተት ነው፡፡ የመጽሐፍ ቅዱስ ሰባኪን ሊያሳስበው የሚገባው ሰዎች ገጠአትን ሲሠሩ ከማየት በላይ ጥሩ ነገር ለማድረግ ሲታገሉ መመልከት ስህተት መሆኑን ነው፡፡ ለምሳሌ እንደ ሰው ትሁት ለመሆን ዘወትር ጥረት ያደርጋል፡፡ የዚህ ሰው ጫና ይሰማናል፡፡ በውስጡ ያለውን የገጠአት ሕግን በፍቃዱ መቋቋም እንዲያው ከባድ እንደሆነ እውቃለሁ፡፡ ብዙ ክርስቲያኖች እንዲህ በማድረጋቸው ደስታቸውን አጥተዋል፡፡ ለምንድን ነው የድልን ሚስጥር ማግኘት ያቃታቸው? ጠንካራ ሠራተኛ መሆናቸው በርግጥም “ክርስቲያን” የሚለውን ስም ሞገስ ነስቶታል፡፡

በፍቃዳቸው ገጠአትን ማሸነፍ የሚሹ ክርስቲያኖች ሁሉ በጭቆና ውስጥ አሉ፡፡ ለምሳሌ ኩሩ ነኝ! ለዚህ ነገር መፍትሔው ምንድን ነው? በፍቃዴ ውስጥ ያለውን ገደል በመጠቀም ይህንን ኩራቴን ለመያዝ መሞከር አለብኝ? ልክ መጽሐፉን ይዞ

መቆየት እንዳታተኝ ፍቃዴስ አይወድቅምን? ቅዱሳን የሚያወሩት ድል ብዙውን ጊዜ ጊዜያዊ ነው፡፡ የሚናገሩት የተፈጥሮን መቀየር አይደለም፡፡ ይህ ድል ከጌታ የመነጨ አይደለም፡፡

ጳውሎስ የማጠበት ነጥብ ይህ ነው፡፡ ክርስቲያን የሚያቃስት ከሆነ ብሩክ ነው፡፡ ስንቶች ነን ስሜታችንን መቆጣጠር ያቃተን? ራሳችንን ስላልገዛን እንደሆነ የገባን? ከዚህ ተነስተን ለሚቀጥለው ጊዜ የተሻልን እንሆናለን ብለን እናስባለን፡፡ የሚገርመው በሚቀጥለውም ጊዜ እንደ ዐይነት ነገር መፈጠሩ ነው፡፡ ከውድቀት በኋላ በአፅንኦት የሚመጣው ሐሳብ በደንብ ስላልታገልን መሸነፋችን ነው፡፡ እዚህ ጋ ግልጽ የሆነ መረዳት ሊኖረን ይገባል፡፡ ያም በፍቃዳችን ላይ ተመስርተን የምናገኘው ድል ጊዜያዊ መሆኑን ነው፡፡ ከዚህም የተነሳ ይቀየራል፡፡ የገጠአት ሕግ ግን የማይቀየርና ሁል ጊዜም የሚኖር ነው፡፡

ሮሜ 8 ÷ 1 ላይ እንደምናነበው “ስለዚህ በክርስቶስ ኢየሱስ ያሉት አሁን ዘንኔ የሰጣቸውም፡” የሚለው “ደካሞች አይደሉም” ተብሎ ሊተረጎም ይችላል፡፡ ምክንያቱም በክርስቶስ ኢየሱስ ያለው የሕይወት መንፈስ ሕግ የገጠአትና የሞት ሕግን ያሸንፋልና ነው፡፡ እዚህ ጋ ያለው ችግር ያለመታዘዝ አይደለም፡፡ እግዚአብሔር አርነትን ያወጣን ከገጠአት ብቻ አይደለም፤ ነገር ግን ከገጠአትም ሕግ ከሞት ሕግ ነጻ ወጥተናል፡፡ በቀላሉ እግዚአብሔር ይህንን ሕግ ለማጥፋት ሌላ ሕግ አመጣ፡፡ እርሱም ፍቃድ አይደለም፡፡ አሮጌውን ሕግ የሚቋቋም ዐዲስ ሕግ እንጂ፡፡ በስበት ሕግ መሰረት ብረት ወደ ምድር ይወድቃል፡፡ ይህ እውነት የሚሆነው በምድር ስበት ሕግ ነው፡፡ ሌላ የማግኔቲዝም ሕግ ግን ብረቱን ከመውደቅ ያድነዋል፡፡

የሕይወት መንፈስ ሕግ በውስጣቸው ንብረቷል፡፡ እያንዳንዱ ሕይወት የራሱ ሕግ አለው፡፡ በቀላሉ ስናስቀምጠው ሕግ ባህርይ ነው፡፡ ስድን ያገኘሁት ሕይወት ብቻ አይደለም፡፡ ይህንን በዚህ መንገድ ልግለጸው፡፡ ዓላ የራሱ ሕይወት አለው፡፡ የሁል ጊዜ ሕጉ ደግሞ በውሃ ውስጥ መዋኘት ነው፡፡ ሕይወት የራሷ ሕግ አላት፡፡ በውሃ ውስጥ የሚኖር እና የማይዋዥ ዓላ አታገኘም፡፡ ዓላ ከሆነ ይዋዥ፡፡ ሕይወት ባለበት ሕግ አለ፡፡ ሕግም ባለበት ሕይወት አለ፡፡ እንደገና ወፍ የራስዋ ሕይወት አላት፡፡ መብረር የወፎት ሕግ ነው፡፡ የወፍ ሕይወት ያለው መብረርን መማር አለበት የሚባለው አባባል በስህተት የተሞላ ነው፡፡ መብረር የማይችል ወፍ የወፍ ሕይወት የለውም፡፡ ወፍ ለመብረር ትምህርት አያስፈልጋትም፡፡

እግዚአብሔር ዐዲስ ሕይወት ሲሰጠን የሕይወት መንፈስ ሕግም ሰጥቶናል፡፡ የሰጠን ሕይወት ብቻ ሳይሆን የዚህን ሕይወት ባህርይ ነው፡፡ ይህ ነው እንግዲህ ዐዲስ ፍጥረት መሆን፡፡ የክርስቲያን ባህርይ ስነ ምግባር የሚመሰረተው በተቀበለው ዐዲስ ሕይወትና በዚያ ጊዜ ባገኘው የሕይወት መንፈስ ሕግ ነው፡፡ መልካም ማድረግ የአማኝን ጉልበት የሚጨርስ አይደለም፡፡ የሚመጣው ከተቀበለው ዐዲስ ሕይወት ነው፡፡ በውስጣችሁ ያለው የእግዚአብሔር ሕይወት እንድትከተሉት ያደርጋችኋል፡፡ በመስቀል ዕዳዩን ሁሉ የከፈለ ጌታ አሁን ይተወኛል? የመሬት ሰበት ሕግን ምሳሌን በሚመስል መልኩ በጠረጴዛ ላይ የተቀመጠው መጽሐፍ ቅዱስ መቼም አይወድቅም፡፡ መጽሐፍ ቅዱስን ደግፋችሁ መያዝ አያስፈልጋችሁም፡፡ እናንተም የሕይወት መንፈስ ሕግ እንዳላችሁ ካወቃችሁ፤ ጳውሎስ እንዳለው አሁን ኩነቱ የለብኝም ማለት ትችላላችሁ፡፡

በ1884 በግብፅ የተገኘውን መጽሐፍ ብትመለከቱ፤ ኩነቱ የሚለው የግሪክ ቃል ሁሉ ትርጉም አለው፡፡ እንደኛው ሀጋዊ

ትርጉሙ ሲሆን ሌላው ነጻ ትርጉሙ ነው፡፡ በሕግ ቋንቋ ኩነቱ ተብሎ ተተርጉሟል፡፡ በነጻው ትርጉም መሰረት ደካማ መሆን ወይም ውሉንነት ተብሎ ተተርጉሟል፡፡ በክርስቶስ እያሉስ ከእንግዲህ ደካማ ወይንም ውሉን አይደላችሁም፡፡ በሮሜ 7 ላይ ማድረግ የምትወዱትን ሳይሆን የምትጠሉትን ነገር በማግኘታችሁ ተለቃይታችኋል፡፡ ሮሜ 8ን ስታነቡ ዐዲሱ ወንጌል ሲታወጅ ታያላችሁ፡፡ ይህ እውነት ወደድንም ጠላን ሕግን በሕግ የሚሸር ነው፡፡ ፈተና ካጋጠማችሁ ይህንን ሚስጥር ተጠቅማችሁ ታንበረከኩታላችሁ፡፡ እግዚአብሔር የሚያጋጥማችሁን ፈተናዎች ሁሉ ማባለፍ ይችላል፡፡

እንደ ጊዜ እንዲት መበለት ልጄ ሞተባት፤ ዕድሜው ሃያ ስስት ዓመት ነበር፡፡ ፊሳውን መጥታ እንድትወስድ ስልክ ስደወልላት፤ ተንበርክካ “እግዚአብሔር ሆይ እንተ ካላለፍክኝ ይህንን ማለፍ አልችልም!” ብላ ጸለየች፡፡ በርግጥም እግዚአብሔር ረዳት እናም ያንን ጊዜ አለፈችው፡፡ እንዲት ወፍ መብረር እጅግ ቀላል ነው ልትል ትችላላችሁ፤ መዋኘት ግን መከራዋ ነው፡፡ በተመሳሳይ፤ክርስቲያን ጽድቅ ቀላል ነው ሌላ ይገባል፡፡ ኀጢአት ለእርሱ አስቸጋሪ ነገር ሊሆንበት ይገባል፡፡ አሜን!

የምፅራፋ ፍሬ ሐሳቦች

- ሁሉም እሸናፊ ስለሆነ፤ ፍቃድ ይዘግይም ይፍጠን ለሀግ ይገባረክናል፡፡
- ኀጢአት ድርጊት ብቻ ሳይሆን ሕግም «ኮምፒውተር» ነው፡፡
- ከዳገን በኋላ የተቀበልነውን ዐዲሱን ፍቃዳችንን ከኀጢአት ጋር ማጋጠም ንልቅ ስህተት ነው፡፡
- በፍቃዳቸው ኀጢአትን ማሸነፍ የሚሹ ክርስቲያኖች ሁሉ በጭቆና ውስጥ አሉ፡፡
- ቅዱሳን የሚያወናት ድል ብዙውን ጊዜ ጊዜያዊ ነው፡፡ የሚናገሩት የተፈጥሯቸውን መቀየር አይደለም፤ እንደዚህ ዐይነቱ ድል ከጌታ የመነጨ አይደለም፡፡
- በቀላሉ እግዚአብሔር ሕጉን ለመሻር ያመጣው ሌላ ሕግ ነው፡፡
- እያንዳንዱ ሕይወት የራሱ ሕግ ያለው እንደመሆኑ የሕይወት መንፈስ ሕግ የዐዲሱ ስው ባህርይ ሆኗል፡፡
- የክርስቲያን ባህርይ እና ስነ ምግባር የሚመሰረተው በተቀበለው ዐዲስ ሕይወትና በዚያ ጊዜ ባገኘው የሕይወት መንፈስ ሕግ ነው፡፡
- እናንተም የሕይወት መንፈስ ሕግ እንዳላችሁ ካወቃችሁ፤ በመጽሐፍ እንደተጻፈ አሁን ኩነኔ የለብኝም ማለት ትችላላችሁ፡፡
- ለአንዲት ወፍ መብረር እጅግ ቀላል እንደሆነ፤ ለክርስቲያን ጽድቅ ቀላል ሊሆን ይገባል፡፡

እምነት

የእግዚአብሔር ልጆች የሚያስፈልጋቸው እምነት መሆኑን አይተናል፡፡ ያለ እምነት እግዚአብሔርን ደስ ማሰኘት አይቻልም (ዕብ 11 ÷ 6)፡፡ እያንዳንዱ መንፈሳዊ በረከት እና የግባንባት ዐዲስ ሁኔታ ሁሉ የሚገኘው በእምነት ነው፡፡ እግዚአብሔር እምነት ላይ ምን ያህል አትኩሮት እንዳደረገ ስንመለከት በእውነት እንገረማለን፡፡ መጽሐፍ ቅዱስ ላይ የምናገኘው ሙሉ ድኑት ሁል ጊዜ ለማለት በሚያስችል ደረጃ የሚገኘው በእምነት ነው፡፡

እንደ ነገር መጽሐፍ ቅዱስ ላይ እርግጥ ነው፡፡ ያም እግዚአብሔር ከፋ ሥራ ይጠየቃል፡፡ ይህ ደግሞ ከኀጢአተኛውም ሆነ ከቅዱሳን የሚወጣ ሊሆን ይችላል፡፡ ከራሳቸው ማንነት ከወጣ ከፋ ነው፡፡ ይህንንም እግዚአብሔር ይጠላዋል፡፡ ብዙ ጊዜ በሰው ፊት መልካም የሚመሰሉ ነገሮች በእግዚአብሔር ፊት የተጠሉ ሆነው ይገኛሉ፡፡ ጌታ ኢየሱስ ራሱ ከአንዱ ከእግዚአብሔር በስተቀር ቸር እንደሌለ ነግሮናል (ማር 19 ÷ 7)፡፡ ከክርስቲያን ከተነሳን አንድም በራሱ መልካም የሆነ ነገር የለም፡፡ በእግዚአብሔር ፍቃድና በእግዚአብሔር ጉልበት ያልተሠራ የቱም ነገር ከፋ ነው፡፡ ከእግዚአብሔር ውጪም ምንም መልካም ነገር የለም፡፡ ከእርሱ ፍቃድና ኀይል ውጪ የሆነው ሁሉ ከፋ ነው፡፡ የእማኞች ሥራ መልካም ሊሆን የሚችለው የእግዚአብሔርና በእግዚአብሔር ሲሆን ብቻ ነው፡፡

እዚህ ጋ ነው እንግዲህ እምነት የሚመጣው፡፡ እምነት ሁሉን መሠረታዊ ነገሮችን ይይዛል፡፡ (1) የሰውን መልካም ሥራ መካድ እና (2) እግዚአብሔር እንዲሠራ መጠበቅ፡፡ ራስን መከልከል ለእግዚአብሔር ሥራ መጀመር እጅግ አስፈላጊ መሆኑን ልብ እንበል፡፡ ራስን ለመከልከል የእምነት አቋም

ትልቁን ስፍራ ይወስዳል። የእግዚአብሔር ሥራ የሚጀመረው በአማኞች ልብ ነው። ስለዚህም አይታይም። የራሱን መከላከል ግን የሚታይ ነው። ስለዚህም ሰዎች ሊያውቁት ይችላሉ። የእምነት ታላቅነትም የሚታየው እግዚአብሔር ከመሥራቱ ይልቅ አማኞች ከራሱ ምንም ነገር እንደሌለ ሲያሳይ ነው።

የዚህ ነገር ደረጃ ሊጋነን አይገባውም። እግዚአብሔር መቼም የሰውን ሥራ ከራሱ ጋር አያቀላቅልም። እግዚአብሔር ከአማኝ የሚጠብቀው የራሱ የሆነውን ነገር ሁሉ እንዲተው ነው። ይህ ደግሞ ሐሳቡን እና ብቃቱን ሁሉ ይጨምራል። እግዚአብሔር አማኝ ሲደገፈውና ሲያርፍበት መደሰቱ ጥርጥር የሰውም። ነገር ግን እንደዚህ ዐይነት እምነት የሚገለጠው እንዴት ነው? ከራሱ ነጻ ወጥቶ በእርሱ ላይ ሙሉ በሙሉ ታምኖ በመቆም ነው። ይህ በእምነት የመጀመሪያው ደረጃ ነው።

በጓደኞቹ ተማምኖ በማቀድና በመሥራት ሥራ የበዛበት ሰው የት ታግኛላችሁ? እግዚአብሔር ታማኝ እና እርዳታ የማይሻ ከሆነ ከእኛ ትብብር ይጠይቃል? እግዚአብሔርን ሥራዬን ይሠራልኛል ብለን ካሰብን ጭንቀትን ምን አመጣው? ምን አልባት ጥሩ አድርጎ አይሠራው ይሆናል ብለን እናስብ ይሆን? ይህ ከሆነ በእውነት እንደማናምን ያሳያል። እምነት ከእኛ (ከራሳችን) ሙሉ በሙሉ እንደናርፍ ይጠይቃል። በልባችን መልካቅ አሊያም በሰውነታችን ድካም አያስፈልግም። በልባችንና በሰውነታችን እረፍት ከሌለን እስካሁን አየፈራንና አየተጠራጠርን ነው።

የመጀመሪያው የእምነት መርህ በራስ ከመተማመን መከላከል ነው። በማይረባ ማንነታችን እና በአሰቸጋሪው ሁኔታችን መልካቅን መቀጠል አለብን? ይህ ከሆነ ዐይኑን ወደ እግዚአብሔር እንስቻለሁ እንዴት እንላለን? እስካሁን ቅልጥፍናችንና ጥንካሬያችን ተጠቅመን፤ ለራሳችን መሥራት

ከቀጠለን፤ ከእግዚአብሔር ጋር ያለን ግንኙነት ታላቅ መሆኑን እና እኛ ደካማ መሆናችንን መናገር እንችላለን? ሰው ደካማነቱን ሊያው ራሱን በእግዚአብሔር እጅ ላይ ይጥላል። የእምነት ሕይወት ራሱን የመካድ ሕይወት ነው። የእምነትም ሥራ ራሳችንን ስንክድ የሚሠራ ነው። እምነት በራሳችን ያለንን መደገፍ፤ ድካማችንን እንዲሁም ብርታትና ቅልጥፍናችንን ሁሉ አሽቀጥረን እንድንጥል ይጠይቃል። አንድ ሰው በራሱ መተማመንን ለማቆም የእምነት ሥራ መገለጥ አለበት።

አስቀድሞ አማኞች እንዲህ ዐይነት እምነት አልነበረውም ማለት እንግዳ አባባል ነው። ዐዲስ ሕይወት ሰናገኝ እንዲህ ዐይነቱ እምነት ተሰጠን (ኤፌ 2 ÷ 8)። ስለዚህም ለየዕለት ኑሯችን እምነትን ከእርሱ ልንቀበል ይገባናል። እምነቱን ከእግዚአብሔር ካልተቀበለው በስተቀር ቢያምን እንኳ የአማኝ ሕይወት እርባና ቢሰ ለመሆኑ ማረጋገጫ ነው። እምነት ሁሉ ከእግዚአብሔር የተቀበለው ነው። ሐዋርያው ዳወልስ ከመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎች ጋር የዘረዘረው እምነት ከእግዚአብሔር የሚሰጥ ነው (1 ቆሮ 12 ÷ 4)።

በእግዚአብሔር ለመታመንና ነገራችንን በሙሉ ለእርሱ ለማስገዛት የፈለግንባቸው ጊዜያቶች የሉም? በእግዚአብሔር ለማመን ብዙ እንደከማለን ነገር ግን በዐቃብነት ቃል አናምንም። አንዳንድ ጊዜ ልባችን ደረታችንን ፈንቅላ ልትወጣ እስከምትደርስ በብርቱ እንታገላለን። ነገር ግን የሚገለጠው እምነት ሥራ መሥራት አይችልም። ያለንን ኃይል በሙሉ አውጥተን ጥርጣራን ለማስወገድ እንሠራለን። ሆኖም ያሻነውን አናገኝም። ይህ በእውነቱ በጣም ያማል። አማኝ ከነጥርጣሪው ሲኖር እንዴት ዐይነት ስቃይ መሰላችሁ!

ይህ እምነት አይደለም፤ እምነት ሰው የሚያመጣው ወይንም የሚፈበርከው አሊያም የሚፈጥረው ነገር አይደለም። እምነት

ከእግዚአብሔር የምንቀበለው ነው። እግዚአብሔር ዐይኖችን ለመምራት የሰጠው እምነትን ነው። አማኞች አይደሉም ይህንን እምነት የሚገዙት። ብዙ ጊዜ የሆነ ነገርን ለመሥራት እምነት እንዲኖረን እንሻለን። ጥያቄው ይህንን እምነት የት ነው የምናገኘው? ይሆናል። ለረዥም ጊዜ ፈልጎታል ወይንም በሐሳባችን ተመላልሷል። ነገር ግን እግዚአብሔር የሰጠን እምነት የሚገለጸው በጸሎት እኛን ወደ ላቀ ስኬት በማምጣት ነው።

እግዚአብሔር እምነት የሚሰጠን ምኞታችንን ሊያጠግበን አይደለም። እኛ ያለብን መሞት ነው። ራሳችንን እንደ አፈር መቄጠር አለብን። እንደ መጽሐፍ ቅዱስ እውነት ቅዱሳን መኖር ያለባቸው ለእግዚአብሔር ፍቃድና ክብር ነው። አማኝ ትክክልና ስህተት ነው ብሎ ለራሱ መወሰን አይችልም። እግዚአብሔር ለፍቃዱ እንደ አሸንዶ ሊጠቀምብን ይሻል። ይህ ግን መሞታችንን ይጠይቃል። እግዚአብሔርን በማመን የፍቃዱን ለመመላት እግዚአብሔር እኛን እንደ አሸንዶ ይጠቀምብናል። እግዚአብሔር ሥራን ለመሥራት እምነትን ሰጥቶናል። ስለዚህም እንዲሠራ በጸሎት እንጠይቀዋለን። ፍቃዱ እስከሚሟላ እግዚአብሔር ይሠራል። በርግጥ ሥጋ ምቹቱ ይጠፋል። ምክንያቱም ለሥጋ የምኞቱን ያደርግ ዘንድ እንድም መሰረት አይሰጠውም። ለራሱ ሳይሆን ለጌታው የሚኖር አማኝ በደስታ የተሞላ ነው። የእግዚአብሔርን ታላቅ ፍቃድ በመመላት የሞቱ መጠቀሚያዎች እንሁን!

እምላካችን ምን ያህል አዋቂ እንደሆነ አያችሁ? ምናልባት እምነት እኛ ያለን እና ከእኛ የሚነሳ ቢሆን በእምነታችን ላይ እንሠለጥን ነበር። ስለዚህ የሆነ ነገር ስንፈልግ የሚያስፈልገን ማመን ብቻ ነው፤ ከዚያም እግዚአብሔር ለእኛ ምኞት ባረያ ይሆናል ማለት ነው። ይህ ግን በፍጹም አይሆንም፤ እምነት ከእግዚአብሔር የሚሰጥ ነው። እግዚአብሔር እምነትን ለኛ

ከመስጠቱ በፊት ለማመን እንችልም። ብዙ ክርስቲያኖች ከኛ መካከል በቀላሉ ወደ እረፍት መግባት የማንችለው እምነትን መፈብረክ ስለማንችል ነው። ድንገት ግን እግዚአብሔር እምነትን ይሰጠናል (እንዳንድ ጊዜ በአንድና በሁለት የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍሎች ሊሆን ይችላል፤ እንዳንድ ጊዜ ደግሞ ከጸሐይን በኋላ ይሆናል)፤ ያን ጊዜ ልባችን በቅፅበት ይረጋጋል። እኛም ወደረፍታችን እንገባለን። ይህ ደግሞ የሆነ ዋስትና የተሰጠን ዐይነት ነው። እንደዚህ ዐይነት እምነት ያለምንም ትግል፤ ጭንቀትና ልምምድ ወደ ሕይወታችን የሚመጣ ነው። እግዚአብሔር እምነትን እንደሰጠ፤ አማኝ የእምነትን ሥራ ይገልጣል። ያም ያለምንም ሐሳብ በዕረፍት ተዘልሎ መኖር ነው። በሰው የተፈባረክ የቱም ነገር እምነት ስላይደለ ወደ እረፍት አይወስድንም።

እዚህ ጋ እንድን ነገር በግልጽ ማስጠንቀቅ እፈልጋለሁ። ያም እስከ ሕሁን ያየነው ነገር እኛ ምንም ሌላ ጥላፊነት የለብንም ተብሎ መወሰድ እንደሌለበት ነው። ስለዚህም እምነትን መጠበቅ አለብን። እምነትን በሁላችን እንከፍለዋለን። ልዩ እምነት እና እምነት ብለን። ይህ ልዩ እምነት ከእግዚአብሔር የሚሰጥ ነው። ይህም እግዚአብሔር ያቀደውን ነገር ለመፈፀም እንድንችል እንድናምን ያስችለናል። ይህ እምነት ሁል ጊዜ የሚፈጠር አይደለም። እምነት ደግሞ የቱም በላል አማኝ ለእግዚአብሔር ያለው ልብ ነው። ይህ ከተወሰነ ነገር ጋር የሚገናኝ አይደለም። ይህ ምንም ይሁን እግዚአብሔር የሚሠራው ትክክል ነው የሚል አመለካከት ነው። መውደቅም ይሁን መነሳት ብቻ የእግዚአብሔር ፍቃድ ይሁን። ልዩ እምነት ግን እንዳንድ ጊዜ የሚፈጠር ነው። ሁሉ ነገር ላይ እምነት ሊኖረን ይገባል። እግዚአብሔርን ማመናችን ምንም ስህተት የለውም። እግዚአብሔር ለእኛ እንደሚያስብ እና እርሱ ያየልን መልካም መሆኑን መቀበላችን እስየው የሚያስኝ ነው። ምንም

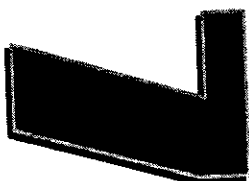
ይሁን ይህንን የሁል ጊዜ እምነት ልንይዝ ይገባል፡፡ ይህ ደግሞ በሕይወትም ሆነ በውድቀት ጊዜ ሁሉ እውነት ነው፡፡ ዐዲስ ነገር እንኳ ቢፈጠር ይህ እምነት ሊጠፋብን አይገባም፡፡

ለማንኛውም የተም ዐይነት እምነት ይሁን በተግባር መገለጥ አለበት፡፡ ይህ ማለት እምነት አማኝ ክራሱ ድካምና ቅልጥፍና ነጻ ወጥቶ ወደ እረፍት ሊያደርሰው ይገባል ማለት ነው፡፡

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- እያንዳንዱ መንፈሳዊ በረከት እና የገባንበት ዐዲስ ሁኔታ ሁሉ የሚገኘው በእምነት ነው፡፡
- ከኅጢአተኛውም ሆነ ከጸድቁ የሚወጣውን ክፉ ሥራ እግዚአብሔር ይጠየቃል፡፡
- በእግዚአብሔር ፍቃድና በእግዚአብሔር ጉልበት ያልተሠራ የተም ነገር ክፉ ነው፡፡
- እምነት ሁሉን መሠረታዊ ነገሮችን ይኸውም የሰውን መልካም ሥራ መካድ እና እግዚአብሔር እንዲሠራ መጠበቅን ይይዛል፡፡
- የእምነት ታላቅነት የሚታየው እግዚአብሔር ከመሥራቱ ይልቅ አማኝ ክራሱ ምንም ነገር እንደሌለ ሲያሳይ ነው፡፡
- በልባችንና በሰውነታችን እረፍት ከሌለን እስካሁን እየተጠራጠርን ነው፡፡
- እንደ ሰው በራሱ መተማመንን ለማቆም የእምነት ሥራ መገለጥ አለበት፡፡
- እምነት ከእግዚአብሔር የምንቀበለው ነው፤ እኛም የምንቀበለውን እምነት መጠበቅ አለብን፡፡
- እግዚአብሔር እምነት የሰጠን ከምኞታችን ሊያጠግበን አይደለም፡፡
- እግዚአብሔርን በማመን የፍቃዱን ለመውላት እግዚአብሔር እኛን እንደ እሸንዳ ሊጠቀምብን ይወዳል፤ ይህ እንዲሆን እኛ መሞት ይጠበቅብናል፡፡

ለመንፈሳዊ ሕይወት የሚያስፈልጉ ቅድመ ሁኔታዎች

“የባቢያት ማህበር ወገን ከሆነ የአንደኛው ሚስት፣ አገልጋይህ ባሉ ሞትል፤ እርሱ እግዚአብሔርን የሚፈራ ሰው እንደነበር አንተ ታውቃለህ፤ ስህን ግን ባለፈው ልጆቼን ባረፍ አድርጎ ለመስፋቸው መሞትል፤ ስትል ወደ ሌላላቸው ሞቱ ሞቱ፤ ሌላላቸው ታዲያ ከእኔ ምን ሌላላቸው ሞቱ እንዳለ ንገሪኝ፤ አላት፤ እርሷም፤ አገልጋይህ ጥቂት ዘይት በተረ በሌቷ ምንም ነገር የላትም፤ አላችው፤ ሌላላቸው እንዲህ አላት፤ እንግዲህ ሂጃና ከነረሌቶችሽ ሁሉ ጥቂት ባይሆን ብዙ ማድጋ ተዋሽ፤ ንብተኸም መዝጊያውን ባንቺ እና በልጆችሽ ባይ የኋለት ዝግግር ዘይቱንም በማድጋሽ ሁላ ጨምረው፤ እንዲሁ ማድጋ ለሞላ በአንድ በኩል አትረው፤ በሌላውም ትታው ሄዳ መዝጊያውን በእርሷ እና በልጆቿ ባይ የኋለት ዘጋችው፤ ማድጋዎቿም እየቀረቡላት እርሷም ትሞታል፤ ጀመር፤ ማድጋዎቿ በአንድ በኩል ከሞሉ በኋላ ልጄን፤ ሌላ ማድጋ አምጣ አላችው፤ እርሱም፤ ምንም የቀረ ማድጋ የለም፤ ሌላ መለሳላት፤ ከዚያም ዘይቱ መውረዱን አቆመ፤”

(2 ንገሳት 4 ÷ 1-6)

“የፍርድን የሚረቡ እና የሚጠው ብሔራን ናቸው፤ ይጠግባሉና፤” (ማቴ 5 ÷ 6)

“የተራራቡትን በበጎ ነገር አጥግባላቸዋል፤ ሀብታሞችን ግን ባይላቸውን ሰይጣኖቻል፤” (ሉቃ 1 ÷ 53)

ያለማደግ ምክንያት

አማኞች የማይድጉበትና የውድቀታቸው ምክንያቶች (1) ራስን አለማወቅ (2) የእግዚአብሔርን ባለጠግነት አለመረዳት ናቸው፡፡ እንደ ያልታወቀ ክርስቲያን በኩል ስምምነት የአማኞች ሽንፈት እነዚህ ሁለቱ መሆናቸውን ተናግሯል፡፡

የእድገት ብቸኛው መንገድ

ለማደግ ወይንም የእግዚአብሔርን ባለጠግነት በማወቅ ለመባረክ ብቸኛው መንገድ ራስን ባይ ማድረግ ነው፡፡ ሁል ጊዜ

ራሳችንን ባዶ ማድረግ አለብን፡፡ ያን ጊዜ ነፍሳችንን ከመልካምነቱ ያጠግባል፡፡ እግዚአብሔር መንፈሳዊ ፀጋን ያዘጋጀው ለተራቡ ብቻ ነው፡፡

መንፈስ ቅዱስ በእኛ ሥራ ለመጀመር የመጀመሪያ ተግባር በውስጣችን ረሃብን መከተት ነው፡፡ ያን ጊዜ እርካታ የሚባል ነገር አይታይብንም፡፡ መንፈስ ቅዱስ እኛን ከመሙላቱ በፊት ባዶ ያደርገናል፡፡ እግዚአብሔር ባዶ ሲያደርገን ሊሞላብን ነው ማለት ነው፡፡ ባዶ መሆን የእግዚአብሔር መንገድ መጀመሪያ ነው፡፡ ሙሉ መሆን ፍጻሜው ነው፡፡ እግዚአብሔር እኛን ለማስጨረስ በሕይወታችን አስቸጋሪ ሁኔታዎች እንድናልፍ ያደርገናል፡፡ እነዚህ ሁሉ አስቸጋሪ ሁኔታዎች በመንፈስ ቅዱስ የተዘጋጁ ናቸው፡፡ ዐላማቸውም እኛን ፍርሃት ውስጥ መከተት ነው፡፡ የእያሪኩ ድል ትንሿን የጋይን ከተማ ለመግጠም አይጠቅምም፡፡ የትናንቱ ትልቅ ድል የዛሬን ትንሽ ተጋድሎ ለማሸነፍ አይረዳም፡፡ ያለፈው ዘመን ልምዶችን የዛሬን ፍላጎት ለመሙላት ምንም አይጠቅምም፡፡ እግዚአብሔር የትናንትን መና እንድንበላ ፈጽሞ አይፈልግም፡፡

ችግሮች ስላሉን እግዚአብሔር ይመስገን! በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት እግዚአብሔር ችግሮችን ሲያመጣ፤ የዛሬውን ችግር በትናንት ድል እንድንሞክረው ፅድል ይሰጠናል፡፡ ውጤቱም ሽንፈት ይሆናል፡፡ ከዚህ ሽንፈት ፍላጎት ይመነጫል፤ ዐዲስ ጥማት! እምነት መቼም የትናንቱን አይደግምም፡፡ የእምነትን ሥራ ከትናንትና ተነስተን ማምጣት አንችልም፡፡ የሌሎችን ሰዎች እምነትም መከራጅ አይቻልም፡፡ በሰባት እንጀራና በጥቂት ዓላ አራት ሺህ ሰዎችን መግባ ሰባት መሰብ ሙሉ ቁርስራሾችን ካነሱ በኋላ ደቀ መዛሙርቱ የተሻለ እውቀት ሊኖራቸው በተገባ ነበር፡፡ ምንም ባይኖር እንኳ፤ እያሱስ ሊመግባቸው ይቻለው ነበር፡፡ ነገር ግን በቀጣዩ ጊዜ እርስ በእርሳቸው “ምግብ የለንም” ተባባሉ (ማር 8 ÷ 10)፡፡

ምክንያቱም ጌታን በደንብ ስላለውቱት ነው፡፡ እግዚአብሔር እርሱን በጥልቀት እንድናውቀው እንዲሁም ራሳችንን በጥልቀት እንድናውቅ አካባቢያችንን ይጠቀምበታል፡፡ እግዚአብሔር እንደናውቅ ይፈቅዳል፡፡ ይህም የማንጠቅምና ባዶ መሆናችንን እንድንረዳ ያግዘናል፡፡ እኔና እናንተ በመስቀል ላይ ተሰቅለን መሞታችን የግድ ነው፡፡

ወደ ሙሉ የሚወስደው መንገድ በ2 ነገሶች 4 ÷ 1-6 ተገልጿል፤ መበለቷ በባሏ ድህነት ምክንያት ደሃ ነበረች፡፡ የነበራት ጥቂት ዘይት ብቻ ነው፡፡ ነገር ግን ይህች ጥቂት ዘይት ፅዳቁን ሁሉ ለመክፈል በቂ ነበረች፡፡ ያጣቸው ባዶ እንስራ ብቻ ነው፡፡ ስለዚህም ኤልሳፅ ባዶ እንስራዎችን እንድትበደር ጠየቃት፡፡ በእኛም ሁኔታ ከአዳም የተነሳ ንስቆሎች ሆነናል፡፡ ነገር ግን እግዚአብሔር ይመስገን መንፈስ ቅዱስ አለን፡፡ ይህንን ያጣነው ለመንፈስ ቅዱስ የሚሆን ባዶ ክፍል ነው፡፡ ይህንን እንወቅ፤ ራሳችንን ሙሉ ማድረግ አንችልም፡፡ መንፈስ ቅዱስ የሚሞላው ባዶውን ነው፡፡ በመንፈስ ለማደግ ሁል ጊዜ ባዶ መሆን መቻል አለብን፡፡ ያን ጊዜ ሙሉ እንሆናለን፡፡ እንደ ጊዜ ባዶ ሆነን ለዘላለም እንሞላለን ማለት አይደለም፡፡ በፍፁም እየደግምን ባዶ እየሆንን እንሞላለን፡፡

ሶስት ነገሮች የዘይቱን ሙሉ በተመለከተ ተገጸውልናል፡፡ እነዚህ ነገሮች በመንፈሳዊ እውነት እንድናድግ እና ሙሉ እንድንሆን ሶስት መሰረታዊ መርሆዎችን ያሳዩናል፡፡

1. ባዶ እንስራ እናዘጋጅ፡፡
2. በሩን መዝጋት፡፡ ከመንፈስ ቅዱስ ጋር ሚስጥር ይነራችሁ፡፡ ያም በአደባባይ አይሁን፤ ሥጋን አውጡና ከመንፈስ ቅዱስ ጋር በራችሁን ዝጉ፡፡ ምንም ዐይነት ችግር ሲገጥመን ከመንፈስ ቅዱስ ጋር በጋራ መጨረስ

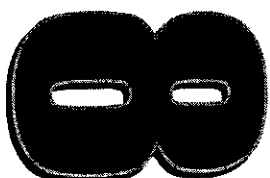
አለብን፡፡ ይህ በሕይወታችን ያለውን ንግር ሁሉ ይፈታል፡፡

3. ባዶ እንስራ ከሌለ ዘይቱ ይቋረጣል፡፡ ሙላቱ የተቋረጠው ባዶ እንስራ ሲጠፋ ነው፡፡ ባዶነታችን ልክ የሌለው ከሆነ ሙላቱ የተተረፈረፈ ይሆናል፡፡ ኢያሱ በራሱ የረከ ስለነበረ መጨረሻው ባዶ መሆን ነው፡፡ ሁል ጊዜ ባዶ መሆን አለብን፡፡ ያን ጊዜ ዘወትር ሙሉ እንሆናለን፡፡ ባዶ የመሆን ኅላፊነት አለብን፡፡ መንፈስ ቅዱስ ዳግም እኛን ሙሉ በማድረግ ኅላፊነቱን ይወጣል፡፡

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- አማኞች የማደጋቸውም ሆነ የውድቀታቸው ምክንያቶች ራሱን አለማወቅ እና የእግዚአብሔርን ባለጠግነት መረዳት/አለመረዳት ናቸው፡፡
- ለማደግ ወይንም የእግዚአብሔርን ባለጠግነት በማወቅ ለመባረክ ብቸኛው መንገድ ራሱን ባዶ ማድረግ ነው፡፡
- መንፈስ ቅዱስ እኛን ከመሙላቱ በፊት ባዶ ያደርገናል፡፡
- የኢያሱ ድል ትንሿን የጋይን ከተማ ለመግጠም እንደ አልጠቀመ ሁላ የትናንቱ ትልቅ ድል የዛሬን ትንሽ ተጋድሎ ለማሸነፍ አይረዳም፡፡
- የሌሎችን ሰዎች እምነት መከረጅ አይቻልም፡፡

የክርስቶስ ኢየሱስ ዝቅ ማለት

ራሱን ዝቅ የሚያደርገው ከፍ ያለው ብቻ ነው፡፡ የኢየሱስን ሕይወት ስንመለከት ራሱን ከሁሉ እንዴት ዝቅ እንዳደረገ እንገነዘባለን፡፡ አራቱንም ወንጌላት ስናነብ ራሱን ዝቅ ያደረገ ታሪክ ሲተረክ እናገኛለን፡፡ ይህ ደግሞ ክርስቶስን እያደነቅን የምናመልከበት መሠረታዊ ምክንያትን ይይዛል፡፡ ራሱን ዝቅ ማድረጉ ብዙ ነገሮችን ያሳያል፡፡ ከሁሉ በላይ ግን ዝቅ ብሎ ከፍጡር ጋር መሥራቱ አስገራሚ ነው፡፡ በእውነት የፈጠራቸውን መጠቀሙ ያስደንቃል፡፡

የሌለውን እንዳለ አድርጎ መጥራት የሚችል የሁሉ አስገኚ ነው (ዮሜ 4÷17)፡፡ ቃልን ሲናገር ሁሉ ይሆናል፡፡ እርሱ ረዳትም ሆነ ጥሬ ዕቃ እያስፈልገውም፡፡ የእርሱ ኀይልና ሥልጣን ሁሉን ለማድረግ ከበቂ በላይ ነው፡፡ ፈጣሪ ረዳትም ሆነ ጥሬ ዕቃ፣ ሥራን ለመሥራት እያስፈልገውም፡፡

ቢሆንም ኢየሱስ በምድር የሠራው ሥራ እንዴት አስደናቂ ነው! ሰባት እንጀራና ጥቂት ዓሳዎችን ደቀ መዛሙርቱ እራት ሺህ ሰዎችን ለመመገብ እንዲሰጡት ጠየቀ፡፡ በዚህች ጥቂት ነገር ይህን ሁሉ መመገብ ከቻለ በርግጥ ሁሉን ለመመገብ ዓላና ዳቦውንም መፍጠር ይችላል፡፡ ይህ የመፍጠር ሥራ ደግሞ እንደተጠቀመበት መንገድ ቀርፋፋ እይሆንም ነበር፡፡ እርሱ ተአምራትን ማድረግ ይችላል፡፡ ይህ ሁሉን ዐይነት ተአምራትን ይጨምራል፡፡ የሌለውን እንዳለ መጥራትም ይሁን ነገሮችን ማብዛት ለራሱ ቀላል ነው፡፡ ነገር ግን ራሱን ዝቅ አድርጎ ከደቀ መዛሙርቱ ጋር ተግባርና ከብርን ተካፈለ፡፡

ፍቅር ራሱ መሥራት የሚችለውን ነገር ለሌሎች ያሠራል፡፡ የሌሎችን እርዳታ የማይጠይቅ መሆን አልፈለገም፡፡ ሁሉን ነገር

ብቻውን መሥራት አልፈለገም፡፡ የእርሱ የሆኑት አብረውት ሲሠሩ ማየት ያስደስተዋል፡፡ እርሱ በሠራው ነገር ሰዎች ሲካፈሉ ማየት ደስታው ነው፡፡ የተፈጠሩትን ወደ ፈጣሪ ሥራ ማምጣት ያስደስተዋል፡፡ እርሱ እንዴት እንደሚጠቀምባቸው ሲያውቁ ደስ ይለዋል፡፡ እንዴሁም ሕይወታቸውን ባስገዛሉት ክብሩን ይገልጥባቸዋል፡፡ እርሱ እንዴት ክቡርና እንዴት ትሁት ነው? እርሱ ሁል ጊዜ በእርሱና በህዝቡ መካከል ያለውን እንድት ያደገቃል፡፡

ወደ ኢየሩሳሌም ሊገባ ሲል ያለውን የመፍጠር ብቃት ተጠቅሞ ዘፍጥረት 1 ላይ ብዙ ህያዋን ፍጥረትን በፈጠረበት መንገድ ለራሱ ውርንጭላ ማዘጋጀት ይችል ነበር፡፡ እርሱ ምድርን ዘርግቷል፤ ነገር ግን ደቀ መዛሙርቱን የታሠረች እህያ እንዲያመጡለት "ለጌታ ታስፈልገዋለች" ብሎ ያዛቸዋል (ማቴ 21 ÷ 3)፡፡ በእውነት የተፈጥሮ ጌታ እጥረትና ፍላጎት ይኖርበታል የሚለው ቃል ይታመናል? ነገር ግን ራሱ ተናግሯል፡፡ በእርግጥ ከመናገሩ በፊት የታሠረች እህያ እንዳለች ያውቃል፡፡ በውርንጭላዋ ላይ ከዚህ በፊት ማንም እንዳልተቀመጠባትም ያውቃል፤ ፈተው ሲያመጧት ባለቤቷ የሚጠይቀውንም ጥያቄ ያውቃል፡፡ የመለስለት ጌታ በነገራቸው መንገድ ከሆነ ባለቤቷ እንደሚፈቅድላቸውም ያውቃል፡፡ ይህ ሁሉ ተአምራዊ ነበር፡፡ ጌታ ኢየሱስ በራሱ ውርንጭላ ከመፍጠር ይልቅ ደቀ መዛሙርቱን ባስተፈ ሁኔታ መጠቀሙን መረጠ፡፡ ይህ ራሱን ዝቅ ማድረግ ነው፡፡

በእንድ ቃል ውርንጭላ መፍጠር ይችላል፡፡ ይህ ውርንጭላ ደግሞ ከሌሎች በምድር ካሉ ውርንጭላዎች በመቶ እጅ ይሻላል፡፡ ነገር ግን የሰውን እርዳታ መጠየቅ መረጠ፡፡

በብዙ አካባቢዎች እንዴህ ልበል፤ "ከቡር ሆኖ ላለ በምድር በነበረበት ጊዜ የሰውን አስተዋፅዖ ጠየቀ"፤ ሰውን የእርሱ አጋር

ማድረግ ፈለገ፡፡ ከሚያከብሩትና ከሚወዱት እጅ ምንም ይሁን ምን እርዳታን መቀበል መረጠ፡፡ የማንንም እርዳታ ሳይጠይቅ ብቻውን መቀጠል ይችላል፡፡ ነገር ግን ይህንን መንገድ አልወደደም፤ ራሱን አዋርዶ ከሰዎች እርዳታን መቀበል ትልቅ እርካታን ሰጠው፡፡ ዛሬም ሰው ከራሱ ድርሻ በመስጠት ከፍ ሲያደርገው ደስታን ይቀበላል፡፡

"ለጌታ ታስፈልገዋለች" (ጌታ የእህያ እጥረት አለበት፤ ሉቃ 19 ÷ 31)፡፡ ይህ ማለት የእርሱ ፍላጎት ባለቤቱ ባይስማማ አይሟላም ማለት ይሆን? እርሱ ይፈልጋል፡፡ ሰው ይህንን ፍላጎቱን እንዲያሟላለት ይሻል፡፡ ተአምር በመሥራት ፍላጎቱን ከማሟላት ይልቅ ከሰው እጅ እርዳታን በመጠየቅ የሚፈልገውን ማግኘት መርጧል፡፡

ህዝቡ ፈቅዶ ካቀረበ ውርንጭላቸውን ወደ ኢየሩሳሌም ለመግባት ይጠቀምበታል፡፡ እንዴሁም ከህዝቡ ሆላዕናን ይቀበላል፡፡ አማኙ ሰነፍና ገብጋባ ከሆነ መለኮታዊ ሥራን ለመሥራት የራሱን ኀይል ይጠቀማል፡፡ የልቡን መሻት ማንም የሚያቆመው የለም፡፡ እርሱ ይህንን መንገድ መርጧል፤ ይህንን መንገድ እንደወደደ እናውቃለን፡፡ ማንም ጌታን የሚወድ ያለበትን ኀላፊነት እዚህ ያገኛል፡፡

ይህንን በማድረግ በእንድ በኩል ራሱን ዝቅ ሲያደርግ በሌላ በኩል ደግሞ ከፍ ያደረገው አለ፡፡ ለዚህ ሹመት መብቃታችን ያስደንቀናል፡፡ ፍጡራት ለፈጠራቸው ፍላጎት መመላት ሲችሉ፤ ይህ ከፍ ከፍ ማለት ካልሆነ ምን ሊሆን ይችላል? ይህንን ልብ እያልን ለመስዋትነት ሰንጓዝ ማጥረምረማችን በእግዚአብሔር እንደሚደመጥ ልብ እንበል፡፡

እኔ ለጌታ ክቡር ነኝ ብለን ማለባችን እንዴት ታላቅ ስህተት ነው፡፡ ያን ጊዜ በፊቱ ጥቅም አልላ እንሆናለን፡፡ ራሳችንን ስናቀርብና ምንም እንዳልሆንን ስናስብ ይጠቀምብናል፡፡

እውነታው እግዚአብሔር ስጦታችንን ይፈልጋል፤ በርሱም ይጠቀማል። በእርግጥ ከፍ ከፍ እድርን ያከብረናል። እግዚአብሔር ከምንጠብቀው አልፏል። ጌታ በሰማይ ያሉት መላእክት፤ በተራሮች ላይ ያሉ ብርና ወርቅ በመሉ የእርሱ ነው። እግዚአብሔር እርሱ ችግር አለበት? በፍጹም። ነገር ግን የትውትና የገር ሰው ስጦታ ያስፈልገዋል። በእውነት ከእኛ እርዳታ ከጠየቀ እርሱ ዝቅ ብሏል። አለበለዚያ በነዚህ ስጦታዎቻችን ጌታ ራሳችንን ያከብረናል። ባለን ታማኝነት መሠረት የራሱን ፍላጎት ለማሟላት ተጠብቀናል፤ ስለዚህ እርሱን ለመርዳት እንፍጠን። ይህ እርግጥ እጅግ አስደናቂ ነው። በእውነት እግዚአብሔር የኛን ኃይልና ንብረት ለመጠቀም መፍቀዱ ያስደንቀናል። እንደ ንጉሥ ከኔ ቢጤ ምንም ለመቀበል መፍቀዱ ግሩም ነው። ንጉሡ ከእኔ ቢጤ ከመቀበል ውጭ ሌላ መንገድ የሰውም? ወይስ ንጉሡ በሐሳቡ ሌላ ዐላማ ነበረው? የኔ ቢጤው ንጉሡን መርዳቱ እድል ነው። እንዴት ይሆን የሚሰማው? ከብር ወይስ ልዩ ችሎታ እንዳለው? ለእኛ ግን ለንጉሣችን ስጦታ ማቅረብ ያላሰብነው እድል ነው።

ሁሉም አማኝ የማይገባው ነገር ቢኖር፤ እኛ ለእግዚአብሔር አንዳች ነገር ለማቅረብ ትልቅ እድል እንዳገኘን ወይንም ለእግዚአብሔር መስዋዕት ማቅረብ ትልቁና ልዩ እድላችን መሆኑን ነው። በእውነት ከተቀበለን፤ ትልቅ ኩራት ሊሰማን ይገባል። ከዚህ ይልቅ ግን ለከበረው ለራሱ ራሳችንን ለማቅረብ መፍቀዳችን ነው። አንዳንድ ጊዜ ከልባችን ድንዛዜ የተነሳ እንደዚህ ዐይነት ስጦታ በማቅረባችን ልንደሰት ሲገባን በመከራችን እንከራለን። ለጌታ ዋጋ ለመክፈል ብቁና አስፈላጊ የሆነን ይመስለናል፤ ወይኔ! እርሱ ምን ያህል እንዳከበረን አልገባንም። ጌታ በኛ ለመገልገል መምጣቱ ትልቅ አጋጣሚና እድል መሆኑን ተረድተነው ይሆን? ከዚህ በላይ በራሳችን ልንደገፍ አይገባንም። ለእግዚአብሔር ምን ዐይነት ስጦታ ይገባው ይሆን? ወርቅና ብር ሁሉ እርሱን የማይመጥን አምነት

ስጦታ ነው። የኛ ትንሽ ስጦታን መቀበሉ ትልቅ ክብራችን ነው። የመርዳኪያስ ቃል ከዚህ ጋር ይገጥማል፤ “በዚህ ጊዜ አንቺ ዝም ብትይ ለአይሁድ እርዳታና ትድግና ከሌላ በፍራ ይመጣላችኋል” ይላታል። እስቲርን “ደግሞስ አንቺ ንግሥት ለመሆን የባቃሽው ለዚህ ጊዜ እንደሆነ ማን ያውቃል?” (እስቲር 4÷14) የእግዚአብሔር ሕዝብ ዛሬ በብዙ ችግር ውስጥ እለ። ይህ ችግር ቢቀረፍለት ይመኛል። ነገር ግን ችግሮቹን ለመወጣት በራሱ ተአምር ማድረግ አይችልም፤ ሊጠቀምባችሁ ይፈልጋል፤ ትፈቅዱለታላችሁ?

መላዕክቱን ችግሮችን ይፈቱ ዘንድ መላኩ ለጌታ ከባድ አይደለም። በዓለም ያሉትን ንጢአተኞች ለማንቃት ብዙ ተአምራትና ድንቆችን መሥራት ለእርሱ ኢምንት ነው። እንዲሁም ከሰማይ መናን በማዝነብ ከርሱ የሚፈልጉትን ማጥገብ ዛሬም ይችላል። ይህ ከሆነ ግን ከብርና በእግዚአብሔር ሥራ ውስጥ ያለንን ድርሻ እናጣለን። እርሱን ለማወጣት በእርግጥ ተአምራትን ይሠራል። ነገር ግን በእኔና በአናንተ መሥራት ይወዳል። እርሱ ብቻውን ለመሥራት ፍላጎት የለውም። እርሱ ዝቅ ብሎ እኛን ከፍ ለማድረግ ያለውን ሐሳብ ልብ በሉ።

በሥራው ሁሉ እኛን ባለ ድርሻ ለማድረግ ወደል። በትውትና “ፍላጎት እለኝ” ብሎናል። በሥራው ውስጥ በመተባበር ከብሩን ልንካፈል ዛሬም በሩ ክፍት ነው። ይህ ከሆነ ጉዳዩ ለምን ራሳችንን ለጌታ እናቀርብም? ለምን ንብረታችሁን ለጌታ አትብጡም! በጊዜ የመጣላችሁን እድል ካልተጠቀማችሁ ዋንኛ ሞቶች ናችሁ፤

ለማጠቃለል፤ እግዚአብሔር ለዎችን ለማዳን በሚሠራው ሥራ ለዎች ከእርሱ ጋር እንዲሠሩ ይፈልጋል። እናንተ ምላሽ ካልሰጣችሁት በእናንተ ቦታ ሌሎችን ያስነሳል። አማኞች ለማሳደግ እሁንም ሰው ይፈልጋል። ወደኋላ ከተመለሳችሁ

በናንተ ምትክ ሌሎችን ያስነሳል፡፡ እግዚአብሔር ለራሱ ሥራ እንድታቀርቡ ገንዘብ ሰጥቷችሁ ይሆናል፤ ይህን ካላደረጋችሁ ሌሎችን ያስነሳል፡፡ የእግዚአብሔር ሐሳብ መሙላት እስበት፤ የሚቀረውን ማን ነው የሚሠራው የሚለው ብቻ ነው፤ ቃሉን ማን ይስበክ? ለእግዚአብሔር ክብር ማን ያምጣ? እልመሰላችሁለትም እንበል፤ እግዚአብሔር ተስፋ ቢሰ የሆነ ይመስላችኋል? ሌሎች ሰዎችን ያስነሳል፡፡ “ለእይሁድ መዳን ከሌላ ሥፍራ እንደሚሆንለት ሁሉም ይወቅ”፡፡ ስለዚህ “ቶሎ አመጣለሁ፤ ማንም አከለልህን እንዳይወስድብህ ያለህን አጥብቀህ ያዝ፡፡”

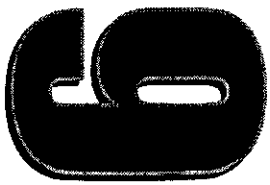
(ራእይ 3 ÷ 11)

እግዚአብሔር እንድትችሉ ከመቼውም ጊዜ ይልቅ ይሻዋል፡፡ ይህ ለእማኞች የተለየ ክብር ለመስጠት መፈለጉን ያሳያል፡፡ በእርግጥ እስከ አሁን ዝቅ ለማለት ፈቃደኛ ነው፡፡ ጥያቄው እውነት እማኞች በምሥጋናና በትህትና ይህንን ፍላጎት ለመሙላት ፈቅደዋል? የሚል ነው፡፡ እርሱ በፀጋው ታላቅ ነው፡፡ ስለዚህ ዝም ብለው እንደማይረባ ክብር ሊይዙት ይገባ ይሆን?

የምዕረፉ ፍሬ ሐሳቦች

- ራሱን ዝቅ የሚያደርገው ከፍ ያለ ብቻ ነው፡፡
- ክርስቶስን እያደነቅን የምናመልከበት መሠረታዊ ምክንያቶች መካከል ዋነኛው ራሱን ዝቅ ማድረጉ ነው፡፡
- ፍቅር ራሱ መሥራት የሚችለውን ነገር ለሌሎች ያስራል፤ ክርስቶስም የሌሎችን እርዳታ የማይጠይቅ መሆን አልፈለገም፡፡
- ለመስዋትነት ስንንዝ ማጉረምረማችን በእግዚአብሔር ይደመጣል፡፡
- እኔ ለጌታ ከቡር ነኝ ብለን ማሰባችን ታላቅ ስህተት ነው፤ ይልቁንስ ራሳችንን ስናቀርብና ምንም እንዳልሆንን ስናስብ ይጠቀምብናል፡፡
- ለጌታ ዋጋ ለመክፈል ብቁና እስፈላጊ የሆነን ይመስለናል፤ ወይኔ፤ እርሱ ምን ያህል እንዳከበረን አልገባንም፡፡

የክርስቶስ እርዳታ

“ከዚህ በኋላ እግዚአብሔር እምላክ ሰው ብቻውን መሆኑ መልካም አይደለምና የሚስማማውን ረዳት አበጅታለሁ፤ እሱ፣ እግዚአብሔር እምላክ የዶረ አራዊትና የስማይ ወረቾች ከምድር ሠርቶ ነበር፤ ለእያንዳንዳቸውም ምን ስም እንደሚያወጣላቸው ለማየት ወደ አዳም አመጣችሁ፤ አዳም ሕይወት ላላቸው ፍጡራን ሁሉ ያወጣላቸው ስም መጠሪያቸው ሆነ፤ በዚህ አዳም ለከብቶች፣ ለስማይ ወረቾች፣ ለዳረ አራዊት ሁሉ ስም አወጣላቸው፤ ይሁን እንጂ ለአዳም ተስማሚ ረዳት አልተገኘበትም ነበር፤ እግዚአብሔር እምላክ በአዳም ላይ ከባድ እንቅልፍ ጣለበት፤ አንቀፋፍቶም ባለ ከት አንዲት አጥንት ወስዶ በፍሬውን በሥጋ ሞገሰ፤ እግዚአብሔር እምላክ ከአዳም የወሰዳትን አጥንት ሌት አደርጎ ሠራት፤ ወደ አዳምም አመጣት፤ አዳምም እንዲህ አላለፈህ ይህች አጥንት ከአጥንቱ ሥጋም ከሥጋዬ ናት፤ ከወንድ ተገኝታለችና ሌት ትባላለች” (ዘፍ 2 ÷ 18-23)

በዚህ የመጽሐፍ ቅዱስ ምንባብ ላይ ሁለት ዐይነት እምሳሌችን እናገኛለን። የመጀመሪያው አዳም በክርስቶስ የተመሰለበት ሲሆን ሁለተኛ ደግሞ ሔዋን በቤተ ክርስቲያን ምኅሌ የተመሰለችበት ነው (ኤፌ 5 ÷ 31-32)። ኤፌ 3 ÷ 25-29 በክርስቶስና በእማኝ መካከል ስላለው ሀብረት ያወራል። ዘፍጥረት 2 ÷ 18-23 ደግሞ በእግዚአብሔር እና በእማኝ መካከል ስላለው ግንኙነት ይናገራል።

ዘፍጥረት 2 ላይ ካለው ክፍል ስንነባ የሰው ሐሳብ ከእግዚአብሔር ምን ያህል የተለየ እንደሆነ እና ያለን። ሰው ሳይሆን እግዚአብሔር ወደ ነው “ሰው ብቻውን ይሆን ዘንድ መልካም አይደለም ያለው”።

ያም መጽሐፍ ቅዱስ የሚያሳው እግዚአብሔር የተናገረውን ነው። “ነጠላተኞች እንደሚድኑ ስንጠብቅ የነጠላተኛውን ጥቅም እና ሳያለን። የምንናገረው ንስሐ ካልገቡ እንደሚጠፋና እንደሚሰቃይ ነው። በክርስቶስ ካመኑ ግን የዘለለም ሕይወት ሊኖራቸው ይችላል። በዘፍ 2 ÷ 18-23 መሠረት ግን

የእግዚአብሔር ትልቁ ፍላጎት ሰው ሳይሆን ክርስቶስ ነበር። የነጠላተኞች መዳን ለክርስቶስ የተሰጠ ስጦታ ነው። ኢየሱስ ራሱ በዮሐ17÷6 ላይ የተናገረውን ስናይ “እኔ የሰጠኸኝን እነዚህን” ይላል። እግዚአብሔር ክርስቶስን ለሰዎች ብቻ ሳይሆን ለሰዎችንም ለክርስቶስ ሰጥቷል። እግዚአብሔር ለክርስቶስ የሰጠው ልዩ ስጦታ ነጠላተኞችን ነው። እግዚአብሔር የክርስቶስን ልብ ለማርካት ይህንን አደረገ።

የእማኞች ብቸኛው ዐላማ በምድር ላይ ሲኖሩ ለክርስቶስ መኖር ነው። አዳም ለሔዋን አልተሠራም፤ ሔዋን ግን ለአዳም ተፈጥራለች። እማኞችም ለክርስቶስ ስለተፈጠሩ ክርስቶስን ደስ ማሰኘት ይጠበቅባቸዋል።

መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ሁለት ጋብቻዎች በክርስቶስና በቤተ ክርስቲያን መካከል ያለውን ቀጥተኛ ግንኙነት ለማሳየት እና እግዚአብሔር ቤተክርስቲያንን ለክርስቶስ የሰጠበትን ምኅሌ ለማሳየት ተጠቅሰዋል። እነዚህ ጋብቻዎች ርብቃን ይሰሩት ያገባበትና ያዕቆብ ራሔልን የላባ ባሪያ ሆኖ በማገልገል ያገባበት ናቸው። በመጀመሪያው ይሰሩት ርብቃን ለማግባት ያደረገው ነገር እልነበረም፤ ሁሉን የጨረሰለት አባቱ አብርሃም ነው። በሁለተኛው ላይ ግን ያዕቆብ ራሔልን ያገባት ራሱ ዋጋ ከፍሎ ነው። ለምሳሌ ርብቃ ለይሱሐቅ አልመጠነችም እንበል፤ ይሱሐቅ አባቱን የመውቀስ መብት አለው፤ ምክንያቱም የተመረጠችው በአባቱ ስለሆነ፤ ነገር ግን የአብርሃም ምርጫ ትልቅ እርካታን እንዳስገኘች እናውቃለን።

ምንም እንኳ ራሔል ባህርይዋ ንፁህ ባይሆንም እንዲሁም ብዙ ጊዜ ብትቀናም ያዕቆብ በመሉ ልቡ ስለሚወዳት ተቃውሞ አልነበረውም። ስለዚህም ለርሷ ሌል ተሰቃይቷል። የያዕቆብና የራሔል ጋብቻ በክርስቶስና በቤተ ክርስቲያን መካከል ያለውን ግንኙነት ይወክላል። በእግዚአብሔር እና በቤተ ክርስቲያን መካከል ያለው ግንኙነት ደግሞ አብርሃም ለይሱሐቅ

ያዘጋጀልትን ጋብቻ ይመስላል። ቤተ ክርስቲያን በእግዚአብሔር እጅ ወደ ክርስቶስ መጥታለች። ለመንገር የፈለግነው ይህንን ነው። ርብቃ ለይስላቅ በአባቱ እንደተዘጋጀች ቤተ ክርስቲያንም ለውድ ልጁ በአብ ተበርካታለች።

በእግዚአብሔር ሐሳብ ክርስቶስ ያለእኛ ሙሉ አይመስልም። ክርስቶስ ብቻውን ይሆን ዘንድ መልካም አይደለም። እኛን የመሳሰሉ ጎጠኦቶችን መስጠቱ ያለእኛ ሙሉ እንዳይሆን ያደርግዋል። ስለዚህም አብ ሲያድነን ከእኛ ተነስቶ አይደለም። የዳንነው የክርስቶስንም ፍላጎት ለማርካት ነው። እግዚአብሔር የቀባው ረከቶ ደስተኛ እና ሙሉ ሆኖ ሊያየው ወደደ፤ ስለዚህም እኛን ለክርስቶስ አቀረበን። የግል በረከትን ለማግበስበስ እንዳልተፈጠርን እስተዋላችሁ!! ነገር ግን ዋናው ዐላማችን የክርስቶስን ልብ ማርካት ነው።

የእግዚአብሔር ሐሳብ እንዳይጨናገፍ ጎሳፊነት አለብን፤ ክርስቶስን ማርካት መማር ከቻልን ከእግዚአብሔር ጋር ለታላቁ ዐላማው እየተባበርን ነው።

መጽሐፍ ቅዱስ ላይ ሁለት ቦታ “ደስ ይለዋል” የሚል ሐሳብ እናገኛለን። የመጀመሪያው ክርስቶስ “ከነፍሱ ስቃይ በኋላ የሕይወት ብርሃንን ያያል፤ ደስም ይለዋል” (ኢ.ባ 53 ÷ 11) ሲሆን ሁለተኛው ደግሞ “እኔ ግን በጽድቅ ፊትሆን እያለሁ ስነቃም (በትንሣኤ ወቅት) ከብርሀን አይቼ እረካለሁ” የሚሉት ናቸው። የእግዚአብሔርን ልብ የምናረካ ያድርገን!!!

ጎጠኦቶችን ማዳን አለብን፤ ምክንያቱም ሕይወት ሕይወትን ያያል። ምክንያቱም እግዚአብሔር ሕይወት ነው። እርሱ ፈጠረን፤ እናም ዋጀን። ስለዚህም እነርሱም የኛ ዐይነት ሕይወት ሊኖራቸው ይችላል። ነገር ግን እንደ ነገር እንርሳ፤ ሁሉ የሆነው በውድ ልጁ በክርስቶስ ነው።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- የጎጠኦቶችን መዳን ለክርስቶስ የተሰጠ ስጦታ ነው።
- የእማኝ በምድር ላይ የመኖሩ ብቸኛው ዐላማ ለክርስቶስ መኖር ነው።
- ርብቃ ለይስላቅ በአባቱ እንደተዘጋጀች ቤተ ክርስቲያንም ለውድ ልጁ በአብ ተበርካታለች።
- ክርስቶስን ማርካት ከቻልን፤ ከእግዚአብሔር ጋር ለታላቁ ዐላማው እየተባበርን ነው።

ተ ፈ ጸ መ!!!

እግዚአብሔር በትክክለኛ ፍርድ የታወቀ ነው፤ ክፉዎችም በእጃቸው ስራ ተጠመዱ፡፡ (መዝ. 9:16)

ከዚህ በኋላ ታላቅ ነጭ ዙፋንና በእርሱም ላይ የተቀመጠውን አየሁ፡፡ ምድርና ሰማይ ከፊቱ ሸሸ፤ ሰፍራም አልተገኘላቸውም፡፡ (ራዕይ 20:11)

ይህ መጽሐፍ በሶስት ክፍሎች የተከፈለ ነው፡፡ የመጀመሪያው፣ ዎችማን ኒ በየካቲት 1942 በሻንጋይ ቻይና በተደረገው የሰባት ቀናቱ ኮንፈረንስ ላይ "የፍርድ መንፈስ" በሚል ርዕስ ካስተማረው ትምህርት ከተወሰዱ ማስታወሻዎች የተዘጋጀ ነው፡፡

ሁለተኛው ክፍል፣ ከታወቁት 52 መሰረታዊ የእማኞች ትምህርቶች መካከል ሶስቱን፣ ዎችማን ኒ በፋቸው ቻይና በኩሊንግ ተራራ ለሠራተኞች ከሰጠው ሥልጠና የተወሰደ ነው፡፡

ሶስተኛው ክፍል፣ በተለያዩ ጊዜዎችና ቦታዎች ዎችማን ኒ በፍሬያማው የአገልግሎት ጊዜ ካስተማራቸው ትምህርቶች የተሰበሰበ ነው፡፡

ሲ.ኤች.ዩ (ዶ/ር)